

TÁC PHẨM CHỌN LỌC DÀNH CHO THIẾU NHI

THY NGỌC

LỚP HỌC CỦA ANH BỒ CÂU TRẮNG

KIM DONG

LỚP HỌC CỦA ANH BỒ CÂU TRẮNG

1. ANH BỒ CÂU TRẮNG TRỞ VỀ THÌ TRĂM CHỖ LỆCH CÙNG KÊ ĐƯỢC BẰNG

Tin anh Bồ Câu Trắng công tác nơi xa sắp về trại Yên Bình, ai mà không biết cơ chứ. Chỉ nửa ngày gia đình Sẻ Đá đã chia nhau bay báo tin khắp nơi. Những đốm nâu tíu tít truyền hết mái nhà này đến mái nhà kia, riu ra riu rít:

- Anh Trắng sắp về! Anh Trắng sắp về rồi đấy nhé!

Chị Vịt Bầu vui vẻ bảo chồng:

- Tôi biết đã mấy buổi nay rồi, chị Trắng gặp tôi ở chợ bảo thế. Chị ấy đã mua sẵn mấy rá bắp nếp cho anh ấy đấy.

Anh Vịt Đàn vừa nghe vợ nói, vừa nhìn về phía hàng cau cao giữa trại. Nhà của vợ chồng Bồ Câu Trắng ở lưng chừng một cây

LỚP HỌC CỦA ANH BỒ CÂU TRẮNG

cau, mái đỏ tường trắng, cửa sổ nào cũng tròn trặn sơn đỏ trông như những con mắt nhìn ra khắp phía. Cửa nhà thì sạch sẽ cao ráo. Gia đình êm ấm, hòa thuận. Anh Vịt Đàn còn nhớ cái hôm anh Bồ Câu Trắng lên đường công tác, chị Trắng bịn rịn bay theo mấy cánh đồng.

- Anh ấy về thì gia đình anh ấy vui, nhưng bà con trại ta cũng vui lây nhỉ?

- Ủ! Những chuyện xích mích cãi cọ phải hết chứ. Anh Trắng khéo dàn xếp lắm cơ.

- Bây giờ ở đâu cũng mong anh Bồ Câu Trắng đến. Anh ấy giỏi thật.

Vịt Đàn nói xong, tắt tả lội xuống ao:

- Này thôi làm việc đi. Anh Trắng không ưa kẻ nào lười đâu đấy.

Vợ chồng Vịt Bầu lại ngụp lặn mò mẫm ốc. Mấy đứa con cũng nhân dịp ấy té nước nghịch ngợm hò hét om sòm. Cả nhà chẳng ai để ý đến có anh Gà Sóng Hoa vừa đi qua, đứng lại xem. Cổ vươn lên đầu hơi nể về một bên, anh chớp mắt mấy cái liên. Những vòng sóng nước loang loáng ánh nắng làm anh quáng cả mắt. Anh nhìn lũ Vịt Măng, lăm bắm một mình:

- Thế mà để chúng nó ngu dốt thì không thể được. Anh Trắng về đúng lúc quá.

Gà Sổng Hoa xòe cánh ra, vươn vai, một chân duỗi về phía sau, rồi bước một, anh đi về phía lùm tre trông ra cánh đồng. Anh đến tìm Trâu Mộng.

Dưới bóng mát, Trâu Mộng đang nhai trầu, mơ màng nhìn sóng lúa đang nổi nhau từng đợt lượn trên cánh đồng bát ngát xanh tươi. Sắp có lúa chín rồi. Vụ chiêm năm nay tốt lắm. Công trâu không nhỏ. Bao nhiêu ngày chân lấm tay bùn, cày bừa nặng nhọc.

Thấy Gà Sổng Hoa, Trâu vẫy vẫy tai, ngừng nhai hỏi:

- Sao bảo anh đi đón anh Trắng?

Gà Sổng Hoa chỉ cánh về phía chân trời:

- Thôi thanh niên họ đi cho nhanh. Sáo Sậu, Gi Đá, Vành Khuyên, Chào Mào, Khướu cùng với chị Trắng đi từ sớm rồi. Cũng sắp về đến đây thôi.

Cả hai cùng ngược lên nhìn trời xanh. Ít bữa nay nắng chiều nhưng mát. Bay đi

LỚP HỌC CỦA ANH BỒ CÂU TRẮNG

bay về kể cũng hơi xa, tuy thế không đến nỗi oi bức.

- Bác Mộng ạ, tôi định hể anh Trắng về là bạn đến vấn đề ấy ngay, bác tính sao?

- Vấn đề nào?

- Mở lớp học cho toàn trại ta ấy.

Trâu lại nhai trầu. Nước miếng trắng xóa bám vào chòm râu thưa. Kể mở được lớp thì tốt lắm. Nhưng khó khăn nào có ít. Trâu nhớ là Gà Sống Hoa đã bàn với mình về vấn đề ấy nhiều lần lắm rồi. Cũng đã năm lần bảy lượt vận động bà con trong trại đi học đấy mà có ăn thua gì đâu. Người hưởng ứng thì ít, người viện lý do thì nhiều.

- Ủ, cũng chỉ còn trông mong ở anh Bồ Câu Trắng chứ tôi có tuổi rồi chả ai chịu nghe nữa.

Gà thấy Trâu lơ đãng, có vẻ buồn. Hể cứ bao giờ muốn thoát thác công việc là Trâu mang tuổi tác ra. Gà tròn xoe mắt, nhếch mồm:

- Ấy thế mà đổ ai kéo nổi cày như bác đấy. Này đừng băn khoăn nhiều nữa bác Mộng ạ. Tôi nghĩ rồi. Ta lấy ý kiến của

anh Trắng rồi bắt tay vào việc. Bác là một này, bác Bò Loang là hai này, tôi nữa là ba giảng viên rồi. Tất nhiên là có cả anh Trắng trong ban giảng viên. Chả nhẽ lại không mở được lớp.

Trâu vẫn im lặng. Cứ những lúc phải suy nghĩ khó khăn là Trâu không nói nửa lời. Gà hiểu Trâu lắm. Hàng xóm láng giềng, chuồng trâu chuồng gà sát nhà nhau, còn lạ gì tính nết nhau nữa. Bác ta tuy chậm nhưng chậm chắc. Phải cái tính quá cẩn thận đến sốt ruột. Đối với công việc này, Trâu lo ngại cũng phải. Dù sao phải vượt khó khăn. Nếu không, bà con trong trại cứ dốt mãi. Còn dốt thì còn lục đục, còn xích mích. Gà không quên những vụ to tiếng giữa Chó Mực và Mèo Mướp, giữa Ngan Sùi và Lợn Sề. Nhiều lắm. Chẳng qua vì dốt nát mà ra. Ấy là không kể đến cái chuyện bới xấu nhau để đến nỗi văn thơ của người phải chép thành truyện "Lục súc tranh công", có ai nhắc tới, Gà tím mào lại mà xấu hổ.

- Phải không bác, ta cứ cố lên. Anh Trắng là cán bộ giỏi, nhiều kinh nghiệm. Nhất định diệt được giặc dốt.

LỚP HỌC CỦA ANH BỒ CẦU TRẮNG

Gà đang say sưa nói thì một đàn Sẻ Đá vụt bay về. Ai nấy tranh nhau nói:

- Anh Trắng kia rồi! Ra đón đi bà con ơi!

Tin nhanh quá. Các ngà tấp nập người ai cũng muốn được nhìn thấy anh Bồ Cầu Trắng. Anh Chó Mực nóng nực thế mà vẫn sùm sụp cái mũ nồi đen, rào bước ở hàng đầu. Thỉnh thoảng anh lại hậm hực nói với anh Ngỗng Cà Kίου đi cạnh:

- Lâu! Lâu! Về đến nơi rồi mà còn bảo lâu! Bực với lũ lau nhau quá!

Anh Cà Kίου cùng ở trong ban trật tự với anh Mực, cổ dài lêu nghêu, cười mồm mím không nói. Chân anh khệnh khạng đi vòng kiềng, trông có vẻ không được nhanh lắm, nhưng ai vượt lên trước thì anh xoe cánh, vươn cổ, đuổi kịp ngay, lòi lại.

Bà con trong trại tất tả đi theo. Nào chị Máí Tơ, áo đốm hoa mơ đốm dăng; anh Gà Tô chân dài, đang cuốc đất, chạy theo ra, quần áo xắn cao lấm bê bết; mấy chú bé Gà Tí O đi một bước lại ù té chạy mấy bước; chị Vịt Bầu đứng đĩnh bên cạnh chị Ngan Sùi dềnh dàng bước một; lão Dê

Xám phe phẩy cái quạt lá chuối khô; chị Lợn Sề lúc nào cũng ngạt mũi, khịt khịt, khệ nệ yếm áo xốc xếch; gã Mèo Mướp tuổi ít nhưng để râu, làm ra vẻ đạo đức, đi rón rén, cong cái đuôi vằn xám...

Trâu Mộng và Gà Sống Hoa tuy đi sau cùng nhưng đến vừa lúc Bồ Câu Trắng về tới nơi. Ngoài Gi Đá, Vành Khuyên, Sáo Sậu, Chào Mào, Khướu được cử đi đón cùng về, có cả các anh, các chị Cò Bạch, Cò Hương, Bồ Nông bay theo, nhộn nhịp.

Tiếng reo hò vang động cả trại Yên Bình khi thấy anh Bồ Câu Trắng nhẹ nhàng đôi cánh bên cạnh vợ in bóng trên nền trời xanh thẳm.

II. LỢN SỀ, DÊ XÁM LẮC ĐẦU, CHỈ RIÊNG CÓ CHỊ VỊT BẦU THAM GIA

Nghỉ ngơi chưa được mấy hôm, Bồ Câu Trắng đã lại làm việc rồi. Anh đã gặp Gà Sống Hoa và biết rõ tình hình trại Yên Bình.

LỚP HỌC CỦA ANH BỒ CÂU TRẮNG

- Tôi đồng ý. Đây là một công tác cần tiến hành sớm. Từ nay đến vụ gặt ta nên xong đợt đầu.

Sau khi phác rất kỹ kế hoạch, anh rủ Gà cùng đi vận động bà con trong trại đi học.

- Tất nhiên sẽ gặp khó khăn. Anh không ngại chứ?

- Có anh tôi còn lo gì nữa. Riêng tôi hết sức cố gắng.

Ngay buổi ấy, một tía, một trắng đi bên nhau, thấp thoáng qua những luống rau xanh, chỗ này chỗ khác khắp khu trại.

Gặp chị Lợn Sề đang bung nôi cắm nóng sớng sớng rau xanh, hai anh dừng lại. Vừa nghe nói đến học, chị đã chun mũi chối đây đây:

- Tôi bận lắm! Hai ông thứ lỗi cho. Thôi thì từ tám bé đã chót ngu như lợn, bây giờ già nửa đời rồi, thêm chữ thêm nghĩa cũng đến vậy.

Rồi không biết tủi thân thế nào, chị Sề sụt sịt, mắt ướn nhoèn, mãi mới nên lời.

- Từ tết năm ngoái ông nhà tôi về châu trời châu phật, gia đình tôi lúng túng lắm.

Thằng cháu cả Cấn, thằng hai Khoang với lũ em gái chúng nó cứ suốt ngày đâm móng, cồng mũi bờ cồng, xó vườn mà chả đủ ăn! Thời giờ đâu mà học nữa cơ chứ.

Anh Bồ Câu Trắng không nói ngay vào việc học. Anh khen mãi hơi cám thơm:

- Chị nấu khéo lắm. Tôi đi nhiều nơi, đến nhiều gia đình lợn, nhưng cám thơm, ngon, sánh thế này thì các nơi thua xa.

Rồi anh mới bàn đến cách nên theo lớp thế nào cho tiện. Lớp có nhiều. Có thể học tối, có thể học trưa. Lại có thể cứ ở nhà rồi giảng viên đến dạy. Nói xong anh xin phép đi ngay. Chị Lợn Sề muốn lúc nào trả lời cũng được.

Đi một quãng, Gà Sống Hoa sốt ruột hỏi:

- Thế thì phiền lắm. Nếu mỗi nhà chọn một lối thì bao nhiêu giảng viên cho đủ hử anh?

Bồ Câu Trắng chúm chím cười:

- Thiếu kiên tâm rồi!

- Thế nhưng...

- Chị ấy đang than thân trách phận, nếu ta cứ cương quyết thì hỏng. Phải dần dần,

LỚP HỌC CỦA ANH BỒ CÂU TRẮNG

miễn là chị ấy bằng lòng học đã, sau sẽ mời đến lớp học chung. Đừng bao giờ để người ta thấy bị ép buộc.

Nghe ra, Gà Sổng Hoa vỗ vỗ cánh, ngẩng mãi mỏ lên cười.

- Đã bảo phải có anh mà!

Vừa lúc lão Dê Xám và đàn con gánh lá về cùng đường. Cả nhà gánh nặng đi rún rẩy như nhảy. Lại có cả tiếng hát "be be" của mấy Dê Non. Gà Sổng Hoa vẫy mào chào trước. Dê Xám đứng lại, lau mắt kính. Bồ Câu Trắng đập đập cánh xoa đầu mấy Dê Non:

- Các em hát hay quá. Các em đã đi học đâu chưa?

Không đứa nào trả lời. Đứa nọ hích chân đứa kia. Dê Xám buông thông:

- Chúng nó chả học đâu cả.

- Bây giờ đã có lớp bình dân, cụ cho các em đến học cụ ạ.

Dê Xám vẫn quảy gánh lá, giương tròn mắt:

- Học? Thời giờ đâu! Mấy lại học để mà gần như lão Trâu Mộng thì học làm gì?

Bồ Câu Trắng khẽ bảo Gà Sống Hoa:
- Ông ta cũng hay cố chấp đấy. Có thể
mà giận mãi được.

Chuyện có gì đâu. Trâu Mộng làm
quần quật suốt ngày. Dê Xám thì suốt ngày
la cà rượu chè. Có một lần Trâu nghỉ ở
gốc đa, ngâm mấy câu thơ như thế này:

"Người ơi! Trâu bảo người này

Người ra ngoài ruộng người cày với trâu

Thời giờ đi thật là mau

Chiêm, mùa hai vụ thời giờ đâu mà

rượu chè"

Dê Xám không nghe thấy Trâu Mộng
ngâm như thế đâu. Mèo Mướp hôm ấy đói
meo, ngồi rình chộp Sẻ Đá ở gần đấy nghe
được. Gã nhắm thuộc, chạy tìm mách Dê.
Nhưng đọc chệch câu cuối là:

- *Không như Dê Xám ngồi đâu cũng
rượu chè!*

Gã được một bữa no. Còn Dê Xám thù
Trâu từ đấy.

- Đền nhà ai nhà nấy rặng, hà có gì
mà nó chõ vào người ta.

LỚP HỌC CỦA ANH BỒ CÂU TRẮNG

Dê Xám gặp ai cũng than thở như vậy. Có hôm rượu say lão còn nói tệ nữa. Hôm nay nể Bồ Câu Trắng lão nói Trâu gàn là còn nhẹ đấy. Gà Sổng Hoa từ nãy đi im lặng bên Bồ Câu Trắng bây giờ mới nói:

- Đấy anh xem. Còn nhiều cái phiền nữa. Lắm chuyện lục đục quá.

Bồ Câu Trắng chỉ gật. Nét mặt anh vẫn tươi vui. Anh bảo:

- Được, anh cứ yên tâm. Đến nhà chị Vịt Bầu rồi. Tôi tin là chúng ta không bị thất vọng đâu.

Gà Sổng Hoa cười:

- À! Nhà này thì tốt lắm.

- Vợ tôi cũng nói. Gia đình Sẻ Đá cũng nói thế.

Quả nhiên, hai anh vừa mới tới cầu ao, chị Vịt Bầu đã đón đả chào mời và hỏi ngay.

- Dạ, thế bao giờ thì có lớp ạ? Nhà em đã bàn với em hễ có lớp là cả nhà đi học đấy ạ.

Tiếng chị khàn lại nói nhanh làm Bồ Câu Trắng phải ráng nghe mới hiểu. Gà Sổng Hoa nghe ra ngay. Máy đời nay gia

đình Gà, Vịt ở gần nhau, còn gì mà không hiểu nhau nữa. Anh trả lời:

- Anh Trắng và tôi hôm nay đến đây để thưa chuyện với anh chị về lớp học đây. Hôm nay đi lấy danh sách xong thì chỉ mai kia là khai giảng.

Bồ Câu Trắng tiếp:

Anh chị thì nhất định là đứng đầu danh sách rồi. Công tác nào mà anh chị chẳng tham gia. Thật là tốt quá.

Anh chớp một ngụm nước mưa ở cái vại gần bờ ao, rồi lại nói:

- Duy có một điều muốn phiền đến anh chị chẳng hiểu anh chị có thể nhận được không?

Chị Vịt Bầu đã nhanh nhẩu gật lấy gật để:

- Anh cứ cho biết ạ. Dù bận chúng em cũng xin cố. Việc là việc chung cả, chẳng nhẽ các anh vất vả ngược xuôi mà chúng em trơ mắt ếch ngồi nhìn được ạ.

Gà Sống Hoa giở sổ tay. Dự kiến của hai anh là nhờ vợ chồng Vịt Bầu vận động gia đình Ngan Sùi, Ngỗng Cà Kiu đi học để công việc được nhanh chóng. Hai anh còn phải đi nhiều nơi. Tính ra thì còn Thỏ

LỚP HỌC CỦA ANH BỒ CÂU TRẮNG

Bạch, Gà Tây, Mèo Mướp, Gà Nâu, Chó Mực và một vài gia đình nữa. Chật cả một trang sổ tay chữ nhỏ. Nếu không có người e rằng ngày mở lớp sẽ lâu ra. Chị Vịt Bầu vui vẻ nhận phân công. Chị lại còn cố mời:

- Bữa trưa thế nào cũng mời hai anh xơi cơm thường với nhà em. Cơm ngô thường thôi đấy ạ. Nhà em đi xúc tép đã nhả cháu về là thế nào cũng mời được hai anh.

Ở giữa sân mấy em bé Vịt Măng đang tranh nhau nhặt ốc vụn trong mớ tép tươi nhảy tanh tách trên chiếc lá khoai nước. Thỉnh thoảng các em lại nhìn trộm Bồ Câu Trắng rồi che đôi cánh tơ vàng giúi vào nhau chíp chíp cười.

III. KỂ GIAN VẤN SỢ NGƯỜI NGAY DÙ THẰNG MÈO MUỐP CÓ TAY CÁO GIÀ

Mèo Mướp mấy hôm nay ít ngủ ngày, gãi rời xó bếp, rón rén đi hết chỗ này chỗ khác như nghe ngóng dò la gì. Mấy đứa Vịt Măng và mấy đứa Tí O cứ bàn đến chuyện sắp đi học là đã thấy Mướp lớn vồn gần

chúng nó rồi. Gã xoa mép, vuốt râu, rồi ngồi chum chân, liếc nhìn đứa nọ, liếc nhìn đứa kia nói như ru em:

- Đi học à! Thế thì hết chơi đùa! Đi học à! Có khi bị đòn thì đau lắm! Eo ôi! Eo ôi!

Gã tưởng làm ra bộ hiền lành thì trẻ con thích gã. Nhầm to, Vịt Măng đã được mẹ Vịt dặn, Tí O đã được mẹ Gà dặn, chẳng em nào quên ngay được.

- Móng chân hấn quặp lấy thì ngáp thấu cổ đẩy các con ạ.

- Răng nhọn hấn ngoạm một cái thì vọt máu tươi ra các con ạ.

Nhớ lắm, nhớ lắm. Thế là lũ Vịt Măng và lũ Tí O nháo nhác chạy, gọi mẹ rồi rít. Mướt đành lảng. Gã liếm mép, lại rón rén bước. Gã đi khẽ, đến tai chuột cũng không nghe thấy tiếng động. Gã đến khắp nơi. Tùy người hỏi, gã trả lời:

- Tôi ra thăm chợ xem có mớ cá rô cá diếc về kho mấy bữa.

- Tôi đi thăm đồng xem lúa đã chín chưa. Mùa này được ngủ trên rơm mới giữa sân thì mát thật sự.

LỚP HỌC CỦA ANH BỒ CÂU TRẮNG

Nhưng nói gì thì nói, anh Chó Mực biết cả rồi. Đứa nào lẫn ra con đường ngách ở bụi xương rồng ngoài ruộng tối hôm nọ? Có điều nghe lời anh Bồ Câu Trắng thì Mực này đành ngậm miệng đợi lúc vậy. Đây mà nói toang ra thì hết ở khu trại này một bữa!

Anh Mực hậm hực từ hôm ấy đến giờ. Anh cứ nhớ như in tối hôm nọ. Anh vừa đi tuần ra lối ruộng, gần đến bụi xương rồng thì thấy có tiếng thì thầm. Anh nấp nghe. Tiếng Mèo Mướp đang bàn tán với Cáo Nhỏ Mũi.

- Chúng nó mở lớp học.
- Phá.
- Bồ Câu Trắng ở lưng chừng cây cau, khó lắm.
- Trèo lên cho một nhát vào giữa cổ!
- Gà, Vịt, Ngỗng, Ngan, Trâu, Bò đến lớp cả đấy.
- Không được. Chúng nó học sẽ không dốt nữa thì đừng hòng lừa gạt đứa nào.
- Còn nhiều đứa chưa đi.
- Phải nói cho chúng nó đừng đến lớp. Dọa khéo vào.

- Như thế nào?

- Lân la xui từng đứa, phao tin đến lớp sẽ mất việc này. Mà phải gây xích mích giữa chúng nó với nhau...

Đến chỗ này hai đứa ghé tai nhau nói nhỏ quá anh Mực ráng nghe cũng không sao nghe nổi. Anh định nháy xỏ cho mỗi đứa một ngoạm, nhưng anh nén giận, vội về tìm Bồ Câu Trắng. Trong bóng tối, dưới gốc cau, hoa diu thơm, nghe anh Mực thuật lại, anh Trắng vẫn bình tĩnh như thường. Anh Trắng dặn anh Mực không nên nói chuyện đó cho ai biết nữa, một mặt cứ dò xét hành động của Mèo Mướp.

- Còn thằng Cáo Nhọ Mũi, chúng ta cần đề phòng cẩn thận hơn nữa, nó sẽ không giở giối gì được.

Hôm sau anh Trắng cùng Gà Sổng Hoa tới nhà nào mời đi học cũng nhấn nhủ cần sửa sang nhà cửa, tối đến cửa ngõ cho chắc chắn, kéo Cáo Nhọ Mũi mạnh tâm làm hại. Ít lâu nay bà con trong trại cũng có phần chảnh mảng việc ấy. Từ dạo anh Trắng về trại, Cáo Nhọ Mũi hoàn toàn im hơi lặng tiếng. Những tai nạn cũ dần quên đi. Anh

LỚP HỌC CỦA ANH BỒ CÂU TRẮNG

Tô không còn nhớ là đã có lần bị Cáo Nhỏ Mũi vồ hụt vì anh lười chữa lại thanh gỗ chuồng gà. Chị Ngan Sùi hời "lên ố" cũ trước nữa, chưa kịp then cửa, bị nó vào đớp mất hai trứng. Bao nhiêu lần ấy nghe đâu đều có đứa thông đồng. Nhiều tiếng xì xào về gã Mèo Mướp. Gã biết thế, nên gã nịnh nọt đủ mọi người. Gã kể xấu Cáo Nhỏ Mũi ghê gớm. Chưa ai xấu đến thế.

- Thằng lưu manh đuôi rậm ấy đã có lần bị tôi cào cho sứt mũi ra. Nó ngoạm của tôi mất một mảng lông đây này.

Thực ra đám lông ấy của Mướp bị than đốt xém hôm gã ngủ quên bên bếp lửa. Bà con trong trại không ai nói gì. Mướp lại càng đắc ý. Gã tưởng ai cũng ngu cả.

Nhưng dù sao cũng có người tin gã Mèo Mướp thật rồi. Khi Gà Sống Hoa đến mời gia đình Thỏ Bạch đi học, thì vợ chồng Thỏ trốn một chỗ, cho lũ con ra áp ứng.

- Thầy u tôi... đi chợ...

- Chợ nào hở cháu?

- Chợ... chợ...

Rồi một đứa chúm miệng hỏi vọng vào ngăn buồng bên trong:

- Bác ấy hỏi chợ nào thì bảo sao hở u?
Gà Sổng Hoa mỉm cười. Máy lần khác đến, nhà Thỏ Bạch đều cài chốt kỹ.

Gia đình Gà Tây cũng thế. Giọng anh chồng the thé trả lời Bồ Câu Trắng:

- Chúng tôi ở địa phương khác đến đây cư ngụ thôi, thì can gì phải học.

Anh ta cứ như thế chối đây đây. Hai vợ chồng lắc đầu liên hồi làm cục thịt đỏ ở trên mũi cứ nảy lên như quả bóng.

Bồ Câu Trắng biết là Mèo Mướp đã xúi bầy những gia đình này. Anh không ép. Anh vẫn niềm nở hỏi chuyện làm ăn. Trở ra, anh đến thẳng cây rơm, nơi Mướp hay nằm sưởi nắng. Anh bay qua một cánh đồng. Trời đẹp mây đang xanh. Cánh trắng của anh chói sáng nền mây. Dưới đồng, lúa đang thì con gái biếc muốt, cũng có những đốm trắng nổi bật. Có tiếng hát véo von. Máy chị cò đang trầm bổng những câu cò lả du dương:

Tính tình tang, tang tính tình

Anh chàng này anh chàng ơi!

Này đến lớp nhớ hay chẳng?

Này đến lớp nhớ hay chẳng?

LỚP HỌC CỦA ANH BỒ CÂU TRẮNG

Các chị đã sửa soạn tiết mục cho hôm khai giảng. Bồ Câu Trắng cảm động. Anh bay đã xa tiếng hát còn văng theo. Nếu không bận công tác, anh đã hạ cánh hòa theo điệu hát.

Bóng Mèo Mướp đang núp núp ở mái bếp rình Sẻ Đá. Bồ Câu Trắng sà xuống. Mướp giật nẩy mình. Lũ Sẻ Đá cười phá lên, vút xuống sân.

- Xin lỗi bạn nhé.

Anh Trắng tươi cười nói trước. Mướp xanh lè mắt, toan cúp đuôi lui, nhưng anh Trắng đã tiếp:

- Đứng chơi đã anh. Hay anh có thư thả, mời anh lại đằng tôi đi. Anh nổi tiếng từ xưa là trèo cau giỏi lắm mà.

Mướp biết là không tránh được Bồ Câu Trắng. Gã vội tươi tỉnh liến lấu:

- Em cũng định đến thăm ông anh đây ạ. Em muốn ghi tên nhập học ạ.

- Đi học? Tốt lắm, mời anh cứ đến lớp thôi, việc gì phải ghi tên. Khách sáo quá nhỉ?

Bồ Câu Trắng càng tươi cười, Mèo Mướp càng lúng túng. Gã không biết nên nói gì nữa. Bồ Câu nói ngay:

- Nghe nói mấy hôm nay anh vận động bà con tham gia lớp học được nhiều lắm. Cảm ơn anh nhé.

Mướp vờ hắt hơi. Gã lau mặt để đỡ phải nhìn thấy mắt Bồ Câu Trắng. Rồi gã cong lưng lên kêu đau bụng, xin phép về nhà. Nói xong gã nhảy vọt xuống đất chạy miết, đuôi cúp lại.

Bồ Câu Trắng bay theo, là là trên đầu Mèo Mướp, ngọt ngào căn dặn:

- Bây giờ khác trước rồi! Bà con trại ta độ này một lòng một dạ phải không anh Mướp?

Mướp lỏn vào bờ rào đi lối tắt.

IV. DÊ XÁM CÓ GIỎI LÀM VÈ TƯỚNG NGƯỜI SẼ ỨC, AI DÊ MÌNH Ê

Lũ Tí O ở cuối vườn chạy à à về. Thằng Cộc, thằng Trụi giơ cao hai cánh lơ thơ, nhịp nhịp hát:

Về về về về

Nghe về đi học

Có đứa thì khóc

LỚP HỌC CỦA ANH BỒ CÂU TRẮNG

*Có đứa ngủ lẩn
Thầy giáo mãi ăn
Cục cục cục cục...*

Chị Mái Nâu nghe con hát nhăng, quát:

- Đứa nào dạy chúng mày thế hở lũ nhãi, có im đi không?

Thằng Cộc, thằng Trụi im bật, chúi ngay vào khóm chuối. Cái Cánh Tiên mách:

- Bác Dê Xám đang dạy trẻ con hát ở xóm Giếng ấy, u ạ. Có cả bác Mèo Mướp nữa.

Chị Mái Nâu vội vàng đi tìm anh Gà Sống Hoa. Tìm anh độ này khó lắm. Chưa ai chăm công tác như thế.

Chị Mái Nâu bỏ cả mẻ gạo đang sàng dở dang bảo cái Cánh Tiên trông, rồi chị hối hả đi khắp nơi. Qua xóm Giếng, thấy Gà Sống Hoa đang đứng giữa đám Dê. Dê Xám đeo kính gườm gườm nhìn anh.

Gà Sống Hoa cười:

- Thưa bà con, không có chuyện gì đâu ạ. Nhân có bác Dê Xám nghĩ được bài về hay, tôi thấy là dịp tốt để thưa với bà con một vài điều về lớp học sắp mở ở trại ta.

Anh nói không vấp vấp, bình tĩnh. Anh đã quen với cách ăn nói của anh Bồ Câu Trắng, dù gặp trường hợp gay go như thế này.

Anh hỏi Dê Xám:

- Toàn bài thế nào, bác đọc lại để bà con thưởng thức đi.

Dê Xám xam mặt. Lão quăm quăm, giọng rề rề.

- Về cả đi!

Gà Sống Hoa vẫn cười:

- Bác Dê Xám nhũn nhận không chịu đọc lại thì tôi xin mạn phép đọc thay, có chỗ nào thiếu bác nhắc giúp nhé.

Anh háng giọng, cất tiếng. Hay như lúc anh gáy sáng, tiếng thanh mà ngân.

Ve ve ve ve

Nghe ve đi học

Có đứa thì khóc

Có đứa ngủ lã

Thầy giáo mãi ăn

Cục cục cục cục...

Ai nấy cười ồ. Có mấy ông già, bà già giữ ý lấy cánh che miệng. Nhưng thoáng, tiếng xì xào nổi lên công phần:

LỚP HỌC CỦA ANH BỒ CÂU TRẮNG

- Như thế là lão! Về bá láp. Lớp chưa khai giảng mà lão Dê Xám đã chế giễu lớp học, sao anh Sổng Hoa lại ngâm lên làm gì.

Gà Sổng Hoa cúi đầu:

- Dạ, thế mà cháu rất thích. Bác Dê Xám rất có công với phong trào. Thật ạ. Bác muốn mọi người chú ý đến ngày khai giảng lớp học của ta nên phải nói vui cho lạ tai. Thấy lạ, ai cũng muốn đến thăm lớp. Đến nơi mới thấy được sự thật. Mới thấy là lớp học rất tốt.

Có tiếng nói lớn:

- Lão Dê Xám thế là lão!

Gà Sổng Hoa nhìn Dê Xám lùi bước hình như lấy đà nhảy qua đầu mọi người. Chợt đám đông xôn xao. Có tiếng cầu nhàu:

- Ô hay cái anh Mướp cứ thúc vào lưng người ta.

Thì ra anh Mướp định lẩn. Từ nãy gã cứ lùi vào giữa đám đông định xui bầy bà con, nhưng thấy ai cũng phản đối Dê Xám, gã biết khó quấy rối được nữa, định trốn.

Anh Gà Sổng Hoa gọi Mướp:

- Ô kìa anh Mướp! Anh nán lại dăm phút, mấy khi bà con ta lại họp mặt đông đảo như thế này.

Mưởi đành thò cái mặt mèo ra, mũi đỏ ửng. Anh Gà Sống Hoa lại nói:

- Đoạn về tôi vừa đọc bà con nghe, bác Dê Xám có ý tả trước cách làm việc của tôi đây ạ. Cục cục cục cục, tôi mãi ăn mà. Nhưng ăn khỏe để làm việc khỏe, tôi chắc bác Dê Xám cũng đồng ý. Mà nếu tôi có mãi ăn không dạy học được chắc chắn có bác Dê Xám dạy thay ngay. Như thế càng tốt hơn.

Mắt Dê Xám đục ngầu, đồng tử dài ra. Mặt lão thườn như lưỡi cày. Gà Sống Hoa vẫn nói:

- Tôi xin đọc tiếp đoạn cuối bài về của bác Dê Xám ạ:

Cục cục cục cục...

Học trò là Mực

Là Ngỗng, là Ngan,

Cả tổng, cả làng

Già ngồi với trẻ!

Thật từ thuở bé

Học thế lần đầu

Học Gà, học Trâu

LỚP HỌC CỦA ANH BỒ CÂU TRẮNG

Bõ công đi học!

Học chi thêm nhọc!

Ve ve ve ve.

Bài ve vừa dứt, mọi người nhao nhao:

- Không được nói xấu!

- Vả vào mồm nó!

- Vặt trụi râu Dê đi!

- Mổ vào mắt nó kia!

- Nó đã làm được như người ta chưa!

Trong lúc nhốn nháo ấy, Mèo Mướp nhảy tót vào bụi rậm, trốn biệt. Còn trơ lại Dê Xám đang cuống cuống không biết thoát thân bằng lối nào vì chui vào đâu cũng vướng sừng. Vừa may cho lão, anh Trắng bay tới. Thấy anh, ai nấy giữ trật tự. Anh nghiêng đầu chào mọi người và dịu dàng nói:

- Thưa bà con, chúng ta nên bình tĩnh. Bài ve anh Gà Sổng Hoa vừa đọc, nghĩ kỹ ra thì cụ Dê Xám vụng nói thôi, chứ ý cũng tốt. Cụ ấy tả trước lớp học của ta già ngời với trẻ lân đầu tiên mới thế là một, đúng

lắm. Chỉ có những người hiếu học ở trại ta mới không câu nệ già, trẻ học cùng...

Mấy cụ già gật gù.

Anh Trắng vẫn nói:

- Vì chúng ta không cam tâm chịu dốt mãi, không chịu có mắt như mù, nên các cụ cùng học với con với cháu có sao đâu. Lớp lại có người nọ, người kia, có bác Chó Mực lại có bác Ngỗng, bác Ngan là lớp học đoàn kết, càng vui phải không ạ?

Dê Xám thừa lúc ai nấy chăm chú nghe Bô Câu Trắng, gọi đàn con lùì dãn lùì dãn, tới bụi găng thì cả mấy bố con rảo bước về.

Cũng không ai để ý đến lão ta nữa. Mọi người giải tán, vừa đi vừa bàn đến ngày khai giảng sắp đến.

Còn lại giữa khu đất rộng xóm Giếng, mấy thằng bé Cún, bé Vện chơi chi chi chành chành, xô vào nhau ngã lăn kênh, cười ăng ăng.

V. NGÀY KHAI GIẢNG ĐẾN NƠI RỒI
TRƯỞNG BAN TỔ CHỨC NGƯỢC XUÔI
NHIỀU BỀ

T hăm thoát đã tới ngày khai giảng lớp học.

Từ canh năm, anh Gà Sống Hoa đã vỗ cánh, vươn cổ hát rất to điệu kèn bình minh để đánh thức mọi người dậy.

Bác Trâu Mộng đã lĩnh kỉnh dậy từ lúc nào. Gà Sống Hoa nhìn vào nhà Trâu Mộng, thấy Trâu Mộng đang soạn sách.

- Sớm thế bác?

- Lo gớm đi ấy anh ạ! Chả gì chúng tôi cũng đã chịu tiếng là từ thuở cha sinh mẹ đẻ ra đã có sách ở trong bụng. Bây giờ giảng dạy chả ra sao thì xấu hổ chết.

- Bác thật là có tinh thần trách nhiệm. Tôi thì chưa soạn được một chữ.

- Anh đã lo công tác túi bụi. Không có anh lo công việc với anh Trắng thì làm gì có lớp.

Đúng thế. Bà con trong trại thường vẫn ca ngợi Gà Sống Hoa chăm việc. Thật là

từ lúc chưa có ánh nắng mặt trời, anh ấy làm đến lúc... gà lên chuồng mới chịu nghỉ. Sau thời gian cùng Bồ Câu Trắng đi vận động bà con trong trại theo lớp, đến nay tuy là một trong bốn giảng viên, anh Gà Sổng Hoa lại còn kiêm trưởng ban tổ chức. Trong lễ khai mạc, anh sẽ có nhiệm vụ giới thiệu chương trình. Trước khi ấy, anh thấy cần đi khắp trại xem tình hình ra sao đã.

Tới gốc cau, anh đứng lại. Buồng anh Bồ Câu Trắng có tiếng đọc đều đều nhỏ nhỏ như tiếng ngâm thơ. Gà Sổng Hoa hỏi vọng lên:

- Anh Trắng đang bận phải không anh?

Có tiếng đáp:

- Anh Hoa hử? Mời anh lên. Tôi đang đọc lại bài viết.

- Anh cứ làm việc đi. Thôi tôi đảo một lượt đã.

Gà Sổng Hoa nói xong rảo bước. Anh không muốn làm bận bạn làm việc. Anh biết anh Bồ Câu Trắng tính rất cẩn thận. Bài diễn văn hôm nay phải là hay. Bồ Câu Trắng sẽ đọc khai mạc lớp học.

Trời sáng dần. Gió dịu. Lá xanh rờn. Ngọn tre, ngọn cau hồng ánh bình minh.

LỚP HỌC CỦA ANH BỒ CÂU TRẮNG

Người lớn, trẻ con toàn trại Yên Bình như đẹp hơn mọi ngày. Cô Mái Tơ đóm dáng, ra bờ ao soi gương, rồi te tái đến khóm chuối để họp ban đồng ca với mấy chị Cò Hương. Các chị về trại từ hôm qua nghỉ ở đằng nhà chị Ngỗng Cà Kiu khu ao sen. Chị nào dáng cũng thanh thanh, mặc đều áo trắng.

Ban vũ do mười hai chú Sáo Sậu mặc áo đen tuyền, quần trắng, đi giày vàng và mười hai chú Vành Khuyên mặc áo biếc rêu đi giày xám, đã thấy rộn rịp cả khu vườn rau. Chưa đến giờ học, còn lâu, mà lũ trẻ con đã rối rít đeo cặp, cấp sách tung tăng đi xem tập vũ, tập ca. Hai nơi ấy đông nhất. Anh Tô tham công tiếc việc, thấy giờ khai mạc chưa đến vác cuốc ra đồng, "bao giờ học, về cũng kịp". Anh đi qua khóm chuối, ghé nhìn, mới khen có một câu mà cô Mái Tơ đã chúi vào giữa các chị Cò Hương, then ửng cả má hồng.

Thằng Cộc, thằng Trụi em chị Gà Nâu, thằng Cún, thằng Vện con anh Mực xúm lại ban vũ, lúc đầu còn khư khư cấp sách, sau cũng giúi sách vào bụi cỏ đê đá cho khỏi gió bay, rồi cầm tay nhau tập nhảy.

Ở nhà chị Vịt Bầu, mấy đứa lớn và mấy đứa bé chưa được đi, phụng phịu đến sốt ruột. Anh Vịt Đàn sáng sớm đã đi úp nơm ở dưới ao để có sẵn thức ăn trưa. Chị Vịt Bầu hôm nay cũng đi học. Chị quyết tâm rồi. Phen này vợ chồng con cái cùng học. Chứ không suốt đời ai nói gì mình cũng ù ù cạc cạc, chẳng hiểu gì cả. Chị đang nói chuyện với chị Ngan Sùi. Chưa được vui vẻ như bạn, chị Ngan Sùi vẫn còn đôi chút băn khoăn.

- Mình có nhiều tuổi quá không chị nhỉ? Khéo mà ngưng chết. Hay là để cho trẻ nó đi thôi. Con trẻ nó có học là được, mình lớn rồi chỉ đam đầu vào xó bếp, chữ với nghĩa gì nữa. Mấy lại cái giọng hen của tôi, đọc bài ai nghe tiếng được.

Chị Vịt Bầu khuyến khích:

- Giọng với tiếng đâu có phải là chính. Giọng khàn vịt đực như nhà tôi còn chẳng lo nữa là. Chị cứ đi học đi. Còn ối người nhiều tuổi hơn ấy chứ. Tiếng thế mình đã già đâu bằng cụ Bông Xôm, cụ Sống Thiến.

Sáng nay chị Ngan Sùi có đi qua nhà các cụ ấy. Cụ Bông Xôm là ông nội anh Chó Mực tuy đã nghễnh ngãng, mắt lại

LỚP HỌC CỦA ANH BỒ CÂU TRẮNG

kém, ăn ngủ cũng ít, nhưng khi nghe anh Mục nói, cụ đã là người xung phong ghi tên đi học đầu tiên. Cụ Sống Thiến khỏe lão hơn, tuy ít tuổi hơn cụ Bông Xôm, nhưng tính theo tuổi Gà Vịt, cụ lại cao niên nhất. Sớm nay hai cụ pha trà uống với nhau ở nhà anh Mục, chị Ngan Sùi đi qua, có nghe tiếng cụ Bông phều phào nói:

- Ngót ba nghìn ngày tuổi ở cái trại này có bao giờ tôi thấy ai đến lớp học. Nếu không có anh Bồ Câu Trắng đi công tác trở về, sốt sắng với bà con ta thì chả cứ già như tôi sắp gần đất xa trời, chết vãn dốt, mà cháu chất tôi cũng như lũ Cún, lũ Vện ngu vãn hoàn ngu như chó.

Cụ Sống Thiến trầm ngâm một lát, nhỏ nhẹ tiếp lời:

- Sống cô độc như tôi, chẳng con chẳng cháu, không học cũng được, nhưng nào phải thế. Mình phải biết chứ! Rạng rỡ mặt mày chung, nào có riêng ai!

Chị Ngan Sùi đứng ngoài nghe rõ cả. Nay chị Vịt Bầu nói thêm, chị mới đỡ lo ngại.

Khác hẳn chị Ngan Sùi, chị Ngỗng Cà Kiu cứ bình tĩnh như không. Sau khi chỉ đường cho mấy chị Cò Hương ra khóm

chuối hạp ban Ca, chị Cà Kúu lôi mấy đứa ra tắm khắp lượt. Gia đình chị có tiếng là sạch sẽ nhất trại. Nước ao sen trong vắt. Mấy chú Ngỗng Non bơi đến giỏi, nhẹ như những tờ bông nõn trắng lững lờ trên mặt nước. Anh Gà Sổng Hoa đứng trên bờ nhìn đàn trẻ Ngỗng bơi mà thèm. Từ tám bé, bây giờ đứng tuổi rồi, cũng chẳng lúc nào nghĩ đến học bơi học lội. Có tắm táp, chỉ cần xòe cánh đón nắng, rửa lông cho thật sạch, thật khô.

- Bố có nhà không cháu?

Chị Ngỗng đang kỳ cho một bé Ngỗng ở cầu ao ngẩng lên thấy Gà Sổng Hoa, đơn dả:

- Kìa bác! Bố cháu đâu đến lớp từ sớm kia ạ.

Thằng bé Ngỗng nói thêm:

- Bố cháu đi bầy lớp bác ạ.

Gà Sổng Hoa vội chào chị Ngỗng rồi đi ngay. Đúng rồi, cái ban trang trí thật là cần thiết. Phải đến đây ngay mới được.

Đây là một bãi cỏ rộng, có lùm tre xanh um, suốt ngày mát lộng. Trâu Mộng vẫn thường nghỉ trưa ở đây. Chọn được địa điểm này là do Trâu Mộng. Chỗ ấy tương đối tĩnh, tuy không được chính giữa trại,

LỚP HỌC CỦA ANH BỒ CÂU TRẮNG

nhưng cũng không xa lắm, trẻ đi chưa mỗi chân đã đến. Đẹp nhất là địa điểm trông ra cánh đồng rộng, chung quanh lại có nhiều bụi hoa dâm bụt thấp, cách quãng nhau vẫn thoáng mắt mà lại thành một thứ hàng rào bao bọc lớp. Tuy ở xế phía trái có một cây bàng, nhưng không đến nỗi vướng mắt.

Anh Gà Sống Hoa đến nơi thì ban trang trí đang tấp nập chằng dây hoa, kê bàn chủ tọa. Trên bàn đã thấy phủ một tấm khăn lá sen nõn biếc do anh Cà Kjú mang ở nhà đến. Anh đang giữ thang để anh Gà Chọi trèo lên buộc vào cành tre cao lá cờ hòa bình màu xanh lam dịu dàng, ở giữa có hình bồ câu trắng tung bay. Lên xuống mấy lượt mà chưa vừa ý, anh Gà Chọi bức quá, cởi trần, ngực và cổ đỏ như người ngấm rượu.

Mấy cậu Gà Ri, tìm được ở đâu rất nhiều hoa mào gà, đang gài thành một bó nâng lên để mấy chú chim Sâu ngậm dây tơ chuối bay vòng quanh buộc cho chặt. Bó hoa này chốc sẽ giao cho cái Cánh Tiên, dẫn đội thiếu nhi gà vịt, mang lên tặng anh Bồ Câu Trắng khi anh đọc diễn văn khai mạc xong.

Yên tâm, anh Gà Sống Hoa trở lại gốc cau để báo tin anh Bò Câu Trắng biết. Vừa ra khỏi địa điểm một quãng, anh gặp anh Chó Mực dẫn toàn ban trật tự đến, chân đều tăm tắp, bước rầm rập đến là oai.

VI. LỚP TỪ TỐI CHUYỂN SANG TRƯA THẰNG CÁO NHỎ MŨI ĐÀNH TRO MẮT NHÌN

Mấy ngày đầu, lớp học vào buổi tối. Đúng hồi giữa tháng, chị Trăng cho mượn đèn từ chiều, lớp vừa sáng vừa mát. Ít ngày sau chị Trăng đi xa đến muộn, lớp phải đợi, đã thấy phiền. Anh Bò Câu Trắng nhận rõ tình hình ấy, hội ý toàn ban giảng viên. Anh giở sổ tay, trình bày từng việc:

- Học tối chỉ có mấy người đồng ý nhất. Đây là cụ Bông Xôm, anh Mực, mấy em Cún Vện, Vàng. Họ đều tinh mắt, tối đến đâu cũng nhìn rõ chữ. Nhưng đa số đều là vì có quyết tâm thì gắng đấy thôi, chứ tối xem ra cũng vương vấp lắm. Phải thế không anh Hoa nhỉ?

LỚP HỌC CỦA ANH BỒ CÂU TRẮNG

Gà Sống Hoa cũng giở sổ tay. Anh vừa nói vừa ho:

- Đúng đúng! Anh Trắng nhận xét đúng! Bà con Gà, Vịt chúng tôi đã có người nghỉ rồi đấy. Bà con mắt hay bị quáng, cứ chữ nọ tô thành chữ kia. Riêng tôi lại bị cảm lạnh.

Trâu Mộng, Bò Loang vừa nhai trầu vừa góp ý kiến:

- Chúng tôi thế nào cũng được. Các anh định sao thì định.

Bồ Câu Trắng nghiêng đầu nhìn bên nọ lại nhìn bên kia, suy nghĩ. Anh nói thêm:

- Học tối chỉ có lợi là hoàn toàn mát. Nhưng nhiều điều không tiện. Mấy bà con nghĩ như anh Hoa vừa nói là một trường hợp. Tôi còn biết bà con nghỉ là vì thoáng thấy thằng Cáo Nhọ Mũi lớn vồn ở lối vào trại.

Gà Sống Hoa vội giữ thế chân, cựa chĩa về phía sau. Bồ Câu Trắng tiếp:

- Để bà con được yên lòng học tập, tôi đề nghị chuyển lớp. Được địa điểm lúc nào cũng râm mát ta nên học buổi trưa.

Ý kiến đem hỏi bà con học viên. Không ai phản đối. Cụ Bông Xôm còn nói:

- Chúng tôi chỉ lo cho giảng viên, chứ chúng tôi được học là tốt rồi.

À, cũng có một số ý kiến chống lại. Đó là của Mèo Mướp. Tuy già không theo lớp, nhưng già rì rầm to nhỏ bâng quơ:

- Nay đổi mai đổi, kiểu này rồi cũng đến chữ thầy giả thầy thôi. Học tối tốt chứ.

Bồ Câu Trắng nghe cách nói ấy biết là mưu mô của Mèo Mướp và Cáo Nhọ Mũi hồng bét. Chúng định lợi dụng khi bà con trong trại đi học tối, lẻn vào từng nhà giở thói trộm cắp giết người. Anh nghĩ thầm:

- Thật là kịp thời sửa chữa... Nếu không tai hại chẳng nhỏ.

Ngay hôm ấy, lớp học vào buổi trưa.

Gà Sổng rún chân nhảy lên cây rom cao nhất ở giữa trại. Anh vỗ cánh, vươn cổ, gáy một hồi dài báo giờ học đã đến. Gáy xong, anh ghé mắt nhìn khắp phía. Bà con trong trại nô nức rủ nhau đến lớp.

Cái Cánh Tiên chăm nhất, thoáng đã thấy nó ở lớp học. Từ hôm đi học, hình

LỚP HỌC CỦA ANH BỒ CÂU TRẮNG

như nó lớn ra. Đôi cánh đã dài hơn. Nó đến nơi lễ phép chào bác Trâu Mộng:

- Lạy thầy ạ!

Trâu Mộng ngồi ở sát lùm tre. Bác khẽ nghiêng sừng, vẫy vẫy đôi tai, trả lời:

- Em Cánh Tiên đấy à?

Rồi Trâu lại cúi đọc sách hai chân trước khoanh lại, hai chân sau thu vào bụng. Trâu có thói quen đến đây nghỉ trưa. Bây giờ lớp ở đây càng tiện. Trâu đọc sách và thường trực luôn thể.

Lần lượt chị Gà Nâu, chị Vịt Bầu và Ngan Sùi cùng đến một lúc. Chị Mái Nâu đem theo cả một rá thóc đến nhặt sạn, chóc tan học về đỡ phải nhặt giành thời giờ xay tằm cho chị bạn mới xuống ổ. Cả ba chị cùng ngồi một ghế với cái Cánh Tiên. Chị Vịt Bầu giở sách đùa chị Nâu:

- O tròn như gì nào?

Chị Nâu đùa lại:

- O tròn như quả trứng... vịt!

Thế là ba chị giụi mỏ vào nhau cười.

Bỗng Cánh Tiên đứng dậy chào:

- Lạy cụ ạ!

Thì ra cụ Bông Xôm. Cái Cánh Tiên chào:

- Lạy cụ ạ!

Cụ Sống Thiến cùng đến. Hai cụ gật đầu chào mọi người. Trâu Mộng thấy hai cụ đến, đã đứng lên. Cụ Bông Xôm móm mém, râu tóc bạc trắng, nghễnh ngãng nhưng mắt còn nhìn rõ. Cụ ngồi bên cụ Sống Thiến. Cả hai cụ cùng nhìn ra cánh đồng xanh bát ngát nói chuyện gặt chiêm.

Mọi người tập nập đến. Hai anh Gà Tô và Gà Chọi đi với nhau, cao suýt soát. Lũ trẻ con rủ nhau thành một toán đông, cười nói inh ỏi, chưa tới lớp đã thấy tiếng. Chỉ một thoáng thằng Cộc, thằng Trụi chạy vào trước, thằng Vện, thằng Cún đuổi sau, loạn cả lớp. Anh Mực đang hỏi lại mấy chữ chỗ anh Cà Kiu thấy âm quá quất:

- Nhau! Lũ nhau! Vừa vừa chứ!

Rồi anh ngoạm cho thằng Cún một cái vào tai. Bấy giờ lớp mới đỡ ồn.

Các cô cậu Sẻ Đá cũng hay nói chuyện quá. Mấy đứa rủ nhau ngồi chót vót trên cành bàng tuy ở dưới bãi còn rộng. Anh em Sáo Đen nhảy tót ngay lên sừng Trâu Mộng, hỏi tíu tít:

- Thưa thầy "tờ" dài như sừng thầy ạ?

LỚP HỌC CỦA ANH BỒ CÂU TRẮNG

Bò Loang tròng mắt, giọng âm ừ trong cuống họng:

- Trò... ò... ò! Trò... ò... ò!

Thành ra chưa được trả lời, anh em Sáo Đen vội nhảy tót xuống, bay ù lên càn bàng với lũ Sẻ Đá.

Bồ Câu Trắng cùng đến với Gà Sống Hoa. Mỗi anh ôm một vở lá chuối vừa dặm bài mới. Vào đến lớp, Gà Sống Hoa còn khẽ nói với Bồ Câu Trắng:

- Chữ tôi vẫn xấu như gà bới ấy anh ạ.

Bồ Câu Trắng cười:

- Không sao! Anh nắn nót lắm rồi!

Hai anh cũng chẳng nói tiếp được nữa... Tiếng vỗ cánh, tiếng đập chân hoan hô đã vang lên. Ai nấy đứng dậy. Hai anh gật đầu để mọi người ngồi xuống.

Lớp bắt đầu học.

Anh Bò Loang đứng lên, lấy đuôi phẩy phẩy khu bảng đất vuông to trước mặt mọi người. Hôm nay chấp chữ "bờ" với chữ "o", mấy giảng viên nhường anh Bò Loang phát âm cho lớp theo đúng. Tuy ở vở ai cũng đã có hai chữ đó, nhưng anh vẫn viết lại to tát lên bảng. Rồi anh hắng giọng,

cầm que tre chỉ vào từng chữ, đọc rất chậm, rất rõ từng chữ một.

- Bờ... o bo huyền bờ!

Cụ Bông Xôm khế ghé vào tai cụ Sống Thiến:

- Anh Bờ nói, nghe rõ hơn anh Trắng nhiều.

Lũ trẻ con, có mấy đứa bịt một bên tai vì tiếng thầy to quá. Trong khi ấy Bờ Câu Trắng tới từng chỗ sửa lại cách ngồi, nhắc lại cách đọc cho từng người. Bảo anh Chó Mực nhắc lại, anh lúng túng gãi mãi đầu, làm răn rúm cả chiếc mũ nồi đen. Anh ấp úng chỉ nhăm chữ, hỏi cuống lên:

- Đâu? Đâu?... Chữ này ạ!... À à...

Cái Cánh Tiên đọc vanh vách. Trâu Mộng đứng nhìn xuống cứ gật gù với Gà Sống Hoa:

- Bé thế mà khá!

Chị Vịt Bàu bắm chị Mái Nâu:

- Chị có phạm nhờ đấy nhé!

Chị Mái Nâu sung sướng nhìn cái Cánh Tiên, thấy lại thuở bé của chị cũng thon dáng như nó. Bất giác chị nói với chị Vịt:

- Mình bằng tuổi nó thì đầu tắt mặt tối, đâu được đến lớp.

LỚP HỌC CỦA ANH BỒ CÂU TRẮNG

Có tiếng Sẻ Đá cười. Rồi có tiếng mách:

- Thừa thầy anh Cún vẽ...

Cún vội xóa hình vẽ Bò ở mặt đất và gườm gườm nhìn lên cảnh bâng. Ngồi ở dưới không lợi tí nào!

Khi cả lớp sắp sửa cùng đọc lại một lượt bài học mới thì từ phía cánh đồng bay về hai chị Cò Hương và một anh Bò Nông. Không có ai báo cho họ biết lớp học chuyển về buổi trưa cả.

Anh Bò Câu Trắng nhận khuyết điểm. Anh ghi ngay vào sổ tay.

Hai chị Cò Hương vội ngồi ghé bên cạnh mấy chú Ngỗng Non, hỏi mặt chữ và cách đánh vần. Anh Bò Nông còn đeo lủng lẳng cái giỏ cá bên sườn, nước rỏ tong vào đầu mấy đứa Vịt Mãng, may mà nước cứ chảy tuột đi, chẳng đầu đứa nào ướt cả.

VII. LỚP THÊM ĐÔNG, LỚP THÊM VUI NHỜ BỒ CÂU TRẮNG ĐẨY LÙI KHÓ KHĂN

Lớp cũng có nghỉ một vài buổi. Đây là những hôm trời mưa. Học viên đành ở nhà

ôn bài. Tuy thế, bác Trâu Mộng vẫn có mặt ở lớp. Nắng hay mưa, Trâu quen đến nghỉ ở đây buổi trưa. Lùm tre vẫn cứ xanh, cứ cao, gió rì rào suốt ngày. Trâu thích đây nhất, sau gốc đa ở gần cánh đồng. Hôm mưa, Trâu đến, thì gia đình chị Vịt Bàu, chị Ngan Sùi và Ngỗng Cà Kiu cũng đến. Thành một lớp học riêng. Tất nhiên là có vắng vẻ nhiều. Dù sao còn hơn là ở nhà. Mưa mặc mưa, sách lá chuối vẫn mở to, Trâu đọc đến đâu, Vịt, Ngan, Ngỗng học theo đến đấy. Thỉnh thoảng người lớn, trẻ con đứng dậy rũ áo một lúc cho đỡ ướt rồi lại học. Trẻ con được dịp tắm thỏa thích, vừa tắm vừa học. Trâu Mộng da dẻ bóng loáng. Cái áo thâm Trâu mặc, đẹp như áo ngày hội. Trâu rất bằng lòng thời tiết thế. Trâu mong mưa suốt tháng. Nhưng mưa nhiều vào dịp sắp có lúa chiêm chín, thì không nên. Trâu không thích nắng gắt. Những hôm nắng quá, mắt Trâu cứ lơ lơ buồn ngủ, nếu không nhớ mình là thầy giáo thì Trâu gục dưới lùm tre mát mà ngủ rồi. Mấy buổi học dưới mưa, lớp học có thêm một số học trò Cóc, Nhái. Nhưng họ

LỚP HỌC CỦA ANH BỒ CÂU TRẮNG

đến loáng thoáng, xem chơi rồi lại rủ đi dự hội nháy. Hơn nữa họ đã có lớp riêng, thường học vào buổi tối ở các đêm, các hồ, có thầy đồ Éch dạy. Cách học theo lối cũ, lải nhải đến sốt ruột, lại mạnh ai to tiếng thì người ấy gào. Thỉnh thoảng vợ chồng Chảo Chuộc lại cãi nhau về việc chuộc và chẳng chuộc cái áo sồi thâm của Cóc Tía, tiếng cãi lấp cả tiếng học của cả lớp. Anh Bồ Câu Trắng không tán thành lối học ở lớp Cóc, Nhái. Họ có đời sống riêng, nên anh không nghĩ đến mở rộng đón những học viên ấy.

Những hôm mưa như thế, anh đã dặn Gà Sống Hoa và Bò Loang đảm bảo lớp cho những gia đình gần nhà nhau. Anh dặn:

- Không nên để lớp bị cách quãng. Không học ở lớp, thì ta đến tận nhà bảo, các anh nhé.

Bò Loang yếu chịu nước, làm nhiệm vụ hơi khó. Anh cứ ở trong chuồng, mưa dột tí tách, giảng lại bài cho mấy mẹ con Mái Nâu. Cũng như anh Gà Sống Hoa, gặp mưa là mấy mẹ con chị Mái Nâu găng lắm

mới học được. Thành Cộc, thành Trụi là cứ rét run lên. Nhà nghèo áo tơi không có, mưa làm áo quần dính bết vào người. Cô Mái Tơ ghét mưa nhất. Cả anh Tô, anh Chọi trông ngày thường da dẻ khỏe mà gặp mưa là tránh né đến hay. Cụ Sổng Thiên ấy thế mà khỏe hơn con cháu. Luôn luôn cụ gọi những đứa bé đừng để ướt chân mà nhiễm cảm. Và cụ ôn bài suốt buổi.

Gà Sổng Hoa cũng cố lắm mới đảm bảo được công tác ngày mưa. Thấy anh Bò Câu Trắng vẫn bay đi bay về, ướt át không khác gì mình, Gà Sổng Hoa nghĩ thầm:

- Anh ấy còn yếu hơn mình ấy chứ. Thế mà công tác cứ ngập đầu.

Độ này Bò Câu Trắng bận hơn trước rất nhiều. Thấy gia đình Lợn Sề, Thỏ Bạch, Gà Tây, Dê Xám vẫn chưa chịu tham gia lớp, Bò Câu Trắng vô cùng nghĩ ngợi. Anh bàn mãi với Gà Sổng Hoa cách vượt khó khăn ấy.

- Phải vượt! Chúng ta không ngại khó nếu việc đó có lợi cho toàn trại Yên Bình.

Anh biết mấy gia đình đó tin theo lời Mèo Mướp nói xấu lớp nhiều quá. Nhưng

LỚP HỌC CỦA ANH BỒ CÂU TRẮNG

anh cứ vững tâm. Mặc chị Lợn Sề và mặc lão Dê Xám không ưa thích, Bồ Câu Trắng vẫn mang sách đến tận nhà bày chữ, kèm những trò chơi vui, với lũ Lợn Con và lũ Dê Non. Bọn trẻ trước còn nghe bố, nghe mẹ lảng xa, sau thấy vui quá, hôm nào không thấy Bồ Câu Trắng đến đúng giờ thì rủ nhau ra ngóng ở đầu ngõ. Có hôm chúng nó mon men ngấp nghé ở lớp học đợi Bồ Câu Trắng. Dê Xám mắng, chúng mặc. Lợn Sề ngăn cấm, chúng mặc. Chúng biết thêm được nhiều bài hát mới, lú lo hát suốt ngày.

Nhưng một hôm Bồ Câu Trắng bảo chúng:

- Từ mai chú không đến được nữa. Các cháu phải ngoan nhé.

Lợn Con ừ ừ:

- Sao thế hở chú?

Dê Non cuống quýt:

- Bắt đền chú đấy!

Bồ Câu Trắng xòe cánh xoa đầu chúng:

- Chú còn bận ở lớp học của các bác, các cô, các chú và các bạn của các cháu.

Lợn Con và Dê Non ìu sùu. Có đứa đã rớm nước mắt. Bò Câu Trắng bèn dịu dàng nói:

- Nhưng chú cháu mình vẫn có thể hàng ngày gặp nhau được.

Lợn Con và Dê Non vội tíu tít hỏi:

- Thật hờ chú? Thật hờ chú? Như thế nào hờ chú?

- Các cháu đến lớp với chú như mọi người ấy. Ở lớp vui lắm, vui hơn đây nhiều, vì ai cũng vui cả.

Chúng vội reo lên:

- Chúng cháu đến lớp với chú.

Hôm sau anh em lũ Lợn Con và anh em lũ Dê Non đều mỗi đứa một quyển sách đã kín mấy trang chữ, kéo nhau đến lớp học. Chúng ngồi với bọn trẻ nhà Gà, nhà Chó, lại được lớp quây lấy hỏi han, chỉ bảo, nên chúng mê mải học. Hôm ấy trước khi tan học, mọi người nán lại cùng nắm cánh, nắm chân nhảy hát mấy bài liền đón mừng các bạn học viên mới và hoan hô thành tích của anh Bò Câu Trắng.

Những hôm trời mưa, Bò Câu Trắng vẫn phải bay đến nhà Lợn Sề, Dê Xám,

LỚP HỌC CỦA ANH BỒ CÂU TRẮNG

đảm bảo học tập cho Lợn Con và Dê Non. Cử chỉ chân thành ấy làm cho gia đình Thỏ Bạch và Gà Tây không lẩn tránh nữa. Lũ Thỏ Non và lũ Gà Tây Non được tự do hơn.

Bao lâu bị người lớn cấm đoán, nay được thả lỏng, trẻ con sướng quá. Thỏ Non, Gà Tây Non đến nhà các bạn Lợn Con, Dê Non học vui, chúng nó cũng theo đến lớp. Hôm đầu lũ Thỏ Non cứ dúm một chỗ, mắt thao láo nhìn quanh, còn Gà Tây Non thì chốc chốc lại xòe đuôi ra như sợ thằng Cún thằng Vện trêu cấn. Sau không thấy ai ghét bỏ gì, lại còn dạy bảo âu yếm, chúng nó quen dần, nô nghịch trong giờ nghỉ hơn cả Cún, Vện.

Những thắng lợi của lớp cứ đến liên tiếp. Không ai ngờ một hôm Dê Xám đến lớp học. Cả lũ Dê Non cũng không tin là bố chúng lại đến lớp. Máy hôm trước lão còn mắng chúng nó làm chúng phải giấu giếm mới học được.

Lão đứng ở cửa lớp, cúi đầu xin vào. Anh Bồ Câu Trắng bay ra tiếp. Rồi anh dắt Dê Xám lên chỗ đứng của giảng viên.

Dưới bóng tre xanh, Dê Xám lau mãi mắt kính, hăng giọng hồi lâu mới nói nên lời:

- Thưa bà con, thưa bà con...

Lão áp ứng nhưng nói rất dài để xin toàn lớp tha cho lão cái lỗi trước kia đã làm về chế giễu.

- Thưa bà con, nay lão mới biết là nhầm. Con cháu lão được đến lớp đã sáng mắt ra nhiều lắm. Nhờ anh Bò Câu Trắng chúng nó đã đỡ hồng, đỡ nghịch tinh ma, chúng nó ngoan trông thấy.

Lão bứt mãi chòm râu thưa, gại gại sừng, rồi chấp tay rất trịnh trọng.

- Vậy thì bài về lếu lảo ngày xưa mong bà con chả chấp. Hôm nay lão có bài về khác, trước là trộm phép anh Bò Câu Trắng, sau nữa là bà con trong lớp, lão xin đọc, có sai đâu mong bà con dạy bảo giùm.

Vẫn cái giọng lè nhè bết rượu, nhưng Dê Xám rất nghiêm trang, ngâm to:

Ve ve ve ve

Nghe về đi học:

Học để biết đọc

Biết viết cho thông.

LỚP HỌC CỦA ANH BỒ CÂU TRẮNG

*Lớp học càng đông
Trại ta càng tiến.
Bà con thân mến
Già trẻ bên nhau
Tiến bộ rất mau
Quyết trừ nạn đói!
Tôi xin học tốt
Ve vè vè vè.*

Vừa dứt tiếng ngâm, Dê Xám sắp sửa cúi đầu chào thì tiếng vỗ tay hoan hô ran lên. Anh Bồ Câu Trắng xòe cánh ra nắm thật chặt bàn tay xương xẩu của Dê Xám, trong khi chị Mái Tơ đứng lên yêu cầu toàn lớp cùng hò lại bài vè.

Tiếng hò vừa dứt, thì ở khóm chuối gần đấy Mèo Mướp khập khiễng chạy ra, theo sau là Thỏ Bạch và Gà Tây. Chị Lợn Sề ừn ừ đi cuối cùng, bụng sệ xuống, đuôi vẫy rối rít.

Anh Mực vôi giữ thế, theo dõi cử chỉ của Mèo Mướp. Gã rón rén vào lớp, đi một bước lại hắng một bước. Cổ gã có đắp lá búp ổi, ngay đờ.

Bồ Câu Trắng niềm nở mời gã lên.

Mèo Mướp nhìn xuống đất. Mãi không thấy gã nói gì. Mấy học viên ngồi ở hàng đầu thấy Mướp khóc trước còn khẽ, sau gã nấc lên nước mắt ròn ròn.

Lớp im lặng hồi lâu. Cụ Bông Xôm phải đứng lên phều phào nói:

- Anh Mướp định nói gì thì nói đi. Bà con cả, giận anh thì giận lắm, nhưng nếu anh biết hối thì cũng chả chấp anh.

Anh Bồ Câu Trắng cũng nói:

- Cụ Bông dạy đúng lắm. Anh Mướp nói gì nào? Tôi đề nghị lớp trật tự nghe anh bạn Mướp có ý kiến.

Mèo Mướp lau mãi mặt. Cổ gã vẫn ngay đơ. Giọng của gã thật là buồn thảm. Gã vừa kể lể tội gã, tội đã ngăn cản nhiều người đi học. Gã chỉ tay vào Thỏ Bạch, Gà Tây, Lợn Sề, Dê Xám nhận lỗi vì gã trót nghe Cáo Nhọ Mũi xúi bẩy. Nói đến đây, Mướp lại khóc to hơn. Gã chìa cẳng chân què, giơ cái cổ đập lá, sụt sịt:

- Ba hôm nay tôi bị nó cắn bị thương ở cổ và què chân. Nó thấy tôi không phá được lớp học của anh Bồ Câu Trắng, nó lừa tôi ra đồng đánh tôi. Tôi đánh lại,

LỚP HỌC CỦA ANH BỒ CÂU TRẮNG

nhưng nó khỏe hơn. Tôi lê mãi mới về được trại. Bác Dê Xám nhai lá ổi đắp cho tôi, rồi rủ tôi hôm nay cùng đến xin lỗi lớp...

Gà Tây, Lợn Sề, Thỏ Bạch cũng nói:

- Cả chúng tôi nữa.

Tiếng vỗ cánh, đập chân hoan hô vang cả khu lớp học.

Anh Mực xin có ý kiến. Giọng anh oang oang:

- Chắc là Mèo Mướp hiểu ai tốt ai xấu rồi. Một thằng Cáo Nhọ Mũi, chứ mười thằng Cáo Nhọ Mũi cũng không sao phá nổi lớp học của anh Bồ Câu Trắng. Thôi Mướp hãy về nhà chữa cho lành đã. Bao giờ khỏi thì đi học. Lớp sẵn sàng nhận.

Mực đã nói những điều Bồ Câu nghĩ. Bồ Câu Trắng chúm chím cười. Cành tre dưới chân anh đu đưa. Anh "gù gù" êm êm một điệu hát chim câu và nhìn ra cánh đồng biếc nắng.

Sắp sửa gặt rồi. Lao động tốt là kết quả nhất định tốt.

ĐÔI CÁNH CỦA NGỰA TRẮNG

Ngày xưa khi chưa về ở với người, ngựa họp đàn ở gần rừng. Trên những bãi cỏ xanh rờn, các chú ngựa non tha hồ chạy nhảy, ngày này qua ngày khác. Có một chú Ngựa Trắng, trắng nõn trắng nà, như một đám mây bông bành trên nền trời thăm xanh, như bọt trắng xóa của thác cao xối nước xuống chân núi.

Tất nhiên là mẹ chú ta yêu chú nhất, và Ngựa mẹ cứ lo con lạc đàn. (Ở những góc rừng rậm rạp, thiếu gì hổ, sói và bọn ác thú ấy nhất định không chê thịt ngựa non!)

- Con phải ở cạnh mẹ đấy. Con không được rời xa vú mẹ, con hãy hí to lên khi mẹ gọi nhé!

Ngựa mẹ gọi con suốt ngày và chốc lại gọi con cho Ngựa non tập hí. Tiếng Ngựa non hí thật đáng yêu, mỗi lúc chú "thưa mẹ, con đây" chú lại nghếch mũi lên, mắt không chớp và nhếch môi trên hí một thôi

LỚP HỌC CỦA ANH BỒ CÂU TRẮNG

dài. Ngựa mẹ sung sướng lắm nên thích dạy con hí hơn là luyện cho vó con phi dẻo dai hoặc đá hậu thật mạnh mẽ.

- Ngựa Trắng của mẹ ơi!

- Hí... í... í... í... í... í... !

Thấy mẹ con Ngựa Trắng quần quanh "gọi dạ bảo vâng" suốt ngày như thế, Đại Bàng núi bật cười. Đó là một chú chim non nhưng sải cánh đã vững vàng. Mỗi lúc chú liệng vòng, cánh không động, khẽ nghiêng bên nào là chao bên ấy, trông cứ loang loáng trên bãi cỏ.

Ngựa Trắng mê quá, cứ ước ao làm sao bay được như Đại Bàng.

- Này anh! Làm thế nào mà bay được thế?

Đại Bàng Núi vốn rất ít nói. Chú liếc nhìn, mắt sắc như ánh chớp. Chú khẽ hé mỏ quăm nhọn, giọng đanh và khô:

- Từ cao lao xuống xòe cánh ra mà lượn. Từ thấp vút lên, vỗ cánh, vỗ cánh.

- Nhưng tôi không có cánh?

- Phải đi tìm! Cứ ở cạnh mẹ, biết bao giờ mới có cánh!

- Tìm ở đâu?

- Khỏi khu rừng này. - Đại Bàng chỉ ra xa.

- Mẹ mình chẳng cho đi xa như thế đâu! Mình đi gần thôi nhé!

Và Ngựa Trắng lên mẹ ra đi.

Hình như có tiếng mẹ gọi? Ngựa Trắng định trả lời. Nhưng thế thì mẹ biết. Ngựa Trắng ngậm miệng chạy nhanh hơn. Thoáng đã xa lắm... Chao, chưa thấy "đôi cánh" nào cả nhưng gặp bao nhiêu cảnh lạ rồi đây. Chỉ phiền là mỗi lúc trời bớt sáng, và thấp thoáng đâu đây đã lấp lánh những đốm sao.

- Mẹ... ơi!... í...

Ngựa Trắng hí thật dài gọi mẹ.

Bỗng có tiếng "hú... ú... ú" rống lên đáp lại. Sói Xám sừng sững ngang đường.

- Khà... Khà!... Trông mày ngon quá nhỉ!

- Hí... í... í... Mẹ ơi!

Sói cười nắc:

- Lại đây! Nào! Kêu gì nữa! Mẹ mày ấy à, mẹ mày bị tao xé xác rồi!

LỚP HỌC CỦA ANH BỒ CÂU TRẮNG

Ngựa Trắng rún cả người. Và Sói Xám nhảy chồm đến...

- Ôi!...

Không phải tiếng Ngựa Trắng thét lên mà là tiếng Sói Xám rống to. Một cái gì giáng từ trên cao xuống giữa trán Sói làm nó hốt hoảng cúp đuôi cút mất. Ngựa Trắng mở mắt ra thấy loang loáng Đại Bàng Núi sải cánh từ mặt đất vút lên.

- Đại Bàng ơi! Cứu em với!

- Anh cứu rồi đấy! Nếu không em chẳng còn kêu được như vậy.

Đúng thế, lúc Sói vồ Ngựa thì Đại Bàng từ trên cao lao tới bổ một nhát như trời giáng xuống đúng giữa trán Sói.

- Mẹ ơi!

Ngựa Trắng khóc, gọi mẹ. Đại Bàng Núi vỗ nhẹ cánh lên lưng Ngựa:

- Em đừng khóc! Nào về với mẹ!

- Em không nhớ đường đâu!

- Có anh đây, anh sẽ dẫn đường.

- Nhưng anh bay, mà em thì không có cánh!

Đại Bàng Núi lại cười, chỉ vào bốn chân Ngựa:

- Cánh của cậu đấy chứ đâu! Hãy phi nước đại, cậu sẽ "bay" như mình, có phần còn hơn nữa. Thật đấy!

- Nhưng em sợ lại gặp Sói!

- Thì cho nó một cú "song phi"!

- Là gì cơ ạ?

- Là co vó lại, giáng mạnh vào trán, làm cho nó một răng cũng không còn! Nào nhớ chứ! Cậu chạy lên! Tớ sẽ bay sát ở trên, chỉ đường cho.

Đại Bàng Núi sai cánh. Ngựa chồm lên, lao mạnh.

- Hay lắm, như vậy đấy!

Lần này ngựa cất tiếng hí. Không phải là tiếng gọi mẹ nũng nịu.

Ngựa Trắng hí và thấy bốn chân mình thật sự bay như Đại Bàng. Tiếng hí vang xa mạnh mẽ đến nỗi Sói nghe thấy cũng phải lùi vào hang.

MÙA XUÂN LÀ CỦA CHÚNG TA

Tia nắng ấm đầu xuân tìm đúng chỗ ngủ của bác Gấu Khoang. Đó là một hốc cây khá rộng. Những ngày chớm lạnh, bác Gấu đã vào đây, che kín cành lá, vừa để ngủ cho yên mà lại ấm. Tia nắng tinh nghịch, loáng vào đôi mi mọng làm bác Gấu Khoang phải hé mắt nhìn ra. Nhưng bác phải nhắm tít mắt lại. Có thể vì chói lòa bất ngờ. Hay còn muốn ngủ nữa cũng nên?

- Ngủ quái gì nữa? Bác Gấu Khoang đã ngủ liền một giấc ba tháng rét.

Ngoài trời, mùa xuân đã về. Từng chồi búp non nõn xanh mượt mà xòe đôi cánh rung rinh trên những nấc cành khẳng khiu. Nhất là lúc có đôi chim ở đâu bay tới, mới nói chuyện thầm với nhau, chưa hát ca gì cả, mà trời đất đã như thay đổi hẳn.

Bác Gấu Khoang cười. Ờ, thì ra ở ngoài ánh sáng bác Gấu cười, trông duyên dáng lắm. Đôi chim nhỏ bèn chào hỏi:

- Chúng cháu chào bác Gấu Khoang ạ!
Bác vẫn mạnh khỏe chứ ạ!

Bác Gấu trả lời, giọng ồm ồm:

- Chào các cháu! Ồ! Ồ! Bác vẫn khỏe.
Ồ! Ồ! Trời đất đẹp quá! Mùa xuân rồi, các cháu ạ.

Một loạt tiếng "vâng" cùng đáp lại.
Không phải riêng tiếng chim nữa. Sóc, Thỏ này, Ong Bướm này. Và cả Kiến nữa, bé như vậy, mà nói đến to:

- Mùa xuân rồi, bác Gấu ạ!

Bác Gấu vui vẻ nhìn khắp lượt. Thỏ Trắng, Thỏ Nâu, Thỏ Xám, Sóc Vàng, Sóc Hung, Ong Bầu, Ong Đất, Kiến Đen, Kiến Đỏ và Bướm muôn màu cứ chấp chới đôi cánh. Còn hoa thì bạt ngàn, tươi thắm trên thảm cỏ xanh rờn.

Bác Gấu Khoang nhìn khắp lượt, lòng rộn ràng vui. Bác nhớ rằng, năm nào cũng vậy, cứ vào những ngày đầu xuân, dân Rừng thế nào cũng vui liên hoan bên ngọn lửa thiêng gìn giữ từ bao đời nay rồi. Bác phải đứng ra dựng hội đầu xuân đó.

Thỏ Trắng, Sóc Bay và Chim Khách được giao cho đi mời toàn thể dân Rừng.

Thỏ còn được giao cho kiếm nhiều dây nhựa cây để kết những vòng lửa nhỏ cho một điệu múa kết thúc hội vui. Cả họ hàng Thỏ lao theo Thỏ Trắng vào rừng thông, rừng trám...

Khi Thỏ Trắng, Sóc Bay và Chim Khách đã đi rồi, bác Gấu Khoang mới họp bàn với Nhím Lông Cứng, Nai Gạc, Ngựa Vằn, Khỉ Nâu, Vượn Đen. Có cả Ong, Kiến cùng dự. Tất cả đều đã biết cuộc họp sắp bàn đến việc gì rồi. Đó là việc phòng thằng Hồ Kênh cùng bè lũ Sói, Cáo xảo quyết, chuyên phá hội của dân Rừng hòng ăn sống nuốt tươi bất cứ ai.

Nhưng ai nấy đã sẵn sàng!

Lông nhọn của Nhím bật ra, kẻ thù sẽ mù mắt. Gạc Nai móc rách ruột đứa ác. Vó Ngựa đập vỡ ngực chúng. Tay Khỉ, tay Vượn lẳng quả từ trên cao xuống thì bọn kia đông đến mấy cũng phải ôm đầu mà chạy. Nọc Ong, nọc Kiến, châm vào da thịt nào cũng phải sưng vù, buốt thót. To kênh như Voi Ngà Quăn còn phải sợ Kiến nhãi này...

*

* *

Bác Gấu Khoang nhìn kỹ các bạn nhỏ ấy, bụng thật vui. Bác nói:

- Thành Hồ Kênh thế nào cũng rình mò chúng ta để phá đám hội. Ta vui nhưng phải đề phòng. Các cháu sẵn sàng như vậy, tốt lắm.

Và bác Gấu xoa đôi bàn tay đầy móng sắc của bác. Những cái tát móc thịt của họ hàng nhà Gấu cũng khét tiếng rừng xanh.

Cùng lúc ấy trong rừng cỏ gianh cách đây không xa, Hồ Kênh đang bàn mưu tính kế với Sói Gầy và Cáo Nhọ Mũi, đến phá đám hội, hòng kiếm bữa linh đình.

Cáo Nhọ Mũi đi rình mò về, xun xoe:

- Chúng nó khá đông! Đứa nào đứa ấy béo núc!

Sói Gầy nuốt nước rãi. Hồ Kênh nghĩ phải đến bằng cách nào để vớ thật bẫm! Ăn một bữa mà no cả mùa xuân. Thoáng nó há ngoác miệng cười, hơi thở làm cho cả Sói Gầy và Cáo Nhọ Mũi đều phải quay đi tránh luồng hơi độc.

LỚP HỌC CỦA ANH BỒ CÂU TRẮNG

Hổ Kênh nói:

- Hai đứa đi kiếm dây thật chắc nghe không?

- Để trói bọn chúng, nhốt ăn dần ư ông?

- Trói tao! Trói tao nghe chưa?

- Ôi! Sao vậy? Sao vậy?

Sói Gầy và Cáo Nhọ Mũi hỏi đôn. Hổ Kênh rĩ tai:

- Trói tao lại, khiêng đến đây, nghe chưa? Rao toáng lên là bắt được tao nộp cho đám hội. Chúng mày trói thế nào để dễ cởi ra. Khi bọn nó sẵn đến nhảy múa quanh tao thì tao lần lần cởi lỏng nút, chỉ một loáng tao chớp gọn chúng nó. Tha hồ mà chén.

Sói Gầy và Cáo Nhọ Mũi khen kế hay, hay quá. Cả ba đứa bò ra mà cười. Đắc ý suýt nữa Hổ Kênh gầm lên.

Con đường đến rừng thông, rừng trám lại qua rừng cỏ gianh này.

Thỏ Trắng biết là Hổ Kênh thường quanh quẩn nơi đó nên lúc nào Thỏ cũng dướn đôi tai nghe ngóng. Lúc đi yên ắng. Lúc về, Thỏ Trắng thoáng nghe tiếng Hổ

Kênh. Tuy gió xuôi, nhưng lắng nghe kỹ lắm cũng chỉ câu được câu chăng. Dù sao Thỏ Trắng cũng hiểu là Hồ Kênh, Sói Gầy và Cáo Nhọ Mũi bàn mưu phá hội. Không chậm trễ được nữa rồi. đành phải bỏ những cuộn dây nhựa ở rừng cỏ gianh này mà về báo tin cho nhanh.

Vừa lúc họ hàng Thỏ Trắng vượt qua rừng cỏ gianh thì Sói Gầy và Cáo Nhọ Mũi lần tới. Đánh hơi thấy mùi thỏ, hai đứa tiếc ngẩn ngơ. Nhưng thấy cuộn dây hai đứa lại quá mừng.

Ôi chao may quá! Dây ở đâu mà nhiều thế này. Đỡ bao công tìm kiếm. Dây để "trói ông Kênh" đây rồi. Lúc phải vác những cuộn dây sao mà mệt quá. Sói Gầy và Cáo Nhọ Mũi ì ạch mãi mới khiêng được mấy cuộn dây đến chỗ Hồ Kênh ngồi chờ.

Hồ Kênh giục:

- Gọi thêm mấy thằng Sói nữa, nhanh lên. Chỉ hai đứa này khiêng sao nổi tao. Đừng lo! Dọc đường, cứ để lỏng dây, mặc tao đi. Lúc nào đến gần chỗ chúng nó, bấy giờ mới thít dây khiêng tao sau. Nặng một quăng thôi, hiểu chưa?

LỚP HỌC CỦA ANH BỒ CÂU TRẮNG

Sói Gầy và Cáo Nhỏ Mũi lại khen Hồ Kẽnh giỏi quá. Nói câu nào chắc câu ấy, mưu trí tuyệt vời. Hồ Kẽnh phồng mũi và chỉ đánh hơi thấy toàn mùi thịt sống.

Bọn ăn cướp lặng lẽ lên đường rón rén bước nhẹ chân cho khỏi lộ.

Lũ Quạ Đen túm tụm rửa lông trong những chiếc tổ mốc thối, hôi hám, thoáng trông thấy, vội à à... bay theo, hòng kiếm khúc ruột miếng thịt thừa rơi vãi.

*

* *

Bác Gấu Khoang được tin báo, căn dặn từng bạn nhỏ cách đối phó. Lá khô được nhặt xếp đồng trên những bó cành dễ cháy đặt ở giữa bãi đất rộng. Chỗ ấy có một hố mới đào. Tàn than củi, có lửa âm ỉ cháy, được gìn giữ từ mùa mưa này sang mùa mưa khác đã được đặt sẵn ở đấy trên những tảng đá rắn khô. Cành cây phủ lên rất khéo. Lá khô rải những lớp dây trên cùng. Những tàu lá cọ bẻ sẵn để ở gần đấy. Khi cần, quạt lá cọ lên là than củi ở dưới cùng bốc lửa.

Ngoài ra, họ hàng Nhím Lông Cứng nấp sẵn ở từng gốc cây. Họ hàng Nai Gạc, chia sừng nhọn cách quãng thật đều. Họ hàng Ngựa Vằn xếp hàng xen kẽ. Vượn, Khỉ nhặt đá củ đậu để trên các chạc cây. Ong bay vo vo từng đàn. Kiến đông nghìn nghịt.

Xem xét mọi nơi thấy sửa soạn tốt rồi, bác Gấu Khoang ra hiệu cho họ hàng nhà Nhím bắt đầu ca hát...

Tin tức vấp đôn dập báo về: "Bọn Hồ Kênh tới gần... Bọn Hồ Kênh bắt đầu dừng lại... Hồ Kênh nằm kênh ra cho lũ Sói trói chân tay..."

Vừa nhận được tin, bác Gấu Khoang đã nghe rõ tiếng cả bầy Sói tru lên :

- A! A! A! Bắt được Hồ Kênh rồi!...
Khiêng đến nộp hội... i...!

Lũ Quạ Đen khàn khàn hòa giọng:

- A! À Quà...! Quà...!

Một lát sau từ phía bìa rừng bọn chúng nháo nhác hiện ra. Đi đầu là mấy thằng Cáo Già khúm núm. Tiếp sau, bọn Sói lặc lè khiêng thằng Hồ Kênh bị trói quẩn vòng toàn thân. Lũ Quạ Đen bay theo, loạn xạ.

LỚP HỌC CỦA ANH BỒ CÂU TRẮNG

Chúng càng vào gần càng đi chậm. Thấy rõ mặt bọn Cáo lấm lét. Nghe rõ cả bọn Sói thở dốc. Ngửi rõ mùi hôi lũ Quạ. Thằng Hồ Kênh nhắm mắt nhưng vẫn tí hí nhìn, lưỡi thông xuống, rãi rỏ giọt.

Bác Gấu Khoang dĩnh đạc tiến ra. Lũ Sói chột dạ, bước chậm lại. Bác Gấu niềm nở nói to:

- Mời vào dự hội, cứ tự nhiên mà!

Lũ Cáo hau háu nhìn họ hàng Thỏ, họ hàng Chim. Các cô chú chim non vội bay lên cành cao ngó xuống.

Thấy đồng lá khô, Hồ Kênh rĩ tai thằng Sói gần nhất:

- Đặt tao vào chỗ kia cho êm một tí...

Lũ Sói khiêng Hồ Kênh đặt trên đồng lá. Thằng Cáo Nhọ Mũi vờ khúm núm:

- Thưa ông Gấu Khoang. Chúng tôi chop được lão Hồ Kênh này đem về nộp cho dân Rừng. Cho chúng tôi vui hội với.

Hồ Kênh rên ư ử:

- Xin... tha... tội...

Sói Gầy đứng gần đấy, mắt đảo điên nhưng rống thật to.

- Đá... á... ánh... chế... ết... ết... mày... đi...

Hồ Kênh ti hí mắt nhìn họ hàng nhà Gấu theo bác Gấu Khoang đi đến gần mình thì chột dạ. Nó nghĩ: "Khéo nguy mất". Nhưng mà nó yên lòng ngay vì có tiếng bác Gấu Khoang vui vẻ nói:

- Sao lại trối ông Kênh thế này? Cởi trối ra! Mời ông Kênh dự hội mùa xuân với dân Rừng!

Hồ Kênh sướng run lên. Nó mở to mắt nhìn họ hàng Gấu đến cởi trối. Nó nghĩ thầm: "Mày mà tháo xong dây là ông vồ ngay đứa béo nhất". Nhưng dây chưa thấy cởi xong đã thấy bác Gấu Khoang vội nói:

- Chao ôi! Mùa xuân mát mẻ thế này mà để ông Kênh bức toát mồ hôi. Chúng bay khoan hãy đụng vào người ông Kênh. Quạt đâu! Quạt cho ông Kênh mát đã nào.

Những tàu lá cọ bốc gió, vun lá khô về một phía. Chỗ cành trơ ra lộ rõ hốc đá đặt tảng than củi âm ỉ lửa. Lửa gặp gió, bật ngọn, cháy bùng lên, bén ngay vào dây nhựa trối Hồ Kênh. Dây nhựa cháy lem lém. Hồ Kênh gào lên vùng vẫy. Tiếng Hồ Kênh bất ngờ làm Sói Gầy, Cáo Nhỏ Mũi và bọn đi theo hốt hoảng chạy ra bốn phía. Không kịp chạy nữa rồi. Thằng thì

LỚP HỌC CỦA ANH BỒ CÂU TRẮNG

bị lông nhọn cứng của Nhím bắn xiên mắt. Đứa bị vó Ngựa Vằn đập trúng ngực. Những tên khác nếu không bị Gạc Nai nhọn chọc trúng bụng thì lại bị Khỉ, Vượn lẳng đá vỡ đầu. Ong và Kiến tha hồ bám sát tiếm nọc. Khắp mình đầy thương tích, chúng chạy quáng quàng thực mạng...

Riêng Hồ Kênh, nhờ có mối dây cháy đứt một quãng, vùng lên được, nhảy phắt lên đầu bọn Sói, bọn Cáo bị thương, chạy bán sống bán chết, lửa quanh mình vẫn cháy ngùn ngụt.

Dân Rừng hiền lành bỗng được xem một tiết mục liên hoan mừng xuân thật đặc biệt. Trên bãi cỏ còn ngổn ngang dấu vết hỗn loạn của bè lũ thích hãm hại người khác, dân Rừng nắm tay nhau nhảy múa tung bừng.

Bác Gấu Khoang gọi đấy là điệu nhảy "*Mùa xuân là của chúng ta*".

Điệu nhảy có một khúc nhạc trong veo, chỉ có mùa xuân mới nghe thấy, do nhạc sĩ Sơn Ca chỉ huy dàn nhạc. Chính nhạc sĩ lại hát với cả tâm hồn mình. Khúc hát ngân lên, vút cao, cao mãi...

CHIẾC THUYỀN LÁ TRE

Tôi là chiếc thuyền lá tre, lênh bênh trôi được một quãng thì dạt vào một bờ đá phía bên kia.

Từ đây nhìn lại tôi vẫn thấy khóm tre nhà tôi. Mẹ tôi vẫn lão đảo vẫy theo tôi. Các anh em tôi cũng rướn về phía tôi. Nhưng phỏng có ích gì?

- Này! Thế là cậu còn may lắm đó.

Kiến Càng gọi tôi trở về thực tại.

- Nếu cứ ở mặt đất, cậu úa khô thôi!

Đúng vậy. Tôi có hiểu điều ấy. Khi còn ở nhà, mỗi lúc nhìn theo một lá rụng, do sâu cắn, do gió mạnh, do héo cần... nằm ở mặt đất, ở thảm cỏ, tôi vẫn xót xa cho thân phận họ. Mỗi đợt gió, họ xào xạc dồn đông rồi lại tan tác, vàng úa, quắt queo, tản mạn vào bờ bụi nào, tôi chẳng để tâm đến nữa.

LỚP HỌC CỦA ANH BỒ CÂU TRẮNG

- Tớ có thể lên bờ, quay về nhà tớ. Nhưng tớ không muốn bỏ cậu. Dũng cảm lên. Ta đi du lịch một chuyến cậu đồng ý chứ?

Kiến Càng vươn râu lên chống cao cả sáu chân trông thật ra dáng. Rồi cậu ta đi khắp "lòng thuyền" ngắm nghía rất kỹ. Phía đầu tôi, hãy còn cuống lá, Kiến Càng rất thích điều ấy.

- Cậu là một chiếc lá đầy nhựa. Mẹ cậu chăm cậu rất cừ. Cậu sẽ là chiếc thuyền thật sự của một chuyến đi dài ngày. Nhưng tớ phải có cái hàng ngày vào bụng chứ. Không thể nhịn chay mà đi du lịch được. Bây giờ ta tạm neo đây. Tớ chuẩn bị chút ít, cậu hiểu không?

Tôi nằm nhìn lên, lưng áp vào nước suối. Mới trong khoảng thời gian ngắn, cuộc đời tôi thay đổi thật nhiều. Mới ban nãy ở trên cành cao, ngó nhìn xuống đất, ngắm nhìn bốn bên. Bây giờ chỉ ở thế nằm, thấy nhiều mây trời hơn cả...

*

* *

Kiến Càng quyết định nghỉ lại. Cậu ta thả chân xuống nước lái cho thuyền vào bờ.

- Chúng ta không vội vàng gì. Thật ra ta chưa bàn sẽ đi đến đâu, đi về làm gì? Phải có mục đích. Không thể phiêu lưu muốn ra sao thì ra. Cậu có hiểu ý tớ không?

Kiến Càng hỏi tôi dồn dập. Rồi cậu ta trả lời ngay:

- Cậu bị tai nạn, thật tội nghiệp. Cậu không thể trở lại cành cây được.

- Mình hiểu. Mình cảm ơn cậu.

- Nhưng là thuyền thì phải có lúc đi lúc đậu, không thể cứ neo hoài ở bến. Với cậu, bây giờ là cuộc sống mới. Tớ sẽ giúp cậu cho đến khi cậu đã quen với cuộc sống mới đó.

Tôi lặng im nghe Kiến Càng nói, vừa xót xa cho thân phận mình, vừa nghĩ đến sự hy sinh cao đẹp của người bạn quá tốt ấy. Vì tôi, Kiến Càng cũng phải xa rời tổ ấm của mình. Đến lúc nào Kiến Càng mới trở lại với gia đình được? Tôi có thể cứ lênh đênh một mình được không? Trôi dạt đến đâu? Rồi sẽ thế nào nữa? Hết ý nghĩ này đến ý nghĩ khác cứ quay cuồng, đảo lộn làm tôi mệt hơn cái mệt của chặng đường vừa trải.

LỚP HỌC CỦA ANH BỒ CÂU TRẮNG

Tôi ngỡ ý chưa nên đi đâu xa vội. Nhân ghé bến này, hãy cứ neo lại đây ít ngày. Tôi nhớ mẹ quá. Kiến Càng thông cảm. Cậu ta cũng thấy nhớ gia đình đông đúc của mình.

- Nói gì thì nói, không nơi nào êm ấm bằng nơi sinh ra ta, nơi ta sống với cha mẹ, anh chị em của ta, phải không cậu?

Tôi ngoái nhìn về phía xa nhưng không thể nhìn thấy chút bóng dáng của gia đình tổ ấm mình mà chỉ thấy một màu xanh lá cây bao la.

Mặt trời buổi trưa gay gắt...

...Có ở hoàn cảnh tôi, các bạn mới thấm thía nỗi buồn của một kẻ lìa xa gia đình một cách không mong muốn chút nào. Tôi chưa bao giờ nghĩ đến phải rời bỏ mẹ của tôi.

Kiến Càng đúng là một chàng trai cần cù, luôn chân, luôn tay. Một mình lo toan đủ thứ, cậu ta cứ để yên cho tôi suy tư. Nói thật, nếu có muốn nhờ cậy gì tôi, cũng chẳng được. Tôi không héo hon đi cũng là giỏi lắm rồi.

Kiến Càng làm thật chắc một chỗ ở, giữa khoang thuyền. Ngoài phần trú nắng,

mưa còn đủ chỗ chứa thức ăn dự trữ, cậu ta khuôn khuôn vác vác lên bến xuống thuyền không biết bao lượt trong ngày.

Hôm sau nữa Kiến Càng hỏi tôi:

- Ta lên đường chứ?

Tôi trả lời:

- Cũng được!

Kiến Càng kêu lên:

- Sao lại "cũng được"? Không có khí thế chút nào cả. Cậu hãy hiểu, đây không phải là một cuộc phiêu lưu! Đây là một dịp đi thăm đất nước.

- Tớ hiểu chứ! Đối với tớ, lại còn là một cuộc sống mới nữa.

Hươu đôi râu, Kiến Càng vui hẳn lên:

- Đúng vậy đó. Bây giờ, à từ nay, dòng nước là cuộc đời của cậu.

Tôi hiểu quá chứ! Tuy màu xanh lúc này của tôi đã có phần nào khác mấy ngày trước khi còn sống trên cành cao, nhưng vẫn còn là màu xanh của một chiếc lá tre chưa bị khô héo. Từ nay tôi chỉ có thể sống liền với dòng nước không thể khác.

LỚP HỌC CỦA ANH BỒ CÂU TRẮNG

...Qua một chặng nước chảy xiết, thuyền tôi nhẹ nhàng vào một khoảng nước rộng, êm trôi, chậm hẳn. Đúng lúc tưởng được nghỉ ngơi đôi chút, lại gặp chuyện xảy ra. Phía lô nhô mô đá, rác rưởi đọng cả ở đây lẫn với bọt nước quánh lại không chịu tan, có một bong Kiến đã vỡ nhỏ, bập bênh.

Kiến Càng vội lái thuyền áp sát. Bọt nước đọng làm tôi khó chịu, thuyền như bị níu lại. Loay hoay mãi Kiến Càng mới len lỏi kéo cọng rác này, đẩy qua cạnh khác, cho thuyền xô hẳn vào bọt nước, tới được bong kiến vỡ. Đến gần mới nhìn rõ cả bong kiến còn đúng một chú kiến gầy nhom, cũng đen nhẻm, giọng đã khản đặc. Thấy Kiến Càng, chú Kiến Đen nhỏ nói nói thều thào:

- C... ứ...u... e... em...!

Kiến Càng đỡ Kiến Đen sang thuyền, chỉ tôi và nói:

- Anh Lá Tre đó!

Nhưng Kiến Đen không nói thêm được một lời nào nữa. Chú nằm sóng soài, mặt lả. Có lẽ bấy nhiêu sức lực còn lại sau một cơn hoạn nạn đã dồn vào hai tiếng "cứu em" vừa rồi. Kiến Càng bế xốc Kiến Đen

vào lều nghỉ. Tôi biết chú Kiến nhỏ sẽ mau tỉnh thôi vì Kiến Càng thừa biết cách cứu.

Thuyền cứ đung dẩy một chỗ trên bọt nước, rập rình nhẹ nhẹ. Nơi này lòng suối sâu hơn quãng đường tôi đã qua, nước thăm xanh, mô đá nào cũng có rêu. Dưới đáy, rong rung rinh, mềm mại múa nhẹ những chùm tóc ngắn và thưa. Cá Suối, anh thì thon thả, anh lại bè bè, chốc chốc lại ngoi lên đớp một cái gì đó vừa rời bọt nước đặc lắng xuống. Tôi nhìn theo mãi một đàn cá con mặc áo màu kẻ sọc tía đỏ, xanh xám, loáng nhoáng theo mẹ. Bà mẹ bơi thong thả, mắt lúc nào cũng nhìn thẳng không chớp, miệng lẩm bẩm không ra tiếng, vây quạt nhẹ, đuôi lượn lờ. Sâu hơn, nơi tối om của những hốc nhỏ, vài ba anh cáy mai xanh, một càng to, một càng nhỏ, rón rén đi ngang, giương đôi mắt hạt đỗ, ngó lên.

*

* *

...Hai hôm sau trên thuyền thêm một người bạn mới. Đó là cô Kiến Cánh. Cô bạn từ đâu bay đến, không ai hay, Kiến Cánh tự giới thiệu:

LỚP HỌC CỦA ANH BỒ CÂU TRẮNG

- Tôi ở trong rừng bạch đàn. Gần đây thôi. Thấy các bạn du lịch trên mặt nước, tôi cũng muốn cùng đi một chuyến.

Kiến Càng nói ngay tới chỗ ở. Kiến Cánh dịu dàng trả lời:

- Khoang thuyền còn rộng nhỉ! Tôi sẽ tự lo liệu làm thêm một phòng ngủ. Lúc này tạm ở ngoài trời càng thoáng bạn ạ.

Nhưng ngay đêm đó, ở ngoài trời lại là Kiến Càng. Cậu ta luôn tỏ ra là người đứng mũi chịu sào, biết nhường nhịn, nhận cho mình phần khó khăn nhất.

Kiến Cánh cũng không gây phiền phức gì cho chúng tôi cả. Thuyền không vì thế mà nặng hơn. Thuận nước, thuyền vẫn lướt băng băng. Thỉnh thoảng, Kiến Cánh lại bay trước dò dòng suối hoặc tìm bến đậu.

Kiến Đen thích lắm. Chú bé gọi Kiến Cánh là chị "máy bay lên thẳng", có lúc đòi bám theo lên. Tất nhiên Kiến Càng không để chú bé làm điều dại dột đó. Hơn nữa, qua một lần chết hụt, Kiến Đen cũng đã thấm thía lắm. Chú thường ra đầu cuống lá nghe tôi kể chuyện "họ hàng nhà Tre".

- Nào Nứa, nào Vầu, nào Giang, Bương, Mai, Trúc, Lô ô, Gióc... sao không

gọi là Tre cả cho tiện hả anh? Họ hàng nhà em chỉ toàn là Kiến thôi.

- Nhưng cũng có nào là Kiến Lửa, Kiến Đen, Kiến Vàng, Kiến Càng, Kiến Cánh... đấy chứ!

- Ừ nhỉ! Ừ nhỉ! Mà đụng vào Kiến Lửa thì... thì đúng là đụng vào lửa đấy anh Tre ạ!

- Cũng như họ nhà anh, ai là Tre Đục thì gỗ Lim cũng đến như vậy là cùng. Còn cậu Nứa Tép thì mỏng tang, gặp nắng hanh cứ tự nổ dôm dốp.

- Chẳng khác gì nhóm Kiến Gió, mảnh khảnh hơn cả sợi tơ ấy.

*

* *

Hôm ấy trời âm u, không khí ngột ngạt khác thường. Ở cái thế nằm của tôi, tôi luôn luôn nhìn thẳng lên trời mây, nên lúc đó thấy mây kéo đen, nặng nề, đe dọa một trận mưa lớn không tránh khỏi.

Kinh nghiệm có thừa, mấy bạn Kiến báo động:

- Phải vào bờ tìm chỗ tránh, Lá Tre ạ!
Kiến Càng bẻ lá, nhìn theo hướng bay của Kiến Cánh. Còn Kiến Đen bấu lấy cổ tôi động viên:

LỚP HỌC CỦA ANH BỒ CÂU TRẮNG

- Chút nữa thôi! Chút nữa thôi!

Thuyền còn một quãng nữa sẽ ghé được vào một vạt cỏ gần nhất thì gió ào tới. Nước tấp vào mặt tôi làm tôi nhắm mắt mũi. May mà Kiến Càng rất vững vàng. Cậu ta vừa chống sào, vừa hét to gọi Kiến Đen vào lều tránh gió. Kiến Đen cuống quýt, suýt nữa bị gió thổi tung gượng gạo mãi mới vào được trong lều. Kiến Cánh bị đánh bật mất tăm không còn thấy bóng dáng và tiếng nói đâu nữa.

Rồi mưa trút xuống, hạt to không kém những hạt dẻ, rơi chung quanh thuyền như có một bàn tay khổng lồ quăng quật tới tấp. Đã bắt đầu có những giọt mưa đáp trúng lòng thuyền. Tôi đau rất. Nhưng nếu chỉ "đau" thôi, tôi ráng chịu. Nỗi lo lớn là nếu cứ liên tiếp trúng, thuyền sẽ sưng nước và ngập. Kiến Càng cũng nguy chứ nói gì Kiến Đen bé nhỏ.

Kiến Càng cũng quá mệt rồi. Tay cầm sào không vững nữa. Nước mưa ướt đầm cậu ta. Nhưng cậu ta vẫn giữ nguyên chỗ đứng của chân sào. Tôi ra hiệu bảo cậu ta vào ẩn trong lều. Kiến Càng lắc đầu.

Thuyền hầu như không nhúc nhích thêm để tới vạt cỏ mong muốn. Nước thêm nhiều trong lòng thuyền lọt cả vào lều. Kiến Đen phải toài ra, nhưng vẫn bám vào thành cửa. Tình thế cực kỳ nguy khốn. Bỗng dưng tôi như chạm phải một mô đất. Toàn thân bênh lên, Kiến Đen lão đảo chực ngã, may mà gượng được ngay nếu không sẽ tuột xuống nước lập tức. Mưa vẫn rào rào trút nước xuống, rơi như quạt trên thân tôi. Nghe tiếng những giọt mưa tóe những tia nước ra chung quanh. Thuyền như được đưa vào phía có vạt cỏ, cao hơn hẳn mặt nước. Đúng là thuyền đang đi, mặc dù cả tôi và Kiến Càng lúc này không hề có đủ sức mà dựng dậy...

*

* *

Lúc tôi tỉnh dậy thì nắng đang giỡn những vòm sóng óng ánh quanh thuyền. Trời đã trong, gió lướt nhẹ.

Tiếng Kiến Cánh reo lên:

- Lá Tre đã khỏe rồi!

Tôi mừng rỡ gọi to:

LỚP HỌC CỦA ANH BỒ CÂU TRẮNG

- Kiến Cánh ơi! Lúc này bạn ở đâu?
Có sao không?

- Hãy nhìn đôi cánh của tôi!

Đúng cánh của bạn ấy khô ráo.

- Giỏi quá! Thế Kiến Càng, Kiến Đen
đâu rồi?

- Bạn hãy nhìn lên bờ sẽ rõ.

Kìa, cả Kiến Càng và Kiến Đen, mỗi
cậu đứng trên một ngọn cỏ tươi xanh. Gió
đu đưa nhẹ nhẹ. Cả hai như đang nói
chuyện với ai.

Quả thế. Đó là một bác Rùa Suối, lưng
nhô, xám, vàng tía. Bác ta cười nhiều hơn
là nói, chỉ gật gù giọng nhỏ và trầm. Tôi
gọi Kiến Càng và Kiến Đen. Cả hai hớn
hở nói với bác Rùa Suối.

- Cậu ấy tỉnh rồi! Tốt quá!

Rồi nói vọng về phía tôi:

- Hay lắm! Này Lá Tre ơi! Cảm ơn bác
Rùa đi. Chúng ta sống được là nhờ bác
Rùa đấy!

Chuyện tưởng chừng như quá đơn giản:
Lúc mà tôi thấy lưng như chạm phải mô
đất, chính là lúc bác Rùa Suối từ đáy suối

boi lên, đỡ lấy tôi đưa vào bờ. Lúc ấy tiếng mưa đánh cứng vì rơi xuống mảng lưng rắn chắc của bác Rùa.

Bác Rùa đến với chúng tôi thật đúng lúc. Bây giờ tất cả đã thấm mệt. Tôi ngất hẳn rồi. Dìu chúng tôi vào bờ, bác Rùa còn cẩn thận buộc tôi nít vào rễ cây nhỏ sát mí nước. Dây này sợi dây còn vướng ở cuống lá.

Chúng tôi dù muốn hay không cũng phải ở lại nơi này một ít ngày. Thật ra, phần lớn vì tôi. Cô Kiến Cánh có thể lại bay đi đâu một mình cũng được. Quý biết bao đôi cánh! Nhưng Kiến Cánh nói:

- Bao giờ các bạn thấy không cần tôi nữa, thì tôi bay, nhưng không phải là lúc gặp tai họa như lúc này.

Kiến Đen cũng nên ở trên đất liền là đúng nhất. Cậu ta phản đối liền:

- Đáng lẽ em chết rồi cơ mà. Không có thuyền Lá Tre, em đâu còn. Em sẽ sống chết ở thuyền.

Kiến Càng thì khỏi phải có ý kiến khác, không vì tôi cậu ta rời tổ ấm làm gì?

Bác Rùa Suối im lặng nghe chúng tôi bàn bạc.

LỚP HỌC CỦA ANH BỒ CÂU TRẮNG

Bác đứng yên một chỗ, bốn chân như gấn trên mặt đất. Mắt không chớp. Miệng lúc nào cũng chúm chím như cười mỉm. Mãi bác mới khẽ khàng:

- Tốt lắm! Các cháu khá lắm! Vui buồn có nhau, sống chết có nhau như vậy là những người bạn suốt đời. Rùa này chỉ muốn góp ý thế thôi. Phải biết lượng sức để đi chặng đường xa. Có thế mới không bỏ cuộc.

- Thế là chúng cháu cần chuẩn bị thêm ạ?

- Không những "thêm" mà còn phải "chắc"! Vừa qua các cháu "phiêu lưu" đấy. Có ước mơ, tốt lắm! Nhưng phải rất thực tế, nếu không sẽ thành viễn vông... Một lòng, một chí, đó là sức mạnh để tới được mọi bến bờ...

*(Xưởng phim Hoạt hình
thành phố Hồ Chí Minh
dựng thành phim, năm 1995)*

MÙA XUÂN ĐANG BẮT ĐẦU

"XỬ TIÊN" CỦA NHỮNG NGƯỜI BẠN
KHÔNG HẸN MÀ GẶP - LỜI CĂN DẶN
CỦA ÔNG VOI-NGÀ-QUẢN

Đó là một chú Gấu đen, thật là đen, nếu không có một vạch cổ áo trắng hình hai cánh chim bay bắt chéo ở trước ngực. Mà đúng tên là "Gấu đen" thật. Máy cày Dơi, ti hí mắt, từ hốc đá cao nhìn xuống, khép chặt đôi màng cánh, chít chít bảo nhau:

- Ngủ đi thôi! Kia kìa anh Gấu đen cũng đang đi tìm chỗ ngủ thật rồi!

Đúng vậy, Gấu đen tìm chỗ ngủ. Đêm qua, trở gió. Lá rừng xào xạc. Tuy chưa lạnh lắm, nhưng Gấu đen không yên giấc. Lúc gần tối, chú ta leo cây, nằm trên một gạc cành, chờ đợi một cánh chim lạc tối. Không có. Chẳng muốn xuống, Gấu đen ngủ trên cành. Bấy giờ rừng im. Không

LỚP HỌC CỦA ANH BỒ CÂU TRẮNG

một phẩy gió. Ngọn cỏ đứng yên. Và hình như nhánh lá hồ người cũng không muốn cụp lại. Mấy bông lan nhỏ phờ phạc. Đôi lúc, vợ chồng nhà Cú hoa chếp miệng, rúc đôi tiếng khe khẽ.

Thế mà đột nhiên nổi gió. Lau, cỏ rạp mình. Cây hồ người vội vàng cuộn lá. Gấu đen choàng dậy và trần trọc từ đây. Tiếng gió khô, sắc, rú, rít từng đợt và từng đợt mạnh hơn. Gấu đen rùng mình, tụt ngay xuống gốc cây, lao thẳng về gốc cổ thụ có cái hốc quen thuộc của mình. Hồi chiều thấy nó chật, bức, lúc này Gấu đen lại thấy nó rộng và lạnh làm sao. Quái ác, gió lại cứ hun hút quần vào đây. Cũng còn hơn nằm chống chếnh bên ngoài.

Sớm nay, gió có bớt hơn, nay đã quen rồi. Gấu đen không muốn biết. Điều cần nhất là phải lo một chỗ ngủ kín đáo, để không ai quấy rầy, ít nhất suốt một mùa đông. Chú ta đi. Trước hết là cả bốn tay chân như lệ thường. Gật gù đầu một chút cho có vẻ suy nghĩ. Thường, chú đi không nhanh, lúc này có vội hơn, nhưng vẫn dừng đỉnh, chắc chắn. Từng quãng chú dừng,

nghech mũi, vênh tai. Đây là thói quen nghề nghiệp, cái nghề săn tổ ong lấy mật. Nghĩ đến mật ong, Gấu đen ngoảnh xem có ai nhìn mình không, và nuốt vội nước miếng. Cũng chính là lý do khiến chú càng muốn ngủ dài. Có đến tuần trăng rồi, chẳng thấy bọng ong nào. Lại sắp một tuần trăng tiếp. Nhưng mà đông đã đến, phải đợi sang xuân.

Đi một quãng dài, Gấu đen quay lại. Không chỗ nào hơn cái gốc cây cổ thụ này. Thân cây khá to, rễ nằm dài, như những thân trần mốc, tỏa ra bốn phía. Mép hốc nhẵn thín, vỏ rụng, khô như đã chết, nhưng quá lên trên, rêu bám mượt xanh làm thảm cho những dây leo tươi lá. Quá lên nữa, cành tỏa rộng, lá chen chúc, thông xuống những rễ con đu đưa ngắn dài không đều nhau.

Hốc cây trông ra một bãi hoang, chỗ có, chỗ không vật vờ mấy chấm hoa dại, bông vàng, bông tím, cánh mỏng. Từng nhô đá mập mạp, khô khan, nâu xám hay xám bệch, rải rác khắp bãi.

Về gần hốc, Gấu đen dừng lại. Chú đứng thẳng lên, dang rộng hai tay rồi lại kéo về trước ngực, nửa khuỳnh, nửa co như

LỚP HỌC CỦA ANH BỒ CÂU TRẮNG

kiểu sắp cầm cái cán cối xay để đưa đi. Chú cứ đứng im như thế, hơi ngẩng đầu, miệng hé, mông đuôi cộc khể động. Chú muốn nói một vài câu, trước khi vào hốc, ngủ dài. Vừa đúng lúc đám lau phía cây cỏ thụ rẽ lối. Thỏ xám nháy vụt ra. Gấu đen chưa kịp hỏi xong "Gì thế?" thì Heo-một-nanh cũng lao tới làm rập cả đám lau gãy. Gấu đen quát, giọng to nhưng ồm:

- Muốn gì?

Rồi trừng trừng nhìn Heo-một-nanh, ra chiều bênh vực Thỏ xám. Nhưng cả Thỏ và Heo đều cười. Thỏ càng chúm chím càng rung rung mép, nhe bốn cái răng cửa trắng ớn, khum khum. Heo cố ý ngoảnh phía mặt còn nanh sang Gấu như muốn giấu bên mặt không nanh, đầu càng cúi càng làm dựng bờm gáy chom chồm lông cứng. Chưa hiểu sao, nhưng thấy Thỏ và Heo ngộ nghĩnh, Gấu cũng cười theo, tay co lên ngực có chiếc cổ chéo trắng như hai cánh chim bay. Rồi Gấu đen hỏi trước:

- Đi đâu?

Thỏ xám hấp tấp:

- Đi... đi... đi...

Chú không nhớ nên nói gì, mắt giương tròn thao láo, ra ý nghĩ ngợi, một tai cup xuôi, một tai vênh, miệng vẫn lấp bắp mà rồi cười trừ. Heo-một-nanh hừ hừ, liếc đôi mắt xéch nhỏ, có vẻ chê trách cái trí nhớ đoảng vị của Thỏ đỡ lời:

- Ấy, ầy, chúng tớ đi xa, đi xa lắm đây! Ấy, ầy!

Quả là họ định đi đâu thật. Bây giờ Gấu đen mới thấy đôi bạn có đem theo hành lý. Hai gói lá đeo gọn gàng ở hai bên sườn. Tất nhiên là hành lý của Heo-một-nanh to đúng như một chú... thỏ thật sự. Bọc không kỹ lắm, để hở thấy những củ mài còn nguyên vỏ, có củ gãy, nhựa thâm tròn khoanh ruột trắng. Thỏ mang toàn rau xanh, lá dài, lá tròn lẫn lộn, nhưng xếp gọn, trông nhỏ mà chắc tay.

Củ mài sao bằng mật ong. Tuy vậy sớm nay được một củ lót dạ cũng hay. Gấu đen quay đi nuốt nước miếng. Rồi lại ồm ồm hỏi:

- Xa à?

Chú ta vốn dĩ không nói nhiều. Hỏi thế thôi và lại đợi trả lời. Heo-một-nanh vừa nói, nên Thỏ xám chợt nhớ ra. Thỏ trả lời Gấu:

LỚP HỌC CỦA ANH BỒ CÂU TRẮNG

- Xa chứ! Xa chứ! Xa lắm! Xa lắm!
Xa... xa...

Cậu Thỏ lại quên dứt. Gấu đen sốt ruột.
Vừa may, Thỏ nhớ, láu táu nói tiếp:

- Xứ Tiên! Xứ Tiên!

Gấu đen ngơ ngác. Thỏ bảo gì? Gấu nhìn Heo. Đuôi Heo ve vẩy. Heo khịt mũi mấy cái liền rồi mới nói:

- Ồ! Ồ! Xứ Tiên mà! Đi tìm Xứ Tiên mà!

Thỏ rủ:

- Có đi không? Đi nhé! Đi nhé!

Gấu đen chưa hiểu gì cả. Chú chưa bao giờ nghe nói xứ Tiên là thế nào? Chắc là một nơi có cái gì hay lắm. Nơi ấy có ngọt như mật ong không? Có nhiều mật ong không? Thỏ xám liền láu:

- Gì cũng có! Nhiều lắm! Nhiều rau lắm! Gì cũng có!

Gấu lại nghĩ đến chỗ ngủ. Có nơi ngủ ấm không? Bất chợt, Gấu đen rùng mình. Mãi nói chuyện, chú quên là đang gió lạnh. Nghĩ đến chỗ ngủ, chú mới nhớ tới công việc đang làm. Chú nhìn vào hốc cây cổ thụ và ngáp một cái thật dài.

Không phải là Heo-một-nanh và Thỏ xám không biết gió đang rú lên đây. Từ này, những đợt lá héo cứ trút xuống lả tả. Trên cao kia cao hơn lá, cao hơn cả hang đá của quả núi có lũ dơi đang treo chân vào kẽ vách, ngủ rồi, mây xám lặng lẽ nặng trĩu. Bãi cỏ hoang này sao mà xơ xác. Đất như rắn lại khô khốc. Chẳng riêng khu Gấu ở, đằng kia nơi Thỏ và Heo vừa bỏ mà đi, sao mà cần cỗi thế. Mớ củ mài, nắm rau, đeo bên sườn hai bạn là thức ăn cuối cùng ở đây. Hai bạn đã bới tìm, rờn rã mấy buổi, chắt chiu, hứa thật dè xẻn sao cho đủ tới khi đến xứ Tiên. Họ hàng thân thuộc của hai bạn đã nhường cho món ăn đi đường đó hết sức tin tưởng hai bạn đi đến nơi, về đến chốn.

Heo-một-nanh nói:

- Hãy cùng đi với bọn mình nhé! Tìm được, lại về mà!

Heo-một-nanh lập tức quay đầu, đẩy Thỏ xám. Xem chừng vội vàng lắm rồi, còn vội hơn Gấu đen tìm chỗ ngủ ấy chứ. Gấu đen cũng biết thế vì đúng ra lúc này thường ngày không thể gặp họ hàng Thỏ được. Họ hay đợi nhá nhem tối mới tỏa ra

khắp ngả. Còn gia đình Heo ở kín đáo nơi rậm rạp hoặc chốn sinh lây.

Gió lại rú lên, Gấu đen lắc lư, đứng thẳng người lên. Ủi cứ thử ra đi một chuyến xem sao? Mới chớm rét thôi mà. Có gì về còn kịp. Xứ Tiên, mật ong. Gấu liếm mép và giục:

- Ủi! Đi!

Nhưng chú đi tay không?Ồ, đâu rồi liệu đó. Hơi mật ong không thể lẫn đi đâu được. Chú sẽ nhìn lên một cành nào đó lủng lẳng một bông mật. Nhất định không thể là tổ kiến càng. Thoản thoắt thế là chú đã ở trên cành. Ôi mật dính đầy mũi. Vù... vu... vu... Kệ mày đốt, ta cứ ăn. Còn nếu không có gì? Một hai ngày không thể chết được. Chú có thể nhịn mà ngủ suốt đợt gió bắc.

- Nhưng mà phải đi nhanh mới được. Bớt tở mà hết thức ăn thì phiền lắm. Không như cậu được.

Heo-một-nanh nói toạc ngay ra. Thỏ xám lo ngại nhìn gói lá đeo bên sườn. Đúng thế. Nói là dè, liệu chừng từng này lá có qua một đêm không? Thỏ cuống quýt:

- Đi nhanh! Đi nhanh! Nhảy nhé! Nhảy nhé!

Tuy chưa đi đâu xa, nhưng Gấu đen đã nghe nhiều kinh nghiệm đi đường. Gấu bảo:

- Tốt nhất là giữ sức.

Và Gấu thong thả theo sau. Thỏ xám nhảy vọt, dướn chân sau, thân lao về trước, hai tay chống chấm đất, hai chân sau đã đưa bổng đuôi lên. Có lẽ cứ đà này, chốc đã tới xứ Tiên đây. Gói lá rau cứ đập lộp bộp bên hông. Giá không phải lo đường xa thì nghỉ lại mà nhai cho rảnh. Heo-một-nanh đã có kiểu phi nước kiệu gia truyền. Cậu ta co giò trước, choãi giò sau, cắm đầu cắm cổ hồng hộc lao lên. Cỏ lau rạp cả dưới chân. Các cây to cứ giơ cả các cánh tay cành lên ôm lấy mớ tóc lá, lo cái nanh còn lại kia húc ngập vỏ cây mình. Cũng như Thỏ xám, Heo-một-nanh rất phiền với mớ củ mài lập cập ngang sườn, làm sức nhanh có giảm đi.

Gấu đen nhìn hút hai bạn, đôi lúc cũng có rảo bước hơn. Đôi móng núng nính, cứ muốn đứng thẳng lên. Chú vẫn không quên ngược nhìn cành lá. Chim và ong đều

không thấy có. Rừng im ắng. Chỉ có tiếng gió, lúc xa, lúc gần hút xuống lại bật lên trải rộng.

Qua một cánh rừng, Gấu đen thấy hai bạn Heo-một-nanh và Thỏ xám đang nói chuyện với chú Mèo đốm, cạnh một con suối cạn chỉ còn ri rỉ nước, thật ra chỉ có Heo trao đổi với Mèo. Thỏ ngồi bên một tảng đá, sát một lùm cây. Với Mèo, Thỏ cần cảnh giác. (Nghe đâu không phải là Mèo không thích thịt Thỏ). Ôi cái móng sắc kia của ông bạn mèo, lúc này nó co lại. Và Mèo đốm lim dim đôi mắt biếc, nói ngọt ngào:

- Xứ Tiên! Hay quá nhỉ! Chắc phải nhiều thứ thịt tuyệt ngon. Em xin đi theo. Gì, chứ đi với mấy ông anh đây thì còn gì bằng! Nhưng mà cái xứ ấy ở đâu? Mà lấy hướng nào cho đúng? Có ai mà hỏi đường đây?

Quả là Mèo đốm hỏi kỹ thật. Gấu đen chột cũng nghĩ rằng hướng nào đây chứ? Từ nãy cứ lao đầu đi. Thật là bộp chộp.

Heo-một-nanh chỉ sang Thỏ xám. Mèo đốm toan lại gần, Thỏ xám đã cúp tai hoảng hốt:

- Ấy, cứ yên đấy! Yên đấy!

Mèo đốm đứng ngay lại và cười, cái cười cũng ngọt ngào:

- Em xin đứng yên đây. Vậy thì cái xứ Tiên ấy ở hướng nào? Mấy ngày thì tới chứ?

Chính ra Thỏ biết rõ hơn, nhưng cuống quá, Thỏ lại quên rồi. Heo-một-nanh phải trả lời thay:

- Hướng mặt trời mọc! Đi hai ngày là cùng. Đi thôi!

Thế là họ tiếp tục chặng đường. Lần này Thỏ xám không nháy lên trước nữa. Chú sấn bên bạn Gấu. Điều đó thật là cần thiết. Mèo đốm chưa phải là một bạn tin được, tuy chuyến đi này bạn ấy có vẻ sốt sắng lắm. Heo-một-nanh dẫn đầu, bót phóng hơn lúc nãy. Đúng là không phải lúc nào cũng chạy hết tốc lực khi đường còn dài. Gấu đen nói đúng. Tốc độ giữ cho đều thì lâu mệt. Mèo đốm theo liền sau Heo-một-nanh. Cái áo hoa vàng đốm trên nền nâu nhạt mờ vẩn của Mèo uyển chuyển theo nhịp chân nhẹ nhàng như bước trên rêu, tuy đang đi trên đường đá vụn. Mèo cũng chẳng có hành lý gì cả. Nếu biết trước, có lẽ cũng gắng kiếm vài tên chuột,

LỚP HỌC CỦA ANH BỒ CÂU TRẮNG

mấy gã chim. Nhưng có biết trước, chắc đâu đã kiếm nổi gì. Hôm qua đã nhìn rồi. Sớm nay loanh quanh mãi ở khe suối cạn. Một nhách cá con cũng chẳng nổi tằm. Mèo tin là ngay trên đường tới xứ Tiên đã có thể gặp nhiều may mắn.

Nhưng cái điều không may mắn thứ nhất đã rõ ràng. Mây u ám. Không thấy mặt trời đâu. Lúc đầu Heo-một-nanh còn dõi nhìn một chóp núi, tiến tới. Mọi khi, mặt trời từ sau chóp núi ấy hiện lên, chói lóa, Heo nhớ lắm. Đây là khi Heo còn quanh quẩn rừng nhà. Lúc này, lên đường lại thấy khác. Loanh quanh một lúc, chóp núi ấy hóa ra ở bên cạnh, không còn phía trước nữa. Heo chuyển đích sang một ngọn cây cao. Mặt trời cũng ở đó lộ ra nhiều tia sáng. Nhưng không lâu, cây cao không còn cao nữa. Có lúc cả bọn thấy mình đứng ở một sườn núi trên cả ngọn cây cao đó. Thở xám bần khoản, luôn miệng hỏi:

- Làm sao? Làm sao bây giờ?

Mèo đốm cũng đã buồn miệng hát nghêu ngao. Nếu bây giờ có một chút thịt vào bụng thì đã tới... xứ Tiên rồi. Gấu đen không nói gì. Chưa hết một ngày, hãy nên

THY NGỌC

bình tĩnh. Còn Heo-một-nanh ăn hận một điều: Không biết mặt trời mùi vị thế nào để đánh hơi, càng không biết xứ Tiên ra sao để đánh hơi. Chẳng cần kinh nghiệm đi đường trường của Gấu đen, chân ai cũng cứ chậm dần, chẳng nhắc nhau mà đứng dừng cả lại ngay giữa lối mòn rừng vắng.

ĐÊM

Gió dịu hơn, sao Thổ xám vẫn sợ. Thổ nép vào vách Gấu và nhìn phía Mèo nằm không lúc nào rời mắt. Chỉ cần hắt hé mắt rọi luồng ánh xanh lè, lập tức Thổ sẽ lay ngay Gấu dậy. Gấu thêm ngủ quá. Gấu không thể thức thâu đêm như Thổ được. Thổ nằn nì:

- Anh cố thức một đợt, anh Heo thức một đợt. Ít nhất lúc nào cũng có anh hay anh Heo thức. Nếu không, tôi phải đi tìm chỗ ẩn vậy. Tôi chưa tin được cậu ta.

Gấu đen hiểu Thổ xám lắm chứ. Cả ngày nay Thổ không nghỉ. Bình thường, ban ngày là lúc Thổ yên chí trong hang

LỚP HỌC CỦA ANH BỒ CÂU TRẮNG

ngủ ngơi. Tuy đêm Thỏ thức tài, nhưng hôm nay làm trái lẽ thường rồi Thỏ mệt. Lại càng không bình thường, khi đêm nay có Mèo đốm cùng ngủ chung một chỗ. Cho đến trước lúc ngủ Mèo còn nhìn Thỏ trừng trừng, làm Thỏ ớn da thịt hơn cả bị gió rét. Heo-một-nanh không có kiểu buồn ngủ như Gấu đen, nhưng vừa đặt mình đã ngáy khịt khịt tưởng đến núi lở cây đổ cũng chẳng thềm trở dậy. Dù sao, ngáy đấy. Heo hứa sẽ dậy ngay, canh cho Gấu và Thỏ ngủ. Mèo và Heo ngủ trước. Lúc phân công Mèo chẳng buồn góp nửa lời. Heo loay hoay xếp lá khô rồi cuộn tròn không động. Gấu đen ngáp mãi cuối cùng bảo Thỏ xám:

- Chợp tí thôi.

Gấu không nằm mà ngồi dựa lưng vào gốc cây. Thỏ đành nép vào nách Gấu, tai vẫn dựng cao, mắt vẫn giương tròn.

Cuộn tròn trên lá không động đậy, Mèo cố ngủ thật. Chuyển đi loanh quanh ban ngày mệt quá chừng, khi bụng không có đến một miếng nhỏ. Nhưng Mèo đốm không ngủ được. Đó là thói quen. Cũng lúc này mọi đêm, Mèo đang lang thang lòng chuột, lòng chim đây. Nằm im bây

giờ, không thể chịu nổi. Mèo thềm một miếng thịt. Rất nhẹ, rất khẽ, Mèo hơi hé nhìn thẳng Thỏ xám ngồi giữ thế, sát thẳng Gấu đen! Khó đấy. Lại nhắm mắt, Mèo nghĩ, bụng dạ còn cào. Không thể nhìn được rồi. Mèo ngồi phất lên. Lập tức Thỏ kêu thất thanh:

- Ôi... ối... ối...

Cả Gấu đen và Heo-một-nanh đều choàng ngay dậy, hỏi dồn:

- Gì? Gì đấy?

Thỏ xám run, không sao nói được, giờ tay chỉ Mèo. Gấu đen quát:

- Làm gì thế?

Heo-một-nanh cũng sấn đến. Rất nhẹ nhàng Mèo đốm cười:

- Em phải ra ngoài một tí. Xem có gì không? Đói quá!

Rồi Mèo nhón bước. Heo trềng mắt đứng im. Gấu ngáp. Thỏ còn run. Đêm đen kịt. Gấu lại ngáp. Phải ngủ thôi. Và lần này Gấu nằm hẳn xuống cỏ, không ngồi tựa lưng vào cây như trước. Heo cũng nằm. Cơ chừng này Heo ngáy đến nơi Thỏ hốt hoảng lay vai Heo:

- Rồi hãy ngủ. Hãy giúp tôi. Mau! Mau!

- Làm gì bây giờ?

Thỏ kéo Heo đến một mô đất.

- Canh thẳng Mèo cho tôi.

Rồi Thỏ ra sức bới. Chỉ còn thấy móng Thỏ nhấp nhô. Có tiếng đất vụn loáng thoáng đập vào lá của bụi cây nhỏ gần đấy. Heo-một-nanh tỉnh hẳn ngủ. Nếu là hang to, Heo sẽ rũi cho Thỏ vài đường. Đây là hang Thỏ, vừa khít thân Thỏ xám. Rất nhanh, rất nhanh Thỏ đã lọt vào cả người. Một loáng Thỏ chui ra, kéo theo đất vụn. Lần này, Thỏ giật lùi, tay lôi một nắm lá che cửa hang. Heo hỏi:

- Yên rồi chứ?

Tiếng Thỏ:

- Xong! Xong!

Heo chẳng đi nữa, nằm luôn bên mô đất. Hoàn toàn im lặng. Không thấy Mèo đốm trở lại. Đúng rồi, nó đã đi xa. Nó đang trên đường về nhà. Một mình. Nó đã quen đi đêm. Đôi lúc nó có đứng lại. Mùi thịt Thỏ cứ phảng phất. Nó cũng thấy mùi Gấu, mùi Heo. Không thể được. Nó liếm mép bước. Chẳng xừ Tiên thì đừng...

Rồi đêm cũng qua đi.

Heo-một-nanh choàng mở mắt và học lên một tiếng. Chao ôi! Mặt trời! Kìa thì ra nó kia, nó vẫn ở ngay phía trước, cái vòng tròn đỏ lựng. Cả ngày qua nó đi đâu? Heo vội ngó vào hang Thỏ gọi to:

- Thỏ! Thỏ! Mau lên, mặt trời!

Thỏ cũng thấy trời sáng. Hang không sâu, ánh sáng ủa vào, quáng cả mắt. Thỏ đẩy cành lá che cửa, chui ra.

- Mèo đâu?

- Không biết. Mau lên đường.

Gọi mãi Gấu đen mới dậy, ngáp dài ngáp ngắn:

- Lại đi à?

Chỉ hôm nay là tới xứ tiên thôi. Có mặt trời rồi. Thỏ hớn hờ phóng sát bên Heo. Đêm qua, sau lúc đào được hang, yên ổn. Thỏ đã ngốn hết bó rau hành lý. Hôm nay sườn nhẹ tênh, chạy không vương, Heo cũng không còn bận bịu gì với gói củ mài. Hai anh băng băng chặng đường mới. Gấu vẫn đứng đĩnh. Rõ ràng là chú ta đói ngấu. Nhưng đã hứa đi. Có tiếng chim trên đầu. Chẳng ăn thua gì. Chúng nó bay. Có mặt trời là có chim hót.

Cái vòng tròn đỏ mỗi lúc một lên cao, cao hơn hết tất cả các ngọn cây, đỉnh núi.

Dần dần nó rực vàng, rạng rỡ, chói lóa. Thỏ không dám nhìn lên, chỉ đuổi theo bóng Heo. Mỗi lúc tới một bóng râm, Heo lại ngược trộm lên. Vẫn thoáng thoáng cái vòng tròn ấy, loáng như nước, nhưng hoa lên trước mắt Heo không biết bao nhiêu là vòng tròn lúc tím, lúc xanh, tan đi lại hiện ra.

- Nghỉ thôi. Đợi Gấu với.

Thỏ xám thờ. Heo-một-nanh cũng thờ, mồ hôi đầm lưng chảy xuống bụng. Khát nước. Heo nhìn quanh. Rừng giăng giăng thấp lè tè, lá lăn tăn, thân như những cây que gầy khô không thể nhai tạm cho đỡ khát. Heo liếm dòng mồ hôi ngoằn ngoèo bên má không nanh. Thỏ không khát chỉ đói. Buồn ngủ nữa.

- Sắp tới chưa nhỉ?

- Sắp tới chưa nhỉ?

Cả hai cùng hỏi nhau. Không ai biết. Bao giờ mới thấy xứ Tiên? Chỉ thấy Gấu đen thông thả bước tới, miệng há, lưỡi thè, mẩu đuôi cộc thông thọt. Chưa dừng lại Gấu đã hỏi:

- Đâu? Xứ Tiên đâu? Có mật ong chưa?

Không ai muốn nói thêm. Riêng Heo bồn chồn cả ruột gan. Heo vừa ngẩng nhìn mặt trời. Nó đã ở đâu giữa đỉnh đầu rồi.

- Phải đi thôi!

Tiếng gọi lên đường của Heo-một-nanh không thấy bạn nào sốt sắng đáp lại. Ngay cả Heo, vẫn cứ ngồi im như không biết cả tiếng mình nói.

Bống Thỏ xám vênh cả hai tai dài:

- Im! Im thở khẽ chứ nào! Có ai! Có ai!

Ừ, có ai thật! Heo-một-nanh chau mõm nghe ngóng. Gấu đen đứng hẩn lên, cổ dướn đôi vành tai tròn đầy lông lá. Ai đang đi về phía này? Không nhanh, không chậm, đều đều, chắc chắn.

Tuy chưa thấy rõ, tiếng chân còn khuất sau sườn núi trước mặt, Thỏ xám cũng biết ai đấy rồi. Chú ta được cái thính tai hơn các bạn. Cụp một tai xuống Thỏ khoe:

- Voi! Voi đấy!

Heo-một-nanh vui hẩn lên:

- Lại ở phía mặt trời mọc đến!

Gấu đen cũng mừng:

- Chắc biết xứ Tiên?

Ba bạn như hết khát, hết đói, chẳng ai giục ai, mà cùng đứng cả dậy, tiến lên phía trước, đón tiếng động vang tới mỗi lúc một gần thêm. Được một quãng, Heo ngửi thấy cả nhiều mùi vị:

LỚP HỌC CỦA ANH BỒ CÂU TRẮNG

- Có thức ăn rồi! Nhiều! Nhiều!

Ba bạn càng tỉnh táo. Và vừa qua một rặng cây to, cả ba cùng kêu mừng rỡ:

- Bác Voi-ngà-quăn!

Rồi cùng lao đến. Gấu đen hay đứng đỉnh, mà bây giờ cũng lòng lên chồm chồm. Thở xám lỏn tới trước, láu láu:

- Ông Voi! Ông Voi!

Voi-ngà-quăn dừng lại. Chắc bác ta bức tuy trời đã chớm rét. Hai tai bác phe phẩy, một bên đã rách vành, mấy tiếng nhỏ toí tả như chỉ đụng khế là rơi ngay. Voi đu đưa vòi, mắt nhìn hiền hậu, nói với ba bạn nhỏ:

- Chào các chú!

Heo-một-nanh còn mãi đánh hơi những bọc hành lý ngổn ngang trên lưng Voi-ngà-quăn nghe tiếng Voi chào, giật mình như bị tóm quả tang việc ngó trộm. Gấu đen hỏi ngay, sợ Voi đi mất:

- Ông có biết xứ Tiên ở đâu không?

Voi-ngà-quăn nghe Gấu hỏi vội nhìn cả ba chú nhỏ. Đuôi voi đập vào chân, vào bụng, làm bụi cát rúng lả tả. Hơi cúi xuống như để nhìn kỹ ba chú nhỏ phiêu lưu, Voi

quần vôi xoa xoa cái trán mốc bạc gồ ghề, vừa cười nhè nhẹ, vừa nói đủ nghe:

- Xứ Tiên à? Xứ Tiên!

Rồi Voi-ngà-quần lại cười. Lần này Voi cười to hơn, dung đưa thân hình đồ sộ ngổn ngang hành lý, bụi bặm, nhấc một chân trước sù xì, răn reo gõ khế những cái móng bán nguyệt càu đất, cộp cộp vào một tảng đá chìm giữa lối đi.

- Xứ Tiên à?

Voi lại ngẩng lên, dướn cao đôi ngà cong veo, bóng nhẵn nhọn hoắt, nheo mắt, hỏi cả ba:

- Các chú định đến xứ Tiên làm gì?

Heo, Thỏ, Gấu đẩy nhau trả lời. Nhưng rồi cả ba cùng nói. Gấu đen muốn có nhiều mật. Thỏ xám mong lúc nào cũng có nhiều rau. Heo-một-nanh mơ ước không bao giờ đói, củ có, thịt cũng có, nhưng không ai thiếu cả, để đỡ tranh nhau. Vì như họ hàng bạn Thỏ đông ghê đông gớm, làm sao rau có thể mọc xuể được. Gấu lại hỏi:

- Có phải không? Xứ Tiên thì mật ong cũng chảy thành suối?

Voi-ngà-quần chưa trả lời vọi. Ông ta đưa vôi ra phía sườn, tháo một bọc lá, đặt

LỚP HỌC CỦA ANH BỒ CÂU TRẮNG

xuống chân. Rõ là bọc ngoài. Ồ! Chuối chín! Đúng! Heo ngửi thấy từ nãy. Voi bảo ba chú bạn nhỏ:

- Ăn đi! Ăn đi đã! Đây là quà của xứ Tiên!

Cũng chẳng phải mời nhiều. Heo, Gấu hết sức giữ ý cũng không sao ăn chậm hơn được. May mà trước khi ăn, cả ba chú đã nghĩ ra cách chia phần. Thỏ bé, phần ít hơn đã đành, nhưng cũng là nhiều quá so với sức chú ta. Heo tớp tớp mấy ngoạm đã xong bữa. Gấu cho là lúc này chuối ngọt không kém mật ong. Xứ Tiên tuyệt thật!

Voi-ngà-quần cứ đứng nhìn, đứng đưa cái vòi chỉ chít nấp nhãn. Đợi Thỏ ăn xong thì còn lâu. Chú ta có ý để dành đến tối. Heo hỏi ngay Voi những chuyện dọc đường tới xứ Tiên.

Thong thả, từng câu rành rọt, Voi-ngà-quần vừa nói vừa nhìn từng bạn nhỏ. Trông Voi lúc nào cũng tươi cười. Gấu, Heo, Thỏ đều được khen là dũng cảm. Tuổi trẻ phải có những ước mơ như vậy. Không nên ru rú xó nhà. Voi lại khen ba bạn nhỏ biết đoàn kết. Rất tốt. Muốn tới được xứ Tiên nhất định cần cái đó. Gấu sốt ruột lại nhắc:

- Nhưng xứ Tiên còn xa không?

- Cũng xa mà gần. Nhưng gần cũng phải mấy tuần trăng mới tới. Đây là xứ Tiên nhỏ. Muốn đến được xứ Tiên lớn thì mấy mùa đông nữa, dăm bảy lần mùa đông không chừng.

Gấu đen nhìn Thỏ xám. Thỏ xám nhìn Heo-một-nanh. Heo-một-nanh nhìn Gấu đen. Thế mà bảo hai ngày. Sao bây giờ? Cả ba im lặng. Và cùng ngẩng nhìn Voi-ngà-quần. Đúng phải có ý kiến của Voi giàu kinh nghiệm, từng trải. Voi hình như biết ý không nói vội. Voi lại tung vòi ra phía sau, quần lấy một bọc lá, đặt xuống đất. Heo đánh hơi. Ăn nữa chẳng? Không phải chuối! Mở lá bọc. Từng gói nhỏ, mỗi gói là một loại hạt, có to, có nhỏ, hạt vàng, hạt nâu đủ màu đủ sắc, hạt thơm, hạt không có mùi vị. Voi nói:

- Đây là mật ong của Gấu. Rau của Thỏ, củ và thịt của Heo đây!

Ba bạn nhỏ ngơ ngác. Voi hỏi:

- Ai nhớ kỹ nào?

Không ai nhận. Thỏ biết mình đoảng vị hay quên. Heo cho mình không thông minh gì lắm. Gấu tin không ai chậm như mình. Tốt nhất là cùng nghe. Voi gật gù:

LỚP HỌC CỦA ANH BỒ CÂU TRẮNG

- Thôi được. Cùng nghe càng tốt.

Chỗ từng loại hạt. Voi-ngà-quần căn dặn... "như thế, như thế"... Rồi Voi cười:

- Cứ thế là gặp ngay xứ Tiên!

Voi-ngà-quần lại tặng ba bạn nhỏ một buồng chuối nữa. Tùy các bạn, muốn tiến lên nữa, hay muốn trở lại nơi cũ, cứ làm theo điều vừa dặn, đều gặp xứ Tiên.

Chẳng phải bàn lâu, tất cả quay về. Hãy góp sức làm nên xứ Tiên tại ngay nơi mình ở.

Voi-ngà-quần sẽ gặp lại các bạn nhỏ.

Trở về một quãng xa, quay lại. Gấu, Heo, Thỏ còn nhìn thấy Voi giờ vùi vẩy vẩy...

II. NHỮNG BƯỚC ĐẦU TIÊN HỨA HẸN - KẼ THÙ BAO GIỜ CŨNG MUỖ MA CHƯỚC QUỲ

Có lúc Mèo đốm tưởng mình ngừng thở. Chỉ cần nháy vọt xuống... vút... và thế là Thỏ xám ngay gờ dưới vuốt Mèo Ngọam ngang lưng Thỏ, thoăn thoắt leo trở lại cành cao này. Mèo có thể ung dung nhai

từng đốt xương, tha hồ Heo-một-nanh hung hãn dưới gốc. Cứ húc, cứ dũi, biết đâu mày không đánh thức thằng Gấu đen dậy, và hai đứa cẩu xé nhau trên bãi này. Chúng mày sẽ phá tan công trình này. Rồi thêm thằng Gấu hay thằng Heo thua chết lẫn ra đó. Mèo này lại thêm một bữa no nê. Ô! Mùa lạnh này, không nên chê một thứ thịt nào cả!

Nghĩ vậy, Mèo đốm suýt "ngao" một tiếng khoái trá, nhưng vội kìm ngay được. Đã nhìn xuống đâu! Thỏ xám vẫn ung dung bới đất bên cạnh Heo-một-nanh. Đôi bạn không rời nhau nửa bước. Cứ tình hình này, chẳng mấy ngày đêm nữa, bãi cỏ hoang ở trước gốc cây cổ thụ loáng thoáng nhú lên những mầm non gì? Bọn nó tới xứ Tiên thật rồi à? Không phải? Xứ Tiên gì mà phải làm quần quật thế? Xứ Tiên gì mà vẫn cứ tốp bụng lại? Nhưng tại sao bọn nó hăng hái vậy? Mèo đốm lại đuổi chân, rồi ngồi chum bình thường, lim dim suy nghĩ. Phải rồi. Mèo nhớ buổi bắt đầu là một đêm trăng rất sáng, trời lạnh. Sắp tới bãi hoang này, Mèo đã ngửi thấy hơi Thỏ. Mừng quá. Lại ngửi luôn thấy hơi Heo. Ô, thế ra bọn

LỚP HỌC CỦA ANH BỒ CÂU TRẮNG

nó đi tìm xứ Tiên đã về à? Cũng lại bỏ cuộc như Mèo này? Chứ gì nữa! Đói thì đi sao nổi! Nhưng đêm rồi Thỏ thức đã đành, đó là thói quen của Thỏ, Heo thì thức làm gì? Mình có nên ra gặp không? Hãy khoan. Xem chúng nó làm gì đây? Thằng Gấu đâu sao không thấy? Mèo đốm rón rén. Trăng sáng, lạnh quá. Tiện nhất là leo lên cây cổ thụ, cành rậm dễ nấp. Mèo nhìn xuống. Quái lạ. Đúng là Heo-một-nanh và Thỏ xám cả hai đang dũi đất, bới đào. Chúng nó tìm gì ở bãi hoang? Có củ, có lá rau nào đâu? Thỉnh thoảng Thỏ ngừng, nhấm một tí cỏ. Không thấy Heo ăn gì! Thằng này có tiếng ăn khỏe và nhịn cũng tài. Nó chúi mõm xuống, cày đất, băng băng. Cỏ đại bật tung, sỏi đá bắn văng. Đến khi Mèo đốm thấy bóng Heo, Thỏ và cây lá nghiêng dân và tối nhiều hơn nhìn trăng đã xuống thấp, mới thấy Heo, Thỏ bỏ đi. Mèo nháy xuống. Bãi hoang đã được xới đất một khoảng. Đất bốc hơi âm ẩm. Trong hốc cây cổ thụ, tiếng thở đều đều của Gấu đen ngủ say. Mèo đốm chợt nhớ chưa có gì vào bụng. Tiếc để Thỏ đi mất. Mai sẽ không bỏ lỡ. Kiểu này Thỏ còn đến đây. Mèo đứng đỉnh đi vào bóng tối.

Tối hôm sau, trăng vừa mọc, Mèo đốm đã ngồi chờ sẵn trên cành cổ thụ. Một bóng lao ra: Heo-một-nanh! Mèo chán quá. Cái mõm dài của Heo chìa lên một nanh nhọn, đôi vai u lên, một bờm lông dựng đứng! Sao mà trông đến ghét. Mèo nằm dài thượt, chẳng buồn nhìn lên cũng biết ở dưới, Heo-một-nanh lại đang dũi đất. Nó ăn gì mà làm khỏe thế? Chợt nghe Heo học một tiếng. Mèo đốm vội nhồm dậy nhìn xuống. A, kia Thỏ! Mèo liếm mép. Nhảy xuống chăng? Nhảy! Mèo gù lưng, co cả bốn chân, chuẩn bị... không xong. Thằng Heo vẫn sát bên thằng Thỏ. Không thể được. Mèo lại đành ngồi xuống. Chúng nó không dũi đất, làm gì kia? Thỏ ôm gói gì hể Heo nghiêng đầu chọc nanh xuống đất một cái thì Thỏ lại nhặt ở gói một lần, thả xuống và xoa xoa mặt đất. Chẳng bao lâu họ đi hết mảnh đất hoang. Thỏ đứng ngửa mặt, xoa tay có vẻ thú vị lắm. Heo cũng đứng hai chân sau bắt chước Thỏ, nhưng đã bỏ nhào. Cả hai cùng cười. Bóng đêm đã chếch nghiêng. Sương buốt lưng Mèo. Vụt, Thỏ chạy biến và Heo chạy theo. Mèo đốm nhảy xuống đánh hơi. Không thấy gì khác ngoài mùi đất ẩm và rễ cỏ. Mèo bối. Thêm

bắn tay thế thì hai đứa vừa làm gì đây?
Lại để thằng Thỏ thoát rồi. Mèo đốm lăm
bầm một mình:

- Nhất định mai! Biết tay tao!

Đêm sau, mưa, không nặng hạt, nhưng
gió thật buốt. Mèo đốm đành khoanh tròn
nằm nép một xó bụi. Đêm sau nữa buốt
hơn. Mưa lạnh từ sáng. Chưa tới bãi đất
hoang. Mèo đã thấy sức hơi Heo và Thỏ.
Hai thằng đã hì học dũi, đào, phía sát gốc
cây. Mèo phải ngồi im trong một bụi gai,
cũng may gió xuôi về phía Mèo.

Cỏ dại mất thêm từng khoảng. Đất xối
nhiều hơn, Heo và Thỏ nghỉ, rồi đi. Lại
trơ Mèo đốm lép bụng.

Và cứ thế, trăng muộn, khuyết dần,
không còn nữa...

Đêm nay tối như bưng bít. Không thấy
rõ Mèo, chỉ rực đôi mắt xanh lè trên chạc
cây, lúc tròn xoe, lúc chếch miệng. Mèo
đốm nhìn rõ hết. Vẫn hai đứa dũi đất, bới
đào, một đứa lưng nhô cao, thở dòn dập,
một đứa tay đưa ra vào tới tấp, hai tai chốc
lại dỏng cao nghe ngóng. Mèo biết đêm
nay chúng nó xong việc. Bãi cỏ hoang
trước hốc cổ thụ nhà Gấu đen hoàn toàn

trụi cỏ. Một góc bãi rõ ràng nhú lên những mầm non một thứ cây gì, tõe đôi, thon như lá cỏ, hàng không đều, chỗ thưa, chỗ mau. Hai đứa bỏ đi. Mèo đốm lăn xuống, nhăm thử. Chẳng khác gì cỏ, tuy có non hơn. Lẽ nào chúng nó giống cỏ!

Lại một đêm hụt thịt Thỏ! Bọn nó còn đến đây không? Lúc nào đây? Mèo thỏ dài ngao ngán, lăn vào đêm dày đặc. Nhưng Mèo đốm đứng ngay lại. Thoảng một mùi thịt. Mèo nấp sau một gốc cây. Một luồng hơi thỏ đã nóng sát cổ Mèo. Nhảy vọt lên. Mèo đốm ngoác to miệng dang thẳng cánh tay sắp tát mạnh vào kẻ địch thì hấn đã cười:

- Khoan! Thế mà đã hoảng.

Mèo đốm vừa kịp nhận ra bạn:

- Hừ! Suýt thì mất mắt với tao!

Và Mèo hỏi luôn:

- Mày ở đâu đến, hử Cáo-nhọ-mũi?

Tiếng Cáo:

- Dễ thường chỉ có mày biết rình thằng Thỏ xám!

- Này của tao đấy nhá!

- Cái đó còn tùy! Nếu mày nhanh hơn tao!

- Mày đứng ở chỗ nào?

LỚP HỌC CỦA ANH BỒ CÂU TRẮNG

- Bí mật? Còn mày nên nhắm mắt lại không có ngày toi mạng dù trên chạc cây cổ thụ.

Cứ nghe Mèo đốm và Cáo-nhọ-mũi trò chuyện cũng biết hai đứa đang đi vào phía rừng sâu.

Một quãng xa, vẫn Cáo nói:

- Kiểu mày rình thế, sang năm cũng đừng hòng! Phải có cách! Thế này này...

Tiếng Cáo nhỏ hản nhưng chốc chốc tiếng Mèo lại reo:

- Hay! Ừ hay! Hay đấy.

Và cuối cùng tiếng Cáo to hản:

- Bằng lòng thế nhé! Tao một nửa, mày một nửa! Khéo vào! Sắp sáng rồi đấy! Chịu khó một tí.

Rồi bật.

Cũng còn lâu nữa mới sáng. Mèo đốm quay trở lại cây cổ thụ ở bãi hoang. Cáo-nhọ-mũi cừ thật. Thế mà Mèo không nghĩ ra. Mèo leo lên chạc cây cuộn tròn một giấc.

Hừng sáng.

Một tiếng chim vút qua. Mèo đốm bừng tỉnh, nhìn theo. Con đoi ở đâu lại tới. Ngủ như Gấu, nghĩ mà hay. Đỡ phải ăn

một mùa liền. Mèo ngoác mồm ngáp mắt nhắm tít hai chân trước chúm lại đuôi cong. Nắng ấm. Mèo nằm lăn, phơi bụng đuôi khẽ đập vào miệng vành đã xơ xác của chiếc tổ chim vắng lạnh. Thỉnh thoảng Mèo lại ghé nhìn xuống bãi đất. Chưa thấy ai. Chỉ nhìn rõ khoảnh đất có những cây non mới nhú. Dưới nắng, lá nhỏ còn đọng sương, khe khẽ lay, từng giọt sương nhỏ óng, sáng trên gân lá xanh non mỏng manh. Nhưng rễ mốc trắng mằm mới nhú. Trên nền đất nâu thẫm, tươi tắn, còn vương đây đó những cụm cỏ dại đã bị nhổ tung kéo quăn.

Bụi cây động lá. Mèo đốm ngửi ngay thấy mùi Heo-một-nanh. Đứng quá Heo đến. Thoáng Heo đã đứng dưới hốc cổ thụ, ngó nghiêng một tí, rồi từng bước rất ngắn, Heo men theo rìa khoảnh đất trở mằm, hít hít lá này lại khe khẽ vun gốc kia.

Mèo đốm không còn trên cây nữa. Đã đến lúc thực hiện mưu mô của Cáo-nhỏ-mũi. Mèo lỏn sang phía bụi rậm khác và đứng đấy rên rỉ như bị ốm, tiêng rên không khẽ quá, không to quá vừa đủ vọng tới tai Heo-một-nanh. Quả nhiên, Heo ngẩng đầu,

dòng tai. Có tiếng Mèo rên? Thế thôi, kệ xác lâu lắm có thằng Mèo nào ở chỗ này đâu. Heo tiếp tục đi men quanh bãi đất.

Mèo đốm đã rời bụi rậm. Ôi trông nó thiếu nảo làm sao. Mất xùm xụp, chân xiêu vẹo, đuôi cúp, vừa thất thế đi vừa rên ư hử. Thấy Heo nhìn, Mèo như ngớ ngàng dụi mắt mãi rồi nức nở.

- Anh... anh...

Rồi nó không nói được, nằm xẹp xuống chân Heo, thốn thức. Heo bực mình, nhăn mũi:

- Làm gì thế này!

Mèo càng khóc to hơn. Nhưng nó im bất ngay. Nó nói:

- May quá sao anh lại ở đây. Em tưởng không bao giờ gặp được anh nữa. Đêm ấy, em đi tìm chuột bị xa hố. Tội quá, hố có cao gì, nhưng đói, em không nhảy lên được, sáng ra, biết các anh đi rồi, em gọi hết hơi...

Chuyện đã lâu, nhưng nói đến đây, Mèo đốm cũng làm bộ hết hơi, lại gục đầu liếm mãi tay lau mắt. Nó lại nói tiếp, giọng van vỉ:

- Hôm sau nữa em mới leo lên được phải quanh quẩn ở khu rừng ấy bao nhiêu ngày, quên cả lối về đây. Thỉnh thoảng lắm mới có ăn. Em mới về đây được mấy bữa nay, ra đây, may quá gặp lại anh...

Chợt nó ngừng nói, giụi mắt nữa, rồi kêu lên kinh ngạc:

-Ồ đây có phải là bãi hoang nhà anh Gấu đen không? Em có nhầm không nhỉ? Sao lại thành vườn đẹp thế này? Đẹp quá!

Nó mon men. Nhìn nhìn xa. Nó nhìn gần. Nó ghé mắt sát luống đất như để bít những hòn đất vụn. Nó lại vội vàng ra chỗ đám mầm mới nhú lá. Mặt nó tươi lên. Gật gù. Nó lẩm bẩm một mình.

- Giỏi quá! Vườn của ai thế này? Mình mới xa ít lâu mà bãi hoang đã thành vườn rồi.

Nó lại sát đến chỗ Heo, hỏi dồn:

- Anh có biết vườn của ai không? Đẹp quá!

Heo-một-nanh vẫn đứng im từ nãy, nghe xem Mèo đốm nói những gì. Mày muốn rơi xuống hố, muốn lạc thế nào kệ mày. Nhưng nó lại hỏi đến vườn. Cũng phải nói cho nó biết để nó sợ.

Heo cầu nhàu:

LỚP HỌC CỦA ANH BỒ CÂU TRẮNG

- Của chúng tao đây!

Mèo reo lên:

- Vườn của anh à? Thật không anh?
Giỏi quá nhỉ? Thật chứ?

- Sao lại không thật!

- Anh làm từ bao lâu rồi? Anh giồng
gì đây?

- Giồng ngô!

À ra ngô! Muốn ngô hay khoai gì, Mèo
mặc. Việc chính của Mèo không phải là
đấy. Cái chính là thịt Thỏ! Và rồi cả thịt
Heo nữa! Mà đã trả lời tao là mày mắc
với tao rồi.

- Anh làm một mình à?

- Không.

- Ai làm với anh?

- Thỏ xám.

Mèo đốm nuốt vội nước miếng.

- Sao không thấy anh Thỏ xám ở đây
hử anh? Lâu quá rồi em không gặp anh ấy!
Thế anh Gấu đen có làm với các anh
không?

- Ngủ!

Điều ấy Mèo đốm biết quá rồi.

- Thế anh Thỏ đâu? Anh ấy có khỏe không anh?

- Tối cậu ấy mới tới.

A! Tối nay! Mèo suýt reo to, vội kìm ngay được. Hỏi gì bây giờ? Cứ hỏi đến Thỏ xám thì "ngu như heo" nó cũng nghi ngay. Chợt nghĩ ra, Mèo nằn nì:

- Anh cho em làm với!

- Không được.

- Em biết bới.

- Xong rồi. Hết việc.

- Chỗ này đã giống gì đâu hở anh?

- Rồi. Rau!

- Sao em không thấy?

- Gieo hạt rồi. Sẽ mọc.

- À.

Hỏi gì nữa đây. Giá có thằng Cáo-nhọ-mũi thì chẳng lo điều ấy. Nhưng không mấy khi Cáo đứng gần được ai, trừ đứa nào kiểu Mèo, kiểu Sói. Nó nghĩ nhanh. Mèo còn phải thua. Mèo chưa kịp nói gì thêm, Heo-một-nanh đã co giò phóng thẳng. Hết đuổi. Mèo đốm ngẩn ngơ, cúp đuôi đi nốt. Đành phải đợi đến tối.

Nhá nhem, Mèo đốm vừa sắp ló ra, đã thấy tiếng Cáo-nhọ-mũi gọi khẽ từ phía bên này.

- Đây! Đây!

Lưỡi Cáo thông xuống rãnh nhỏ giọt. Cái đuôi rậm, nâu vàng đen thẫm ở đoạn chót, chốc lại vất sang trái, chốc lại quật sang phải. Cái mũi nhọn, thẫm, bóng nhẫy, hếch lên. Nó gãi túm lông trắng bên má, liếc nhìn Mèo đi đến, nhếch mép:

- Tao ở quanh đây, nhớ không?

- Yên trí.

- Sáng, khó đấy!

- Vất vả lắm. Được miếng gay thật. Có món nào ở đâu nữa, cấm được quên tao!

- Hãy cứ nửa thằng Thỏ này đã, không no đến sang năm à?

- Tao phải hai phần ba mới xứng. Tao phải đương đầu ngay với thằng Heo-một-nanh.

- Đứa nào bày mưu cho mày?

- Cứ mưu mà xong à?

Hai đứa suýt nhảy xổ vào nhau. Đứa nào cũng tưởng Thỏ xám ở trong tay mình rồi. Vừa may, thoáng hơi Thỏ. Tối thẫm.

Mèo đốm bỏ Cáo-nhọ-mũi, lẩn phía bãi hoang. Lại hơi Heo nữa! Cái thằng Heo dai dẳng, sáng thức, tối thức. Khốn kiếp. Hết giờ trò với nó. Có nên ra đây không đây? Đã có tiếng Cáo rĩ tai:

- Ra đi thôi.

Một cành khô gãy rắc dưới chân Mèo. Thỏ xám giương tai sát vào Heo, lấp bắp:

- Có Mèo! Có Mèo!

Mèo đốm đã tiến ra tươi cười:

- Chào anh Thỏ xám. Em đây, Mèo đốm đây! Lâu lắm mới lại được gặp anh. Sáng nay anh Heo bảo buổi tối anh mới đến. Đúng quá.

Thỏ nhìn Heo, việc gì phải bảo thế? Cái thằng này tử tế gì đâu. Thỏ còn nhớ như in đêm hôm đầu đi tìm xứ Tiên. Đứa nào nhìn Thỏ như muốn nuốt sống?

- Đứng xa ra.

- Em có làm gì đâu!

Heo cũng quát:

- Mày lẩn quẩn ở đây làm gì?

Mèo nằm phục xuống. Nó khóc. Nó cúi đầu mà nói:

- Em sống một mình. Em muốn theo các anh. Em muốn làm vườn.

LỚP HỌC CỦA ANH BỒ CÂU TRẮNG

- Không cần!
- Anh Heo ơi! Anh không biết là rừng này rất lắm chuột.
- Mày đi mà bắt. Chúng tao không cần chuột.

Thỏ xám lại hôn, nói mỉa:

- Lắm chuột mà bụng mày lép kẹp!
- Vâng. Em đói từ lâu. Nhưng em sẽ rất no nếu các anh cho em bắt chuột ở đây. Chuột sẽ phá trộm rau của các anh. Em xin thức đêm thức hôm canh gác. Thế cũng là góp sức với các anh, chứ rau thì em chẳng thiết.

Heo ngáy ra. Ừ, nó nói cũng có lý đấy. Ngô đã lên. Rau chỉ nay mai. Còn biết bao nhiêu thứ khác nữa, Voi-ngà-quần cho, đã làm hết đâu. Vẫn biết rồi đây Heo-một-nanh, Thỏ xám sẽ gọi bầy, gọi đàn cùng làm, đất rau đất củ này càng lan rộng, nhưng ngay bây giờ công trình đầu tiên này bị phá, không ai tin nữa thì nguy.

Heo bằng lòng:

- Cũng được.

Mèo đốm lăn ềnh ra, tay chân múa may trong đêm tối, tỏ vẻ vui mừng, làm như cả rừng cây đều nhìn thấy mình sung sướng.

Nhưng Thỏ xám không đồng ý. Mất cái thằng Mèo sao mà gian xảo thế. Tay chân nó múa mà mắt nó cứ nhìn trộm phía Thỏ. Thỏ bảo heo.

- Không nên! Không nên!

Mèo nhồm ngay dậy. Tức lắm. Thằng Thỏ này gớm thật. Cho một cái tát móc mắt ra là hết đời! Vương thằng Heo quá. Thằng Thỏ lại vẫn đứng sát vào thằng Heo. Mèo liếc nhìn bụi rậm. Quái thằng Cáo đâu? Sửa ngay đêm nay cho đỡ vất vả. Mèo ngọt ngào:

- Anh Thỏ ơi! Anh Heo bằng lòng rồi mà.

Heo cũng tiếp:

- Được! Được!

- Không! Không! Ban ngày có anh Heo, ban đêm có tao canh, không cần mày.

- Anh có bắt chuột đâu!

- Mặc tao!

Heo sốt ruột:

- Để nó giúp đã sao! Có chuột phiền thật đấy.

Thỏ tức:

LỚP HỌC CỦA ANH BỒ CÂU TRẮNG

- Tôi không cần nó! Anh cần thì nó giúp anh.

Heo bực:

- Việc chung, tại sao lại thế? Cứ để nó giúp!

- Nếu anh muốn thì anh làm với nó. Tôi đi.

Và Thỏ xám quay ngoắt. Mèo đốm mừng rơn. Chỉ một sải chân nữa thôi, mày sẽ không thoát với thằng Cáo. Mèo cũng lại thấp thỏm. Nếu thằng Cáo không chia phần, nếu nó vồ được Thỏ rồi chuồn mất thì Mèo công toi. Mèo còn đang băn khoăn. Heo đã đuổi theo sát Thỏ. Có tiếng Thỏ kêu:

- Cáo! Cáo!

Tiếng Heo hỏi:

- Đâu? Đâu?

- Mèo đốm bực mình, nhảy vọt vào bụi rậm. Thế là hỏng! Nó gặp ngay Cáo đang liếm mép:

- Mày lắm hết rồi à?

- Tưởng bở!

- Hụt à? Xoàng quá!

- Suýt xơi nanh Heo!

- Thế là hỏng ăn. Tao mệt lắm rồi!

- Đừng nản. Chúng nó bắt đầu lục đục đấy! Tao nghe chúng nó vừa chạy, vừa cãi nhau. Mà chia rẽ chúng nó khá lắm. Sáng mai cứ tìm thằng Heo tán nữa vào.

- Thằng oắt Thỏ lấu lắm!

- Làm sao cho thằng Heo không đến với thằng Thỏ là được. Một mình thằng Thỏ canh buổi tối, ta sẽ tóm gọn. Còn bây giờ, hãy ra chỗ ngô mọc.

- Định ăn lá ngô à? Có mà điên!

- Ăn thế cóc nào được! Nhưng hái trụi đi cho tao!

- Mà mày ngốc quá "Mèo ạ!" Làm như chuột ăn chứ sao! Thằng Heo sẽ tức thằng Thỏ. Chúng nó ức nhau là mình có lợi.

- Hay!

Cả hai đứa kéo ra bãi đất. Chỉ có làm là lâu chứ phá thì chóng quá. Thoáng đã thấy tiếng Cáo-nhọ-mũi reo:

- Trụi cả rồi!

- Này, xóa vết chân đi!

- Ừ, mày tinh đấy! Tao chuồn nhé. Mai gắng thêm tí nữa là kết quả tốt đấy! Mày

LỚP HỌC CỦA ANH BỒ CÂU TRẮNG

nên quanh quẩn đợi thằng Heo, sáng đến nơi rồi.

Mèo đốm lại leo lên ngủ ở tổ chim rỗng trên chạc cây cổ thụ như đêm trước. Nhưng sáng hôm sau Mèo không dám xuống như đã định. Heo-một-nanh đang đảo mắt nhìn khắp phía. Tiếng Heo bực tức:

- Thằng Thỏ! Thằng Thỏ!

Mèo vuốt râu. Thế là mắc rồi. Heo lại rống lên:

- Lũ chuột! Chuột rồi. Toi công.

Heo lao đi. Chỉ một loáng Heo đã trở lại. Thỏ xám phóng bên cạnh.

- Thấy chưa? Không chuột cắn trụi còn gì?

Thỏ giương tròn mắt. Quái thật, bao đêm nay không một bóng chuột, thế mà chỉ một đêm qua tan cả khoảnh ngô tươi tốt. Bất giác, nước mắt Thỏ ứa ra. Bao nhiêu công trình. Heo trách:

- Đã bảo cứ để thằng Mèo đốm nó canh chuột cho, mất gì. Chỉ cố chấp!

Thỏ nức nở.

Trên cây, Mèo đốm liếm mép. Cái kiểu ngồi khóc thế kia của Thỏ dễ xơi quá. Chỉ

cần nhảy úp cho trứng, rồi vọt lên cây thì Heo hết đuôi. Lại ung dung chén một mình không lo thằng Cáo-nhọ-mũi chia phần. Mèo rún chân. Vút! Mèo lao xuống... Vừa lúc Thỏ chạy sang phía Heo, thỏ thức xin lỗi:

- Tại tôi... tại...

- Thằng Mèo đốm!

Heo-một-nanh cũng quay ngay lại, chưa kịp nói gì, đã thấy Mèo đon đả:

- Chào hai anh. - Và Mèo làm bộ ngạc nhiên. - Kìa sao anh Thỏ khóc?

Nó lại hỏi luôn Heo:

- Sao thế ạ. Có gì xảy ra đấy ạ?

Chưa ai trả lời, nó đã chu chéo lên, hốt hoảng như chính nó bị thiệt hại to lớn:

- Ối chao! Sao mà tan hoang cả vườn ngô thế này?

Nó rón rén bước vào khoảnh đất trồng ngô, hít hít mấy cái nồn ngô còn nhú lên, gào to:

- Chuột cắn! Răng chuột. Em biết mà.

Rồi nó chạy lảng quăng, cúi nhìn hốc đất này lại hố cây khác, hậm hực:

- Chuột đêm. Gớm thật! Gớm thật!

LỚP HỌC CỦA ANH BỒ CÂU TRẮNG

Thỏ xám đã thôi khóc, trừng mắt nhìn Mèo. Sao mà đến ghét. Thỏ toan nói. Heo đã át đi.

- Bây giờ làm thế nào hở Mèo?

Mèo xun xoe:

- Em thấy phải giết hết lũ chuột!

Heo ân cần:

- Giúp bọn mình với!

Mèo thấp giọng, ngoảnh sang phía Thỏ:

- Em không dám!...

- Sao?

- Anh Thỏ xám!

Heo gắt:

- Không lo. Thỏ xám! Đấy, trụi hết khoảnh ngô là tại ai? Tại ai?

Thỏ ức quá, nhảy ngay đi, nhưng nói to:

- Đừng tin thằng Mèo!

Heo toan đuổi theo. Thỏ đã biến vào bụi râm. Heo kìm chân, bảo Mèo:

- Mặc nó!

III. CON ĐƯỜNG TẮT YẾU CỦA NHỮNG KẺ XẤU. CUỘC CHIẾN ĐẤU MỘT MẤT MỘT CÒN

Không gì buồn bằng mất một người bạn tốt. Cũng không có gì bức bối bên mình lẫn nhăng một kẻ ăn bám, mình làm gì nó cũng khen, dù hay hay dở. Từ buổi giận nhau với Thỏ xám, phải sống gần Mèo đốm, Heo-một-nanh nhớ Thỏ quá. Trời lại mưa dầm luôn, rét căm căm. Có những ngày không thể kiếm nổi một miếng nào, tuy đói thật sự. Heo vẫn hì hục đào thêm những luống đất mới. Khoảng đất gieo ngô lúc này đã lại tươi tốt. Lá tiếp tục mọc lên, lớp lá đầu bị những nốt răng xén nham nhở không còn ngọn, nhưng mấy nấc lá sau thuần dài, mơn mớn, uốn cong, dong đưa trước gió. Thân cây đã nhỉnh, trắng nõn, ngắn từng đốt, hình như cứ mỗi ngày lại đẩy đất xuống để vươn thêm lên. Những tay lá có lẽ cứ nhích gần đến nhau, thì thăm gì không rõ có vẻ vui lắm, rung rinh,

rung rinh. Những cậu Khướu ở đâu tạt qua, huýt huýt mấy điệu nhạc, nhảy loi choi ngay cạnh các thân ngô, rồi lại vội vã vù bay, làm cành cây khô khăng khiu gần đấy giật mình đánh rụng chiếc lá vàng cuối cùng của mùa đông còn sót lại.

Nhìn ngô lớn dần lên, Heo-một-nanh nhớ Thỏ xám quá. Công của hai đứa mình, sao lúc này lại không có bạn ở đây? Phải đi tìm Thỏ, Heo-một-nanh đã tạt qua nhà Thỏ. Không gặp. Đã xảy ra sự gì rồi chẳng? Hôm có bóng dáng thằng Cáo-nhọ-mũi! Heo tự trách mình nóng nảy, dễ tin thằng Mèo đốm. Thằng này vừa bị Heo đuổi đi rồi, sau bao ngày quần chân nịnh nọt. Nó không chịu làm một việc nhỏ nào, có ngày bỏ đi biệt, có lúc ở một bụi rậm ló ra, nhón nhác như một tên kẻ cắp.

Thật thế rồi còn gì! Bị Heo-một-nanh đuổi đi, Mèo đốm tìm ngay đến Cáo-nhọ-mũi. Chúng gặp nhau ngay ở một xó tối, không dám nói to. Chỉ có hai đứa với nhau, mà chỉ nói một câu là đứa này ngoảnh ra sau, đứa kia quay sang cạnh, như sợ ai nghe rõ:

- Chả nước gì, toi công.

- Hừm! Chưa chi đã nản. Đồ tôi!

- Mà ầy.

- Mà ầy! Nghe đây! Không thịt Thỏ thì thịt Heo.

- Dễ nhỉ. Có thấy nanh nhọn hoắt của nó không?

Mèo đốm vừa hỏi, Cáo-nhọ-mũi đã ghé tai Mèo, dần từng tiếng:

- Không bằng bộ nanh của anh Sói cộc! Hiểu chưa?

Mèo rùng mình. Sói cộc! Nó nhớ đã gặp Sói một lần, nhưng nghe thú rừng kháo chuyện về Sói thì đã nhiều. Đó là một tên ác có tiếng, thành thạo môn móc mắt các con vật mà nó gặp dọc đường. Móc mắt và xé xác ra ngay, ngấu nghiến nhai hết xương thịt con mồi chỉ còn chừa bộ ruột. Sói cộc tại sao bị cụt đuôi, Cáo-nhọ-mũi có lần chỉ rĩ tai Mèo đốm có thể này:

- Liệu cái mồm. Hỏi vừa vừa chứ. Kịch chiến với Cọp thọt đấy. Bạt vĩa tất cả. Hiểu chưa?

Từ lâu, Mèo đốm không nghe nói đến Sói cộc nữa. Thế mà lại nhắc tới với một vẻ vui sướng lạ thường. Mèo giở ngay cái giọng gạ gẫm hàng ngày của nó:

LỚP HỌC CỦA ANH BỒ CÂU TRẮNG

- Anh Cáo ơi! Chắc là có tin gì vui lắm? Cho em biết với.

Cáo-nhọ-mũi hếch cái mũi nhỏ, mắt nhắm mắt mở, im lặng một lát ra vẻ bí mật lắm. Nó không nhìn Mèo, buông thõng một câu lơ lửng:

- Tất nhiên!

Nó thích nói cái kiểu nửa úp nửa mở ấy và liếc nhìn đứa nghe mình xem nét mặt thay đổi thế nào, rồi mới nói tiếp. Mèo đốm không lạ thói quen đó của Cáo. Vậy thì càng tỏ vẻ thán phục bao nhiêu càng được lợi nhiều hơn. Mèo tròn xoe đôi mắt không động râu mép, khẽ gù lưng, đơ đuôi, "meo" lên một tiếng khẽ.

Cáo-nhọ-mũi vừa ý lắm. Lại nhìn sau nhìn trước, ngược cả lên mấy cành cây khẳng khiu. Cáo mới ghé tai Mèo thầm thì:

- Sớm mai có đứa toi mạng!

- Ai?

- Cấm bép xép nhớ không?

- Vâng!

Cáo càng nói khẽ hơn, thoáng như một tiếng gió vừa đủ rung nhẹ một tờ nhện mảnh:

- Heo... Một... Nhanh!

Nghe xong Mèo ngao ngán. Bao nhiêu lần rồi, có lần nào nên trò trống gì đâu. Cái nanh nhọn hoắt của Heo như vẫn đang chìa thẳng vào giữa mắt Mèo kia, mới gớm làm sao! Không biết vì cơn gió lạnh hay vì sợ, Mèo đốm bống rùng mình.

Cáo-nhọ-mũi lại tưởng Mèo phục, đắc ý nói thêm.

- Thế nào mày cũng được một bữa ra trò. Thịt Heo thú lắm chứ!

Thú lắm, nhưng bằng cách nào? Mèo đốm rụt rè hỏi:

- Nhưng... nhưng anh đã nghĩ ra kế mới rồi à?

Cáo quên cả bí mật, cười phá:

- Thì ra chú mày chóng quên thật. Tao vừa báo có anh Sói cọc, nhớ ra chưa? Ừ. Anh Sói cọc! Anh ấy sẽ không quên chúng mình! Tất nhiên là chúng mình phải tận tình hiếu không?

Mèo đốm không trả lời. Cáo muốn hiểu thế nào cũng được. Vì cũng phải tùy tình hình, nếu quả Sói cọc thắng thế thì im lặng là đồng ý đấy chứ. Còn nếu Heo-một-nanh

LỚP HỌC CỦA ANH BỒ CÂU TRẮNG

vẫn như xưa thì tốt nhất là chuồn cho nhanh. Im lặng là đúng quá.

Cáo-nhọ-mũi tưởng là Mèo đã ưng thuận. Nó liếm mép suông nhưng tỏ ra rất thú vị, hẹn tảng sáng hôm sau sẽ lại gặp nhau ở khoảnh đất này.

- Cứ như thế, như thế! Anh Sói cộc sẽ không quên bọn ta.

Nó phát đuôi rậm một cái rồi ngoắt đi, mặc Mèo lủi thủi trong đêm dày đặc...

Tảng sáng hôm sau, Cáo-nhọ-mũi nấp ở xa nhìn lại chưa thấy Mèo đâu, đã thấy Heo-một-nanh lộ ra, mình lấm bê bết bùn ướt, Thỏ sát ngay sau, cũng lấm bùn. Cả hai đều lộ vẻ mệt nhưng rất vui.

- Quái! Thế ra lại hai đứa! Sao bảo chúng nó giận nhau. Quái!

Cáo vội lủi ngay. Tốt nhất là hãy đợi Sói cộc. Thằng Mèo đốm mãi không lộ mặt. Khéo mà hồng ăn phen nữa.

- Đấy nhé. Sắp có bắt rồi đấy!

Thỏ xám cười. Vẫn hai chiếc răng cửa to và trắng ớn.

- Ông Voi-ngà-quần nói đúng nhỉ. Thế còn rau?

- Rau đang nhú kia.
- Ừ nhỉ. Khơi rãnh nước là vừa kịp. Nhưng rét quá.
- Đã bảo để mình làm cũng xong mà. Cậu không quen nước.
- Việc chung, sao lại chỉ cậu làm?
- Chao ôi! Sức mình chỉ loáng một cái là xong. Cứ vẽ!
- Còn nhiều nữa, bằng này thấm gì, mình cậu không làm xuể, rồi ai cũng phải góp sức mới xong. Ông Voi-ngà-quần bảo thế.

Heo-một-nanh trù mến nhìn Thỏ xám. Suýt nữa để mất một bạn Thỏ đến thông minh nhanh nhẹn. Heo đã phải đi tìm Thỏ mấy ngày liền mới gặp. Cậu ta chẳng đi đâu xa, nhưng nhất định chui vào một hang đất không chịu ra. Heo biết Thỏ giận.

- Mình đuổi nó đi rồi. Ra đây. Còn làm tiếp chứ, đã xong đâu. Giận nhau làm quái gì. Mình xin lỗi rồi mà. Đây đẹp lắm nhá. Ngó ấy mà.

Im lặng rất lâu. Ra điều giận lắm.

- Nếu cậu không ra, mình cứ nằm ở đây. Mình mặc ngô cho chúng nó phá. Mình không đi đào rãnh lấy nước tưới rau

LỚP HỌC CỦA ANH BỒ CÂU TRẮNG

nữa. Thế là toi công. Thế là hết. Thôi mình không nói nữa.

Heo im thật. Trong hang nghe ngóng. Thỏ chỉ còn nghe tiếng thở của Heo. Không thể giận người bạn thật tốt bụng với mình, lại là người bạn ham làm. Máy lại còn vài gói hạt rau, hạt cây nữa đây. Công việc thì còn dang dở. Chẳng qua do thằng Mèo đốm cả. Thỏ xám rón rén đi ra. Heo nằm phục bên cửa hang, vừa thấy tai Thỏ thò ra, vội học lên mừng rỡ:

- Thế chứ!

Đôi bạn sát bên nhau mừng mừng tủi tủi. Hình như có một tia nắng ấm rọi vào đôi bạn trong những ngày giá lạnh này.

- Đi đào rãnh nước nhé.

Thỏ gật và cả hai cùng phóng ra suối. Suối cạn lắm nhưng lại tiện việc dễ làm. Heo chũi đất. Thỏ be bờ. Cả hai cùng nhớ lời dặn của Voi-ngà-quăn. Có nước, rau mới tươi tốt. Cứ gì Thỏ, cả Heo cũng thích rau. Muốn có nước cho rau ở mãi xa thì phải đào rãnh, ắt nước từ suối chảy về. Công việc không dễ dàng nhưng nhất định phải làm.

- Để mình gọi cả nhà ra làm cho nhanh.

Thỏ xám nói xong toan chạy về, Heo-một-nanh ngăn lại :

- Gượng đã. Bao giờ cần nhiều hãy hay. Mình làm cho ai cũng thấy đã, đừng vội. Bao giờ rau của mình tươi tốt bà con khắc giúp sức.

Thỏ không nghĩ như Heo, nhưng Thỏ không phản đối. Ý Thỏ muốn họ hàng Thỏ cùng làm cho nhanh và cùng làm ngay từ lúc bắt đầu với nhau. Khổ cùng khổ, sướng cùng sướng chứ. Chẳng nhẽ đợi có kết quả mới bắt tay vào làm. Như vậy là ăn sẵn.

Thỏ xám không phản đối Heo-một-nanh vì đã có lần Heo bảo:

- Ba con cùng làm với cánh mình thì tốt đấy, nhưng khoan đã, vì bây giờ chưa đâu vào đâu cả. Mình hãy thử đã, bao giờ có rau có bắp, ai cũng thấy cả rồi, sẽ tin cánh mình hơn. Chả lâu nữa đâu. Sắp đến gió lạnh rồi. Khi nào Gấu đen thức giấc là đúng dịp đấy.

Nói xong Heo-một-nanh nhìn trời. Ít ngày nay có dịp thật rét, gió bắc lùa vào thấu xương. Cũng lại có nhiều buổi nắng

LỚP HỌC CỦA ANH BỒ CÂU TRẮNG

ấm, tường đứng ngâm chân ở suối nước cũng được. Những cây nào trụi lá hồi đầu gió nổi, nay đã nhú búp non, những búp lá cứ xòe dần ra, xanh mơn. Các chú chim nhỏ đã véo von trên cành. Chợt lại có gió lạnh. Mưa phùn, rừng cây như chìm trong sương. Chợt lại có nắng, từng đợt lá lớn dần thêm, và tiếng chim rộn rã hơn, nghe như nhiều hơn những hôm trước... Nếu để ý kỹ hơn, có lẽ thấy có lúc Gấu đen trở mình. Như vậy có nghĩa là cậu ta sắp trở dậy.

Heo và Thỏ đều mong Gấu thức giấc. Một là để khoe luống bắp, luống rau. Hai là để Gấu cùng làm việc. Phải nhiều bạn cùng làm liên tiếp mới mong có xứ Tiên thật sự được. Ông Voi-ngà-quần hẹn sẽ có ngày tới đây. Làm thế nào để hôm đó, Voi không cười được ba anh em mình. Cu cậu Gấu đen ngủ đến là lâu. Bao giờ cũng phải cứ trợn một mùa như vậy. Thỏ xám cũng thấy cần phải thêm sức Gấu đen mới được. Họ hàng nhà Thỏ, tiếng vậy, chưa chịu tin lắm đâu. Nhất là khi những luống ngô đầu tiên bị bọn Mèo đốm cắn trụi thì Thỏ nào Thỏ ấy ngán ngẩm cúp gọn hơn nữa cái đuôi đã vốn nhỏ nhoi của mình, chui cả

vào hang, rúc vào nhau đợi thời! Phải có Gấu đen. Ý Thỏ xám và Heo-một-nanh đều thống nhất. Hai bạn đứng sát vào nhau cho đỡ rét và cùng để ngắm công trình lao động đã bắt đầu có kết quả của mình.

Chính là lúc Cáo-nhọ-mũi quay lại tìm Mèo đốm. Hai đứa gặp nhau ngay.

- Sao mày lẽ mề thế?

Cáo trừng mắt hỏi Mèo, tiếng nói vừa đủ nghe. Mèo đốm rên hừ hừ:

- Ôm suốt đêm qua. Vừa đói vừa rét nữa. Ra được đây là may.

- May à? Liệu hồn! Anh Sói cộc đến sớm hơn thì mày toi mạng. Đừng có mà trần trù.

Mèo đốm toan nói lại, nhưng vội im ngay. Nó trở mắt nhìn ra khoảng đất trống. Gì kia? Bên cạnh Heo-một-nanh có một mình còn đủ để sợ nhưng dù sao Heo khỏe lại thật thà. Thêm thẳng ranh Thỏ, phiền quá. Nhóc con rất khôn lại rất thính!

Thấy Mèo đốm im lặng. Cáo-nhọ-mũi đã biết Mèo đang nghĩ gì rồi. Đúng là nhụt chí.

- Lo gì. Anh Sói cộc đến bây giờ.

- Ủ! Ủ! Khẽ chứ nào.

LỚP HỌC CỦA ANH BỒ CÂU TRẮNG

Bống Cáo hốt hoảng:

- Không xong rồi. Sao chúng nó lại bỏ đi kia. Mày ra đi, ra đi.

Mèo ngơ ngác:

- Sao lại ra?

- Hỏi gì nữa. Mày phải ra để chúng nó quay lại. Sói cộc đến là vừa. Ra đi! Ra đi!

Nhưng Heo-một-nanh và Thỏ xám đã khuất sau những gốc cây phía trước. Cáo không nhìn được nữa, hét to:

- Đồ khốn nạn!

Và ngoạm Mèo một cái vào sống lưng. Mèo hết ồm, nhanh như chớp, cào luôn vào mặt Cáo, rồi nhảy vọt lên cây. Cáo-nhọ-mũi không chỉ nhọ mũi nữa. Một đốm máu tươi đã đỏ cả dọc mũi. Nó nhe răng, chồm vào cây, nhưng không làm gì được Mèo.

- Mày cứ xuống đây! Ông thì xé tan xác!

- Mày cứ lên đây! Ông vả vỡ mặt!

Mèo đốm ngoẹo đầu liếm vết thương trên lưng, đuôi thõng trên chạc cây. Từ trên cây cao nhìn ra bốn phía, Mèo không thấy Heo-một-nanh và Thỏ xám đâu nữa. Chỉ

có mấy gã chim bạc má vút qua kêu lên
mấy tiếng như chế giễu rồi lẩn vào vòm lá
rừng. Nhìn xuống gốc cây, Mèo cũng
chẳng thấy Cáo-nhọ-mũi. Tất cả vắng lặng,
lạnh ngắt, buồn tẻ. Lần đầu tiên Mèo đốm
thấy cuộc đời nó sao mà chán, lẻ loi quá
thế. Trái với lẽ thường, nó mở mắt mà suy
nghĩ. Tự nó cả mà thôi. Nếu cùng đi theo
Gấu đen, Heo-một-nanh, Thỏ xám ngay từ
ngày đi tìm xứ Tiên, thì đâu đến nỗi này.
Tự dưng nó đã phản bạn tốt, đã muốn ăn
thịt Thỏ, lừa lọc Heo, phá hoại công lao
của bạn. Nó đã nghe theo kẻ xấu như Cáo-
nhọ-mũi, làm mọi điều lén lút mà có được
lợi gì đâu. Cuối cùng là vết thương trên
lưng. Cũng còn may là nhảy kịp lên đây.
Nhưng bây giờ thì biết theo ai đây? Bọn
Cáo-nhọ-mũi thì khốn nạn như thế đấy. Ấy
là chưa gặp tên gian ác Sói cộc còn nguy
hiểm gấp trăm lần Cáo. Theo Heo-một-
nanh và Thỏ xám thì chẳng được rồi. Họ
ghét mình quá lắm. Mèo đốm nằm thống
thượt, chốc chốc lại ngoái cổ liếm vết
thương đang nhức nhối. Nhưng nó thấy
một vết thương khác nhức nhối hơn đang
hành hạ trong lòng nó: đó là làm lỗi đã

mắc phải khiến bây giờ nó thành một đứa không bạn bè, không họ hàng, chịu bơ vơ giữa rừng vắng...

Trong khi ấy, Cáo-nhọ-mũi đã lùi được khá xa. Qua vũng đọng ở lòng con suối còn xâm xấp nước, Cáo vội liếc bóng nó và vội vàng nhảy tót. Vết móng Mèo còn đọng thành những vết đen chạy dài suốt từ mắt xuống mép. Thật là xúi quẩy. Chưa được miếng thịt Heo nào vào bụng đã được ăn một vết chân Mèo thật bén. Phải trả được thù này. Tiếc là Cáo chưa biết trèo cây. Mèo có giỏi cứ xuống dưới đất. Mày sẽ giũ xương với tao. Cáo lại liếm mép cúi đầu, cúp đuôi, rẽ lá chạy. Không nên gặp ai bây giờ. Họ sẽ cười cái bộ mặt thương tích này. Mà gặp cũng được. Đang đói ngấu đây.

- Đứng lại!

Một tiếng quát làm Sói giật thót người, chùn bước suýt ngã ngựa. Bàng hoàng nhìn lên, Cáo thấy một cái miệng đỏ lồm há rộng, nhọn hoắt hai hàm răng trắng ớn. Hai đốm lửa mắt trùng trùng nhìn Cáo.

- Đi đâu? Sao không đợi tao ở chỗ ấy?

Sói cộc! Cáo-nhọ-mũi nhận ra cánh hẫu, bớt sợ mà vẫn run, mãi không nói nên lời.

- Thế nào?

- Chúng tôi... chúng nó... chúng...

Cáo lấp bắp trả lời, Sói cộc vầy vầy cái đuôi còn một mẩu ngắn, giục giã:

- Sao? Sao?

Cáo nuốt nước bọt. Nó đã trấn tĩnh được. Nó kể lể đầy đủ từ lúc bàn mưu kế với Mèo đốm, chỉ giấu có cái khoản bị Mèo cào. Nó nói bị trượt ngã, sườn gai. Kể xong, nó hỏi Sói cộc:

- Bây giờ làm thế nào?

Sói quắc mắt nhe nanh:

- Còn thế nào à? Mày phải đền tội!

Cáo nhìn vội sang hai bên. Không thể có lối thoát. Cáo quỳ mọp xuống van lơn. Tự nhiên Sói đổi giọng, ôn tồn:

- Nói thế thôi, tao tha cho tội chết. Đứng dậy, theo tao mau.

Thật ra Sói theo sau Cáo. Đứa đi trước vẫn cúp đuôi rậm gần như kéo lê. Lăm lét tìm đường. Đứa đi sau đánh hơi. Cả hai đứa đều đói thót bụng, một đứa lông vàng

khè như lá úa, một đũa xám xịt như khói hun, thất thểu nối đuôi nhau cất bước. Lúc qua vũng nước còn đọng ở suối cạn, Cáo-nhọ-mũi vội vàng nhắm mắt nháy sang không dám nhìn bóng mình. Sói cộc cũng phốc theo ngay, vì từ dạo bị đánh cụt đuôi, nó rất kỵ nơi nào phản chiếu cái đuôi cộc của nó.

- Sắp đến rồi.

Cáo-nhọ-mũi nhìn khoảnh đất trông ngô, quay lại bảo Sói. Sói rụt lưỡi, đứng dừng một lát, ngắm địa thế. Đó là thói quen nhà nghề. Một là phải biết đường tiến, hai là sẵn sàng lối thoát càng tốt.

- Đứng lại!

Sói cộc gọi khẽ Cáo-nhọ-mũi, khác hẳn tiếng quát lúc mới gặp nhau. Cáo đứng lại ngay. Chính Cáo cũng không muốn nhích thêm nữa. Và bỗng hai đũa đều vênh tai lên. Chúng đã nghe thấy tiếng chân xa xa đang đi về phía chúng. Cáo cúi thấp, khịt khịt mũi đánh hơi, nuốt vội nước miếng nói với Sói:

- Đích rồi. Tôi ngửi thấy mùi Heo.

Sói cộc vẫy tai:

- Tao nghe thấy tiếng chân Thỏ.

Mắt hai đứa đều rưng rờ. Cả hai tự nhiên lui vào một bụi rậm. Sói quát mắt:

- Sẽ không đứa nào thoát khỏi cái ngoạm của tao.

- Đúng thế ạ.

- Tao sẽ nuốt chửng cả hai thằng.

- Sao ạ.

Cáo rụt rè khẽ hỏi. Nó tự nhủ chắc là Sói cộc nói nhầm. Sao lại có thể nuốt chửng cả Heo và Thỏ mà không chia cho nó miếng nào. Tốt nhất cũng phải được phần Thỏ. Sói cộc nhai cả một thằng Heo không đủ sao? Cáo liếc nhìn Sói rất nhanh và nó bắt gặp tia mắt giận dữ của Sói cộc chùng chùng nhìn nó từ lúc nào.

- Im! Mày nữa. Liệu có chịu nổi một ngoạm của tao? Khôn hồn tao sẽ dành cho bộ ruột.

Cáo đành câm miệng. Cũng vừa lúc Sói hích vào sườn Cáo, hất mồm ra hiệu.

Bên ngoài, Heo-một-nanh và Thỏ xám đã tới luống rau từ lúc nào. Họ đang bàn tán gì có vẻ quan trọng lắm, hết chỗ xa lại chỗ gần. Đôi bạn đều lăm lăm hơn lúc nãy. Thỏ nói:

LỚP HỌC CỦA ANH BỐ CÂU TRẮNG

- Nghỉ tí đã anh ạ. Quả là mệt lử rồi.

Heo cười:

- Ủ, vọi cũng chả được. Ít nước quá. Có lẽ đến phải mức đem tới đây chứ đào rãnh có vòng cũng phải đợi mưa to mới có nước chảy về.

- Cả như tôi chả cần nước. Đây là rau phiến thật.

- Cậu không thích nước, rau lại thích nước. Rau không thích cậu, cậu lại thích rau. Cậu muốn ăn rau, phải cố cho rau uống nước chứ.

- Đừng chế tôi nữa. Ông Voi-ngà-quản dặn gì tôi đã quên đâu. Nghỉ tí thôi, rồi ta lại đào nữa.

Ở bụi rậm, Sói cộc và Cáo-nhọ-mũi nghe rõ cả. Chúng nó nín thở mà hình như càng thở dồn dập. Sói thì thầm:

- Nhớ đấy vồ cho trúng thằng oắt. Tao sửa thằng gộc. Vô được nhóc con rồi, cắn chết ngay, rồi bỏ đấy quay sang giúp tao.

Chưa bao giờ Cáo run run như lúc này. Cuộc đời cướp bóc lén lút của nó mới chỉ đụng đến những kẻ yếu hơn nó như kiểu Thỏ và thường bằng mưu mẹo vặt, nay phải

đương đầu với Heo-một-nanh, đâu phải chuyện thường. Dù có Sói cộc chẳng nữa, cái nanh nhọn hoắt của Heo cứ như chọc thẳng vào mắt nó. Cáo run lên. Sói quát:

- Đồ tồi!

Nhưng chân Sói cũng bần bật run. Chính lúc này Sói thấy lạnh toát sống lưng. Cái đuôi cộc nhắc nó còn nhiều kẻ khỏe hơn nó.

Cứ như vậy, Sói cộc và Cáo-nhỏ-mũi đều đứng im, chưa đứa nào chịu lao ra, tuy Heo-một-nanh và Thỏ xám đều quay lưng lại chúng nó. Cuối cùng, Sói thúc Cáo:

- Nào! Không thì hốc ăn.

Tuy vậy nó cũng mới chỉ nhích một chân, lộ được cái mõm ra khỏi bụi rậm. Đứng im một lát, nó nhắc thêm một bước, quay đầu lại quắc mắt gật Cáo. Rón rén hơn thế, Cáo từ từ đặt chân lên cỏ mịn, tránh từng chiếc lá khô rải rác.

Thêm một bước. Hai đứa rạp mãi đầu xuống. Lưỡi Sói thè ra rải giỏ giọt từng dòng dài. Heo và Thỏ vẫn không biết gì cả. Đôi tai to rộng của Thỏ vẫn dướn lên. Gió cứ lộng nhưng lại xuôi chiều, tạt về phía Sói và Cáo.

LỚP HỌC CỦA ANH BỒ CÂU TRẮNG

Hai thằng ăn cướp đã tiến nhanh hơn lên và cuối cùng Sói lấy đà. Đã đến lúc quyết định. Heo và Thỏ vẫn ngồi sát bên nhau, nhìn ra khoảnh đất trống ngô...

Vút...

Sói vừa chồm lên thì một tiếng kêu thét: "Ồi".

Từ trên cành một thân cây ngay phía sau đây một cái bóng đốm vàng lao xuống trúng lưng Cáo-nhọ-mũi làm thằng này ngã ngửa. Sói cộc chưa nhảy tới thì Heo-một-nanh và Thỏ xám nghe thấy tiếng kêu trên cây, đã kịp thời quay lại và tránh được Sói. Tên cộc đuôi này vồ hụt, mất đà cũng trượt ngã chúi xuống, lao vào khóm ngô làm gãy mấy dây mọc hàng đầu.

Heo-một-nanh hét to:

- Thỏ chạy mau!

Thỏ xám biết sức mình, thoáng, đã biến vào bụi rậm. Liên ngay đó, Heo xông vào tên đầu sỏ vừa lấy lại đà đứng lên. Nó há hốc mồm và chúi ngã liền một cái nữa, sau cái húc như tảng đá lăn của Heo. Khoảnh đất trống ngô và rau của Heo đã thành bãi chiến trường.

Cáo-nhọ-mũi cũng đã nhóm dậy được, vừa hốt hoảng cúp đuôi chạy, vừa kêu lên:

- Mèo đốm! Sao mày lại...

Chưa nói hết, Cáo đã cắm cổ chạy miết. Mèo đốm dữ như một tên Hồ thọt, ngoác miệng chồm đuổi. Không còn cái dáng vờ vẹt, nịnh nọt như trước nữa. Mèo đốm nhanh hơn Sóc bay, quyết đuổi Cáo bằng được, quên cả vết thương đau nhức trên lưng. Từ lúc nhảy vọt lên cây thoát khỏi Cáo, Mèo đã ngủ thiếp đi nhiều đợt, vừa rồi, nhìn xuống vừa đúng lúc thấy Sóc cộc và Cáo-nhọ-mũi đang rón rén chuẩn bị vồ mồi. Mèo đốm đã quyết định báo động cho Heo-một-nanh và Thỏ xám. Mèo kêu lên một tiếng và nhảy vồ Cáo rất đúng lúc. Nhưng nhin đói đã lâu lại bị Cáo ngoạm lúc trước, sức Mèo không đủ hạ được Cáo. Tên này đã vùng lên chạy thoát...

Mèo đốm quay lại.

Lúc đó Heo-một-nanh vừa bị trượt chân, va mạnh vào một thân cây. Sóc cộc quả là lợi hại. Thân nó đã bê bết máu, nhưng thấy rõ thời cơ, nó nhảy chồm lên địch thủ, ngoạm trúng gáy Heo, nhay mạnh.

Lập tức Mèo đốm đã nhảy lên lưng Sói, cào liên hồi. Sói hốt hoảng nhả mồi rú lên.

Tiếng rú rợn tai của Sói đã khiến dân rừng ai đang ăn thì nghẹn, ai đang đậu thì bay, ai đang ngủ thì choàng dậy. Gấu đen chưa hết hạn ngủ, cũng phải giật mình tỉnh giấc.

IV. BÂY GIỜ MỚI LÀ BẮT ĐẦU. XỨ TIÊN - CÓ NGHĨA LÀ NHƯ VẬY ĐÓ

Khi Thỏ xám gọi được nhiều bạn ra tới nơi thì cuộc chiến đấu chống Sói cộc đã kết thúc từ lâu. Không thấy Sói đâu. Bên hốc cây còn ẩm hơi Gấu đen, Heo-một-nanh nằm thở dòn dập. Heo đã dốc hết sức để quật kẻ thù, thêm vết thương ra nhiều máu nên càng mệt. Nhìn thấy Thỏ xám, Heo nhồm dậy, gọi to:

- Lại đây!

Nhưng Thỏ còn băn khoăn quá. Sát cạnh Heo có Gấu đen, đó là điều mong mỏi của Thỏ, sao lại có cả Mèo đốm, tên khốn kiếp đã phá hoại công việc của Heo và Thỏ bấy lâu nay?

- Lại đây mà.

Đến lượt Gấu đen gọi Thỏ. Cau mày, Thỏ chỉ:

- Thằng Mèo đốm?

Mèo từ nãy vẫn nhìn Thỏ, định nói gì, nhưng lại rên rĩ nhắm mắt. Bụng đói, vết thương càng đau, thêm mệt lả. Mèo đành nằm từ lúc nào không biết, đã sát vào sườn Heo-một-nanh. Heo không tránh. Ngược lại, Heo còn chịu đau, để Mèo nằm yên. Qua cuộc chiến đấu ác liệt chống Sói cộc và Cáo-nhọ-mũi vừa rồi, Heo đã thấy Mèo đốm hối lỗi. Lúc này nó cũng bị thương nhiều như Heo. Hãy tha thứ cho nó. Anh em ta bây giờ có mặt đông đủ ở đây, khác với lúc chỉ có Heo và Thỏ, còn lo gì Mèo có thể lừa gạt được.

Thấy rõ Mèo đốm bị thương và mệt lả, không lo là vờ vịt nữa, Thỏ xám vội lại gần Heo. Đôi bạn chẳng nói được gì chỉ nhìn nhau, vừa mừng vừa thương. Thỏ nhìn những vết máu trên mình Heo, nhưng Heo lại như quên các vết thương của mình. Một lúc sau Heo nói:

- Sắp khỏi rồi. Ta lại đi đào rãnh nước. Công việc đang bỏ dở đấy. Sốt ruột lắm.

Thỏ nói nhỏ hơn, vừa tiếc, vừa căm:

- Bị đổ gãy mất hàng ngô rồi. Rau cũng bị nát mất mấy luống. Úc quá.

Heo hát mõm về phía dân rừng, đang tùm tùm bàn tán sát khoảnh đất trông trọt, an ủi Thỏ.

- Lo gì! Bây giờ mới là bắt đầu. Chỉ hai chúng mình thôi, thấm vào đâu. Phải là việc làm của tất cả.

Rồi Heo vui vẻ nhìn Gấu đen đang nói với bạn nay, trả lời bạn nọ, tỏ vẻ rất thông thạo, tuy Gấu ngủ li bì suốt thời gian Heo và Thỏ lao động. Chả là cậu ta có cùng đi với Heo và Thỏ ngay từ khi chưa ngủ giấc dài này nên sự thể thế nào, đều biết. Nhưng chỉ được một lúc, đã không ai thấy Gấu đen đâu nữa. Có lẽ Gấu đã đi tìm bông ong đâu đây. Sau giấc ngủ trọn mùa ấy, hẳn là Gấu ta ngấu đói.

Heo-một-nanh cũng đã thiếp ngủ. Các cậu Khỉ đàn chuyên càn quét tới mang theo lá rịt vết thương cho Heo, và cả cho Mèo. Đắp lá thuốc xong Heo và Mèo đều ngủ.

Thỏ xám thật là bận rộn. Công việc mới này quả là chỉ có Thỏ lo toan. Bây giờ có thêm biết bao là bạn, là anh em.

Đúng như Heo đã nói, lúc này mới là bắt đầu và bắt đầu bằng một sức mạnh. Thỏ đếm đông đủ họ hàng mình. Rồi họ hàng Heo cả Khỉ, Sóc, Trũi, Nhím, ai cũng sốt sắng nhận phần việc được trao. Các chú chim Gõ Kiến rất bằng lòng sẽ được làm nhiệm vụ chọc đất cho chim Sâu bỏ hạt giống, thi xem ai xong trước nhất. Tất nhiên không phải chỉ làm ở quanh quần góc rừng này. Phải mở rộng khu trồng trọt. Cũng không phải chỉ có gieo trồng. Còn đào rãnh, đào mương dẫn nước rồi đến mùa còn lo nơi trữ lương thực, trữ giống cho mùa sau.

Heo-một-nanh ngủ thiếp đi, nhưng lát sau chợt tỉnh. Hé mắt nhìn, thấy Thỏ xám đứng trên khu rẫy cổ thụ nói đâu ra đấy. Heo vui quá, tưởng mình không đau đớn gì cả. Đúng nếu dân rừng một lòng một dạ cùng góp sức vào thì mấy nổi nữa mà không rau xanh củ bắp đầy hang. Lo gì ngày mưa ngày rét, lo gì lúc yếu lúc đau. Tiếng Thỏ xám bỗng nhiên cao lên:

- Chúng ta sẽ có một xứ Tiên do chính chúng ta tạo nên bằng việc làm của chúng ta. Phải không các bạn?

Quả bấy lâu nay hoạt động đều, Thỏ nói năng lưu loát thật. Không lúng túng và hay quên như trước nữa. Ai nấy vui vẻ trả lời:

- Đúng rồi. Có làm thì mới có ăn chứ! Công trình của hai bạn đây, chúng tôi thấy rồi đó.

Có tiếng nói khác, nghe khá ngọt ngào, phải cái hơi ồm. Ai nấy quay lại, hóa ra Gấu đen. Cậu ta vừa liếm mép. Bỗng ong đầu tiên sau giấc ngủ mùa nghe chừng cũng vừa bụng.

- Xứ Tiên là đây chứ đâu? Làm gì có xứ Tiên nào dành sẵn cho mình nếu cứ vác mõm chờ ăn sẵn, nếu...

Gấu định nói nữa, nhưng có nhiều tiếng cười cố nén lại bật ra to hơn. Một chú Khỉ đàn đu đưa trên cành, nói đùa:

- Nói thì hay, khốn nỗi ngủ hơi nhiều!

Tuy đen, hình như Gấu cũng hơi đỏ mặt, vội cúi xuống bụng tay vờ hắt hơi mấy cái nhỏ. Nói với nhau thế cũng là quá đủ. Nên làm nhiều thì hơn. Tất cả tản ra tùy họ hàng, tùy sức lực mà nhận việc. Thỏ xám chạy lại chỗ Heo-một-nanh. Mèo dóm cũng vừa tỉnh. Mèo nói:

- Em cũng xin làm.

Vốn tính hay quên mà Thỏ không sao quên được. Mèo đốm đã hư hỏng như thế nào. Thỏ không thèm trả lời. Heo phải nói:

- Được. Khởi đi.

Thỏ lại nhảy đi. Đã đến lúc phải làm việc hăng say. Mùa xuân đang bắt đầu. Những búp lá non, nhú khắp các cành cây, xòe từng đôi, từng đôi như những cánh bướm xanh lơ. Hơ hơ nắng ấm. Gió hiền hòa len lách bụi cây này, khóm cây kia. Các chú chích chòe đuôi dài, các chú chào mào đội mũ, chuyền cành xuyên lá, báo hết tin này đến tin khác.

Rồi chợt lại có những bụi mưa, rắc những hạt nhỏ óng ánh trên lá tơ. Khoảnh đất trồng ngô trước hốc cây cổ thụ đã được vun đắp lại, tuy có chống chếnh một vài hàng, nhưng vẫn vui mắt. Những bắp non đã chĩa qua kẽ lá, nhú những sợi râu mượt trắng. Những luống rau bên cạnh, xòe rộng các tàu lá như mời mọc, làm nhiều cậu Thỏ phóng qua cứ toan dừng chân lại.

Bỗng rừng huyền náo hản lên. Heo-một-nanh ngồi nhòm dậy, lắng nghe. Đó

là những tiếng hân hoan hòa nhịp của dân rừng. Thoáng đã thấy họ hàng Vẹt xanh tranh nhau khoe trước đầu Heo:

- Voi-ngà-quần! Có Voi-ngà-quần!

Rồi Thỏ xám lao tới:

- Ông Voi... dạo nọ...

Rồi Thỏ lại lao đi, Heo-một-nanh thấy mình khỏe hẳn lên. Đúng, Heo khỏe thật rồi. Kẻ thù đã chạy bạt vía. Anh em càng đông thêm. Lại có Voi-ngà-quần, trước chỉ bảo điều hay, cho bao hạt giống tốt, nay lại tới. Thật là đúng lúc. Heo-một-nanh đứng hẳn lên làm Mèo cũng vội nhóm dậy ngơ ngác. Sát bên Heo, Mèo được yên tâm, tuy vậy mỗi lúc có sự gì xảy ra, Mèo vẫn lo ngại. Lỗi lầm của mình, dân rừng có tha thứ cho chưa? Như hiểu nỗi băn khoăn đó của Mèo, Heo-một-nanh ôn tồn bảo:

- Cứ nằm. Còn đau cứ nằm. Ông Voi-ngà-quần rất tốt, ông ta sắp đến đây mà.

Đúng thế. Tiếng ồn ào mỗi lúc một thêm gần. Lắng nghe có cả tiếng thở phì phò của Voi, tiếng chân Voi đi chắc nịch. Khu rừng có khếảnh đất trồng ngô, rau lại là nơi tập hợp dân rừng lại. Có nhiều tiếng chim ríu rít:

- Đây ạ! Đây ạ. Rẽ phía này ạ!

Thoăn thoát Khỉ đàn chuyên cànht tới trước. Sóc bay vút theo sau, anh đuôi rậm sát anh đuôi nhọn, tranh chỗ tốt trên cànht. Chim bầy, nổi cánh, siên lá ùa ra, chú vàng, chú xanh, chú xám, chú nâu, cãi nhau chí chóc.

Dưới đất, từng đàn Thỏ trắng, Thỏ xám, từng đàn Trũi, đàn Nhím, rồi Heo bé, Heo to, rồi Nai, Hươu... chen nhau vào trước, nghẽn cả bước của Voi.

Vẫn nét mặt tươi vui, vẫn đôi mắt nhỏ sáng. Voi-ngà-quần phát phát chiếc đuôi thông thướt phẩy nhẹ, nhấc từng bước ung dung, chắc nịch. Vẫn tám thân cao lớn, bụi bậm đường trường, vẫn hành lý đầy lưng. Voi-ngà-quần không khác những ngày mà Heo-một-nanh gặp trên đường đi tìm xứ Tiên. Heo-một-nanh bước tới. Mấy bước đầu, Heo hơi chệnh choạng. Niềm vui lớn làm Heo trấn tĩnh được. Voi-ngà-quần đón Heo-một-nanh, đầu càng cúi xuống, đôi ngà càng như cong thêm, vừa nhọn vừa chắc.

- Hoan nghênh các bạn!

LỚP HỌC CỦA ANH BỒ CÂU TRẮNG

Voi nói xong, chĩa vòi chỉ ra các luống ngô, luống rau xanh rờn, hỏi Heo-một-nanh và Thỏ xám:

- Các bạn đã gặp rồi chứ?

Thỏ luống cuống. Tự nhiên cu cậu lại quên không biết trước kia mình chưa gặp gì, và lúc này gặp gì, mà Voi-ngà-quăn lại hỏi như vậy. Thỏ ấp úng đáp liền:

- Vâng... vâng...

Voi gật gù đập chân, tươi cười:

- Đó! Đó. Nào có khó gì đâu. Gắng công là được. Xứ Tiên là đây. Thế là xứ Tiên.

Thỏ xám bấy giờ mới hiểu. Lần này Thỏ vui vẻ đáp:

- Vâng. Đúng là xứ Tiên. Phải cái hơi bé.

Voi-ngà-quăn nhìn tất cả dân rừng. Lại vẫn nụ cười, vừa hiền từ, vừa hóm hỉnh, Voi hỏi:

- Những luống ngô, luống rau này, lớn hay bé nào?

Ai nấy tranh nhau trả lời, kẻ bảo lớn, kẻ bảo bé. Cũng có kẻ còn phân vân không

biết nên nói lớn hay nên nói bé, đành lặng
thinh chờ đợi. Voi đáp:

- Vừa lớn mà lại vừa bé đấy! Tại sao
nào! Ai biết?

Chẳng ai hiểu ý của Voi. Im lặng một
lát, rồi tất cả đều cười âm ỹ. Voi nhìn Heo-
mọt-nanh và Thỏ xám, nói với dân rừng:

- Lớn vì chỉ có hai bạn Heo và Thỏ
này, mà tự lực làm nổi lên những luống
rau luống ngô tươi tốt. Thật đáng hoan
nghênh.

Dân rừng lại ồn ào. Voi-ngà-quần lại
tiếp:

- Thế thì sao lại gọi là bé? Bé vì dân
rừng ta đông thế này nhưng chưa ai bắt tay
góp sức cùng làm. Phải thế không nào?

Có tiếng nói:

- Vì chưa biết ạ.

Ai nấy tìm xem ai vừa nói. Mãi mới
thấy bác Rùa suốt cũng đến từ lúc nào, len
lỏi, đứng ở dưới bụng Gấu đen. Tiếng cười
lại giòn giã:

- Vậy bây giờ biết thì làm chứ gì?

- Vâng...

Không riêng Rùa đáp thế, mà tất cả đều đồng thanh trả lời. Bầy Vẹt xanh đợi ai nấy đã im, lại cất tiếng "Vâng. Vâng" lượt nữa. Voi-ngà-quần vui vẻ nói thêm:

- Tốt quá. Vậy thì sẽ không bé nữa, mà sẽ rất lớn, rất lớn! Các bạn sẽ có một xứ Tiên rất lớn, do chính các bạn làm ra, không phải chỉ ở khoảnh đất này mà ở khắp khu rừng. Đâu phải nhọc lòng tìm ở đâu xa như dạo nào các bạn Thỏ và Heo cất công đi. Nếu ai nấy cùng góp công, góp sức thì thức ăn đầy, mùa này qua mùa khác có bao giờ chịu thiếu. Nếu chỉ biết ăn thôi mà không biết làm thì lấy đâu ra nuôi mình mãi được?

Có tiếng nói: "Phải dành dụm nữa chứ!" Lại có tiếng khác: "Tôi không ăn được rau!" hoặc "Gió to bão lớn, nắng cháy mưa trôi thì sao?" nơi này hỏi một câu, nơi kia hỏi một câu ồn ào sôi nổi. Voi-ngà-quần trả lời từng câu một, bình tĩnh như điều gì cũng biết cả rồi. Có lúc Voi lại hỏi dân rừng. Hóa ra cuối cùng, tự dân rừng trả lời lấy các câu hỏi. Đúng thế đấy, làm ra được cũng phải nghĩ đến để dành, phòng

ngày mưa, ngày bão, làm giống cho mùa sau. Ai không quen ăn rau thì ăn sâu, ăn bọ, càng bảo vệ tốt cho rau. Còn ai muốn ăn thịt, thì thiếu gì loài ác phải trừ đi như Sói cộc, như Cáo-nhọ-mũi. Thiếu nước thì ta đào giếng, khơi rãnh dẫn nước suối về. Ngăn gió, ta trồng cây. Ta tính mùa mưa bão mà giống những thứ đến mùa mưa bão đã ăn được. Điều lo nhất lại là ta có bền lòng, chung sức hay không?

- Được chứ! Được chứ!

Tiếng trả lời lại sôi nổi.

Voi-ngà-quần giờ cao vọi, nói to hơn:

- Hẹn mùa sau quay lại chung vui với các bạn tại xứ Tiên này. Các bạn hãy hợp lực với bạn Heo-một-nanh, bạn Thỏ xám.

- Đúng thế! Chúng tôi sẽ bắt chước các bạn đó.

Voi cúi đầu từ biệt. Vừa nhấc chân, Voi đã đứng lại. Thỏ xám nhìn Heo-một-nanh, rồi áp úng với Voi-ngà-quần:

- Thật ra... thật ra... thì là... hết cả... rồi...

Heo-một-nanh không hiểu gì. Voi-ngà-quần càng không hiểu. Thỏ xám khẽ nói:

LỚP HỌC CỦA ANH BỒ CÂU TRẮNG

- Hết thật làm thế nào? Làm sao có xứ Tiên được nữa. Tại tôi... khổ quá...

Voi cúi thấp nữa để nghe Thỏ nói. Thì ra thế! Heo-một-nanh bực dọc nói to:

- Đồ khốn nạn!

Dân rừng ngơ ngác nhìn nhau. Thỏ xám buồn bã thuật lại sự tình. - Những gói hạt giống mà Voi-ngà-quăn cho dạo nọ, Thỏ để trong hang đã bị chuột lén đến phá hết rồi. Hồi nãy khi phân công xong trở về hang, Thỏ mới biết. Có lẽ chuột ăn hết từ những ngày Heo và Thỏ còn mãi khơi rãnh nước.

Vừa nghe xong, Mèo đốm đã nhảy vọt ra như không hề bị thương đau đớn gì cả, nói vội:

- Để tôi! Không một thằng chuột nào có thể thoát khỏi tay tôi!

Mèo đốm lao vào rừng, theo sau là những chú Mèo khác. Dân rừng hoan hô ầm ỹ. Thỏ xám cảm động nhìn theo. Thỏ bảo Heo:

- Tôi tin Mèo sẽ làm tròn nhiệm vụ.

Heo gật:

- Nên giúp cho hán sửa lỗi lầm. Hán đã biết hối.

Mèo dóm đi rồi, dân rừng lại xôn xao. Hết hạt giống rồi, biết làm thế nào? Ai nấy lại nhìn Voi như để cầu cứu. Đúng thế. Lại đến lượt Voi-ngà-quần giải quyết khó khăn. Voi chỉ ra luống ngô, luống rau:

- Đây vừa để ăn, vừa để dành làm giống. Đừng lo. Nhưng tiện đây, ta lại biếu một ít hạt khác.

Voi quỳ xuống, bảo Thỏ leo lên lưng, chọn ở chỗ bọc lá trên lưng một ít hạt đem xuống. Voi dặn dò cẩn thận. Lần này không lo nhầm lẫn nữa. Bầy Vẹt xanh được chỉ định nhắc nhở từng lời dặn và họ Nhím được mọi dân rừng tín nhiệm bảo quản các gói hạt mới. Nhím vui vẻ, mỗi chú giữ một gói, ôm chặt vào bụng, và để trở tài, từng chú cuộn tròn lại xù bộ lông nhọn hoắt, sẵn sàng phóng ra bắn trúng mắt kẻ nào dám bén mảng đến lấy cắp. Voi-ngà-quần khen:

- Tốt lắm! Mất công làm thì phải biết dành dụm: dành dụm được thì phải biết giữ gìn. Không được lơ là. Những kẻ xấu chỉ

thích phá ta. Ta cẩn thận từng ly từng tý thì mới được hưởng những thứ do ta làm ra!

Các bạn thương mến,

Khi Heo-một-nanh và Thỏ xám kể lại cho tôi ghi đến đây thì trời vừa sẩm tối. Hôm ấy có trăng. Trăng tròn, sáng ngời ngời. Tôi có thể viết tiếp dưới trăng được, viết tiếp những điều tôi được trông thấy tận mắt ở khu rừng mà sau này được đặt tên là "Xứ Tiên" để kỷ niệm "những ngày đầu còn ngây thơ của mình" - Thỏ xám nói thế. - Thật vậy, tôi có thể viết mãi được vì nhiều điều đáng nói quá ở cái nơi mà ai nấy đều chung lòng chung sức làm, không ai ngồi đưng ăn không cả, ở một nơi như thế thì chỉ có ấm no và hạnh phúc. Nhưng đêm nay lại là đêm liên hoan mừng một vụ mùa mới rất thắng lợi của rừng "Xứ Tiên". Tôi cũng phải ngừng ghi, để tới dự. Tôi nghĩ rằng tôi sẽ còn ghi được nhiều chuyện nữa để kể các bạn nghe về "Xứ Tiên" này, vì hạnh phúc lớn mà dân rừng "Xứ Tiên" được hưởng ngày nay đâu có phải xuôi chiều, hái lúc nào cũng được. Nói như con người chúng ta vẫn nói, thì phải lao động

THY NGỌC

sáng tạo, phải "đổ mồ hôi, sôi nước mắt",
mới có được hạnh phúc chân chính.

Heo-một-nanh và Thỏ xám cùng toàn
thể dân rừng "Xứ Tiên" đã làm như vậy đó.

Đã làm như vậy thì có nhiều chuyện
đáng ghi chép lắm. Không phải chỉ có mấy
trang ngắn ngủi này mà hết được.

Các bạn bằng lòng vậy nhé.

Buổi liên hoan dưới trăng trong rừng
"Xứ Tiên" mừng vụ mùa thắng lợi mới đã
mở đầu...

Thy Ngọc

1987

45 năm
NHÀ XUẤT BẢN
Kim Đồng

TÁC PHẨM CHỌN LỌC DÀNH CHO THIẾU NHI

THY NGỌC

Nhà xuất bản Kim Đồng thành lập năm 1957 - Ngay từ đợt sách đầu tiên gồm tám cuốn, bạn đọc đã có tập truyện "lớp học của anh bồ câu trắng", một cuốn truyện đồng thoại viết rất công phu, đọc thật hấp dẫn của nhà văn Thy Ngọc, một cây bút chuyên sáng tác cho thiếu nhi.

Nhân kỷ niệm năm thứ 45 ngày thành lập, Nhà xuất bản Kim Đồng tái bản tác phẩm này của nhà văn Thy Ngọc.

Nhà sách Kim Đồng

01

1020010178

Lớp học anh bồ câu trắng
6000VND

Giá: 6.000đ